HDP Kongresi'yle umut yolculuğu başladı

26-27 Ekim tarihlerinde halkların demokratik alternatifini oluşturma yolunda ilk adımlar atıldı

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

2 TL / Kasım 2013

Kürtlerin geleceği...

Dr. Mustafa PEKÖZ

Kürtler, Ortadoğu'nun karmaşıklığı içinde kritik bir süreçten geçiyorlar. Özellikle KCK'nin alacağı her karar, bölgenin gidişini önemli oranda etkileyecektir. KCK'nin, bir devlet olmamasına rağmen, bölgesel ilişkilerde güç dengelerini yönlendirebilecek güce ulaşması, Türkiye için çok önemli.

İçinden geçtiğimiz politik süreçte, Kürtlerin geleceğini etkileyecek üç önemli olgu var. Bunlar, PKK adına Öcalan' ile Devlet arasında yapılan 'barış' görüşmeleri, güncel politik bir olgu haline gelen Rojava devrimi ve bütün Kürtler bakımından önemsenen 'Kürt Ulusal Kongresi'nin yapılmasıdır. Her birinin kendi içinde hem özel bir önemi bulunuyor, hem de üç temel nokta arasında organik bir bağ var. Her bir noktadaki gelişme diğer bütün süreçleri doğrudan etkileyecektir.

Devamı 5. sayfada

Sınıf hareketinin yeni dinamikleri

Volkan YARAŞIR

Yapısal krizin Türkiye'ye yansımasından sonra, sınıf hareketi üç düzeyde gelişti. Birinci düzey yaygın lokal eylemler şeklinde biçimlendi. İşçi sınıfı işyeri kapatmalarına, tensikatlara, hak gasplarına, ücret politikalarına karşı harekete geçti. Birer işçi cehennemleri olan organize sanayi bölgeleri lokal eylemlerin odağı oldu. Ne var ki tek tek aleve dönüşen işyerleri, havzayı tutuşturamadı. Eylemler yer yer sertleşti. Aynı dönemde (aşağı yukarı 40 yıllık bir aradan sonra) mahiyeti dar fabrika işgal pratikleri yaşandı. İşçiler büyük bir sebat ve kararlılıkla direnişlerini sürdürdüler. Direnişlerin büyük bir kısmı başarıyla bitirildi. Sınıf mücadelesine yeni birikimler olarak iz bıraktı.

Devamı 12. sayfada

Yeter, kadınları taciz ediyorsunuz!

Onlar konuştukça kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler arttı. Açık değil mi? Kadınları aşağılayan her konuşma, saldırgan erkekleri kışkırttı. Türkiye'de sadece son beş yılda, 6198 kadın öldürüldü.

AKP'nin orta yaşlı erkek liderlerinin en büyük hobisi kadınlar hakkında konuşmak.

Kürtajı yasaklayarak kadınların bedenine el koymak istediler. Kadınların öfkesi, onlara geri adım attırdı.

Erdoğan bizzat "seviye" ayarı verdi: Kendisini protesto eden bir kadına "Kadın mı, kız mı bilemem" diyerek, çirkince saldırdı.

Hamile kadınların sokakta gezip gezemeyeceği en çirkin bir dille gündeme getirildi.

Kadınların giyimi, kaç çocuk doğuracağı, nereye gidip gidemeyeceği, hangi saatlerde sokağa çıkabilecekleri gibi, kendilerini hiç ilgilendirmeyen konular hiç dillerinden düşmedi.

Öyle anlaşılıyordu ki, sürekli kadınları düşünüyor ve aşağılıyorlardı. İktidarın imkanlarından faydalanarak da, lümpen ve hastalıklı düşüncelerini sürekli olarak üstümüze püskürtüyorlardı.

Onlar konuştukça kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler arttı. Açık değil mi? Kadınları aşağılayan her konuşma, saldırgan erkekleri kışkırttı.

Türkiye'de sadece son beş yılda; 6198 kadın öldürüldü, 4463 kadına tecavüz edildi, 9724 çocuk tecavüze uğradı.

Utanmadılar; gene konuştular, hala konuşuyorlar.

Bu aşağılık konuşmalara yüz binlerce kadın, haziran isyanında en ön safta yer alarak cevap verdi. Biriken öfke patlıyor, kadınların toplumsal yaşamda farklı ve özgürce bir konumlanışının önü açılıyordu.

Kadınlardan yedikleri tokat yetmemiş olacak ki, uslanmadılar. Haziran isyanında kendilerini protesto eden yüz binlerce kadını "Çadırlarda toplu seks yapılıyor!" diyerek taciz ettiler. Çılgına dönerek, aktaramayacağımız "fantezilerini" de ortaya döküverdiler, dökmeye de devam ediyorlar.

En sonunda, gene bu orta yaşlı erkekler, üniversiteli genç kadınlara yöneldiler. Yurtları ve sınıfları ayırmak, aynı merdivende yürütmemek gibi inanılmaz sefillikteki düşüncelerini her gün birbirlerinden devralarak tekrarlıyorlar.

Yeter, bu ülkenin kadınlarını taciz ediyorsunuz! Şiddetin, cinayetlerin, tecavüzlerin önünü açıyorsunuz!

Almanya hegemonyası

Kapitalist dünya ekonomisinde krizin derinleşmesi, **9** rekabet ve çatışma eğilimlerini giderek güçlendiriyor.

Kampüs Cadıları

Üniversiteli kadınların yaşadıkları sorunlar karşısında **14** kampüslerde örgütledikleri bir topluluk.

Sporda Gezi yasakları

Malumunuz, Gezi Olayları spor sahaları da dahil tüm ülkeyi kastı **19** kavurdu. Ve hemen arkasından, bir sürek avı başladı.

Emekçi gençlik örgütleniyor!

İşçi sınıfı, tarihinin en kalabalık nüfusuna ulaşmış durumda.

İşçi sınıfının yarıdan fazlasını ve en canlı-hareketli bölümünü oluşturan bir can damarı var.

Gençler.

Bizler, emeğini satarak yaşamak zorunda olan emekçi gençleriz.

Cehennemi koşullarda çalışmaya ve yaşamaya mahkum edilen devasa bir genç işçi/işsiz ordusuyuz.

Devamı 11. sayfada

Gezi isyanı, nereye?

Toplumsal yaşamın her yerinde ve her gün yenileyip sürdürerek, baskılara ve hak gasplarına karşı, direnişi örgütlemek ve sokakları toplumsal güçlerin sesleriyle inletmek, günümüzün devrimci görevi.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Gezi isyanından sonra, başka bir Türkiye'de yaşıyoruz.

Elbette, her şey birden başka bir şeye dönüşmedi, hatta yüzeyden bakarsanız sanki her şey yerli yerinde.

En başta, AKP ve Erdoğan, yine egemenler ve hala güçlüler.

Peki, şöyle daha dikkatli bir bakın, gerçekten öyleler mi?

İşte, her şey de biraz onlara benziyor. Hem eskisi gibiler, hem de sanki bir şeyler oluyor, değişiyorlar.

Gezi isyanının ana sonucu, en derinde, toplumun üstünde konumlandığı zeminde oluşturduğu çatlak. Yüzeye, günlük yaşama ve toplumun geleceğe akışına doğrudan ulaşan derindeki çatlağın ürettiği dalgalar; evet, olup bitenleri aniden alt üst etmiyor, ama etkileyip sarsıyor, kimisinde dönüştürüyor, bazen de kasıp katılaştırıyor veya çatlatıyor, dağıtıyor..vd.

Her an sanki bir şeyler olacakmış gibi bir hava esiyor, öyle bir beklenti var, değil mi?

Sizce, mesela o en sağlam gibi duran AKP ve Erdoğan, etrafındaki destekçileri kaybederken ve sonunda çekirdeğinde bile çatlama yaşarken, o kadar sağlam sayılır mı?

Gezi'ye tepkiler: Ezmek ya da çözmek

Gezi isyanı tarihin akışına özel bir ivme ve yön verecek çapta toplumsal derinlik ve şiddet taşıyordu.

İsyanı yürüten güçlerin yapısal özellikleri, sonuçların halkçı-demokratik ve hatta devrimci yönde oluşmasına destek verecektir.

Devamı 6. sayfada

POLİTİKA

Şer ekseni: Çeteler ve devlet

Gecekondular, aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin 2. dönemi olarak kabul edilebilecek bir dönemin belirleyici kitlesini oluşturdu. Kırdan kente göç eden, feodal ilişkileri kısmen tasfiye eden, kısmen de yaşayan bu kitleler, 68 ve 78 hareketlerinin motor gücüydü. Devrimci hareket bu mahallelerde şekillendi.

H. DURKAL

Gülsuyu olayları herkesin bildiği bir sırrı yeniden keşfettirdi: Gecekondularda filizlenen devrimci hareket ve devletin bu harekete karşı aldığı önlemler. Oluşan iki karşıt cephenin savaşı, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.
Hikâye,tanıdık; bu sayfalarda çokça işlediğimiz bir olgu.
1950'li yıllardan itibaren, Türkiye'de yaşayan kırsal nüfus kitleler halinde kentlere göç etmeye başlar. Kırsal nüfusun çözülüp kentlere göç etmesi, kapitalizmin klasik gelişim basamaklarından biridir.
Türkiye'de de, kapitalizmin gelişmesi eskinin köylülerini şehirlerde işçileşmeye zorluyordu.
Göçler, kentlerin kenar mahallelerini ortaya çıkardı. Gecekondu mahalleleri, kente gelen emekçi yığınların kendi elleriyle inşa ettikleri yaşam alanlarıydı. 50-60 sene sonra, günümüzde, İstanbul başta olmak üzere büyük kentlerin etrafı gecekondularla doldu. 1949'da 5 bin olan gecekondu sayısı, 1959'da 61 bin 400, 1963'te 120 bine ulaştı. 1990'lı yılların sonunda İstanbul'daki yerleşik alanların yüzde 55'inin gecekondu alanı olduğu bilinmekle birlikte, günümüz Türkiye'sinde gecekondu sayısı 2 milyonu geçmiştir.
Bu yaşam alanları aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin 2. dönemi olarak kabul edilebilecek 1960 sonrası dönemin belirleyici kitlesini oluşturdu. Kırdan kente göç eden, feodal ilişkileri kısmen tasfiye eden, kısmen de yaşayan bu kitleler 68 ve 78 hareketlerinin motor gücüydü. Devrimci hareket bu mahallelerde şekillendi.
İstanbul'da Gazi Osman Paşa, Ümraniye, Nurtepe, Gülsuyu; Ankara'da Dikmen, Seyranbağları, Keçiören; İzmir de Gültepe; Adana'da Kiremithane vb. gibi yerler, Devrimci Hareketin gelenek oluşturan mahalleleriydi.

Devlet ve çeteler

Komünist Parti Manifestosunun en ünlü vurgularından birini hatırlamamak mümkün mü? Evet, kapitalizmin üretimi toplumsallaştırması, işçi yığınlarını kentlere yığması ve kendi mezar kazıcılarını oluşturması.
Türkiye işçi sınıfının böylesi bir uyanış sürecinde, elbette ki karşı cephe yani sermaye ve devleti de boş durmayacaktı. Bu mahallelerde öldürerek, operasyonlarla tutuklayarak bitiremediği devrimci birikimi, çürüterek yok etmeye çalıştı. İçten içe uyuşturucu ve fuhuş gibi silahlarla, mahallelerde filizlenen ilerici hareketi zehirlemeye başladı. Oluşturulan uyuşturucu ve fuhuş çeteleri silahlandırıldı.
Devrimci kalkışma dalgasının güçlü geldiği zamanlarda bu çeteler paramiliter bir nitelik kazandı ve devletin tetikçiliğini yaptılar. Halkı ağır silahlarla taradılar. İnsanları katlettiler. Polisle operasyona yaptılar.
Bu durumu Gülsuyu'nda bir kez daha yaşadık. Gülsuyu'ndaki çete liderlerinden Zafer ve Ahmet Turhan kardeşlerin yakalandıktan sonra (devlet yakalamak zorunda bırakıldıktan sonra) "Devlet adına terörle savaştık!" savunması her şeyi ortaya koymuyor mu? Devrimci kalkışmanın durulduğu zamanlarda da, çeteler, uyuşturucu ve fuhuş işine yöneldiler.
Gülsuyu olayının yaşandığı günümüz Türkiye'sinde, devrimci umutlar yeniden filiz veriyor. Gezi ayaklanması, Türkiye'nin her tarafında yeni bir kalkışmanın habercisi-müjdeleyicisi oldu. Böylesi bir ortamda kaybettiğimiz Hasan Ferit GEDİK'in ölümü de, Gezi kalkışmasıyla doğrudan bağlantılı.

Halkın direnişi

Gülsuyu ve Gazi halkı, yıllardır çetelere karşı savaşıyor, bu uğurda canlarını veriyor. Halk, yalnızca silahlı üç beş kişiye karşı bir savaşmadığının, bunun bir varlık-yokluk meselesi olduğunun çok iyi farkında.
Evet, gene bir canımızı aldılar, gene bedel ödedik. Karşılığında, Çeteler-devlet şer ekseni güçlü biçimde teşhir edildi. Vazgeçmeyecekler. Halkı çürütmek isteyecekler, halk kendisini savunacak. Yarattıkları öfkenin onların suratlarında patlayacağı ve onları boğacağı büyük kalkışmaların sesleri derinlerden yeniden duyulmaya başlandı.

Biber gazı kullanımı yasaklanmalıdır!

Kendisine karşı oluşan sokak muhalefetini kimyasal silahlarla ezebileceğini sanmak, halka vahşice saldırmak, çaresiz kalmış bir hükümetin gösterebileceği en sefil davranış değilse nedir?

Mert ASLAN

Haziran Direnişi toplumun büyük bir kesimini yeni olaylarla, kavramlarla ve nesnelerle tanıştırdı. TOMA diye bir aygıtı bilmeyen yüz binlerce insan, kendisiyle hiç de hoş olmayan bir şekilde tanıştı.
Biber gazını 1 Mayıs da işçilere ya da gösteri yapan Kürtlere karşı kullanıldığını bilen insanlar, gazı iliklerine kadar hissetti.
Biber gazı, TOMA, polis şiddeti vs. gibi kavramlar, Direnişin yarattığı olağanüstü mizah-neşe ortamının en önemli kaynaklarından oldular.
Ancak, mizahı bir kenara bırakırsak, canlarımıza mal olan, barikat arkadaşlarımızın gözünü kaybetmesine ya da komaya girmesine yol açan da polis şiddeti, biber gazı ve TOMA idi.

Gazın etkileri

Gezi kalkışmasının asabiyetinin yüksek olmasının bir sebebi de polis şiddetidir ki, bunu hükümet hala anlayamadı. Kendisine karşı oluşan sokak muhalefetini kimyasal silahlarla ezebileceğini sanmak, halka vahşice saldırmak, çaresiz kalmış bir hükümetin/devletin gösterebileceği en sefil davranış değilse nedir?
Türk Tabipleri Birliği (TTB) raporuna göre, Haziran isyanında polis, CS (chlorobenzylidenemalononitrile) ve CN (chloroacetophenone) gazları kullanmış.
Rapordaki bilgilere göre, bu gazlar gözlere zarar vermekte, ciltte yanıklara neden olmakta, solunum sistemini ve ciğerleri ciddi biçimde etkilemekte, kalp atışını yavaşlatmakta ve kan basıncında dalgalanmalara yol açmaktadır.
Üstelik, bu gazlarla uzun süreli temas, gözde saydam tabakaya kalıcı biçimde zarar vermekte, kalp ritmini bozmakta ve akciğerlerde ölümle sonuçlanan tahribat yaratmaktadır.

Kapsüllerle Öldürüldük!

Polisin esas silahı, gazın kendisi değil, kapsülüydü. Gaz kapsüllerini hedef gözeterek insanların üzerine atan polisin amacı belliydi: Kazara(!) öldürmek, ölümler üzerinden kitleler üzerinde yılgınlık yaratmak ve direnişi ezmek. Yaşanan ölümler öfkeyi daha da alevlendirdi. Abdullah'ı, Ahmet'i -canlarını- toprağın altına gömenler, Berkin'den gelecek iyi bir haberi her an her saniye bekleyenler, ne öldürmekle bitti, ne de yıldılar. Kazara oldu safsatalarına karşı, elimizde polisin kasıtlı olarak insanların üzerlerine attığı gaz kapsülleriyle ilgili bolca görüntü ve tanık var.
Direniş boyunca devletin ve devlet şiddetinin ne olduğunu çok iyi öğrenen kitlelerin önünde, şimdi yeni bir görev duruyor: Biber gazının kullanımının yasaklanması!
"Bu daha başlangıç" sloganımızın havada kalmaması için önümüze yeni somut hedefler koymamız, bu somut hedefler doğrultusunda mücadele etmemiz gerekmektedir.
Haklarımız için savaşacağız ve alacağız.
Daha fazla direniş, daha fazla özgürlük!
Daha az devlet, daha fazla halk!

Direnişçilere özgürlük

Beş bini aşkın direnişçi hakkında soruşturma başlatılmış, seksen beş kişi tutuklanmışken, katiller sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşabiliyor.

Meral ÇINAR

Kasım ayı; Gezi şehitlerinin ve tutsaklarının davalarıyla geçiyor.
Beş bini aşkın direnişçi hakkında soruşturma başlatılmış, seksen beş kişi tutuklanmış ve yüzlerce soruşturma kapıda beklerken, katiller sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşabiliyor.
Haziran direnişinden çok önce öğrendiğimiz, direnişte pekiştirdiğimiz iki şey var: Polis "emir kulu" olmaktan çıkıp, hükümetinin sokak gücü-kiralık katili olmuş ve adalet mülksüzler için uzunca bir süre rafa kaldırılmıştır.

"Katillerimizi yedirtmeyiz!"

Direniş boyunca polisin orantısız güç kullanmasına yönelik tepkilere karşı "polisimizi yedirtmeyiz" diyen Erdoğan, şimdide usulca " katillerimizi yedirtmeyiz" demektedir.
Hükümet, karartılan deliller ve yapılan usulsüzlüklerle katillerini koruyor.
Ethem Sarısülük'ün davasında, katil Ahmet Şahbaz takma saç ve bıyıkla saklandı, güvenlik gerekçesiyle sonraki mahkemeye getirilmeyecek. Katilin güvenliğini sağlayanlar, Ethem'i sahiplenen halka, Gezi günlerini aratmayacak şiddette saldırdılar.
20 Kasım'da görülecek olan Ali İsmail Korkmaz davası da, güvenlik gerekçesiyle Kayseri'ye alındı. Fizan'a götürseler de engelleyemezler ya; kimi kimden koruyorlar?
21 Kasım'da görülecek olan Mehmet Ayvalıtaş davasında ise, polis tutanağına göre hazırlanmış bir iddianame ile olayın üstü kapatılmaya çalışılıyor.
Kamu Malı Kadar Değerimiz Yok
Devlet onca yaralının ölümün hesabını vermek yerine katillerini korurken, kamu malına zarar verildiği gerekçesiyle yüzlerce insana soruşturma açabiliyor. Anlayacağınız, kamu malı kadar bile değerimiz yok.
Üstelik yapılan işkencelerin ahlak sınırı da yok. Muhafazakârlığı ile övünen ama yatak odalarına göz diken Erdoğan, çıplak arama gibi bir onursuzluğu, hangi ahlaka sığdırabiliyor?

Tutuklamalardan korksak…

Halkı sindirmeye çalışan hükümetin gözlerden kaçırmaya çalıştığı birkaç nokta var.
Halkın evlatlarının, şehitlerimizin davalarında yaptıklarıyla polislere verdikleri sözleri tutuyorlar. Ama, o kadar değil, ek olarak iki olguya dikkati çekelim.
İlki, polislerin yargılanmasının başka davaların önünü açacağını iyi biliyorlar. Suça teşvik ederek cinayete ortak olmaktan suçlanmalarının önünü açmak istemiyorlar. Herkes emri kimin, kimlerin verdiğini iyi biliyor, değil mi?
İkincisi, katillerin cezalandırılması, bundan sonra polislerin "saldır-vur" emirlerini iki kere düşüneceği anlamını gelecektir.
Evet, kendi ülkesindeki ölümler için, "Suriye'ye göre devede kulak" diyebilen bakanlar, vur dedi mi öldürmekten çekinmeyen polisler, polislerini yedirtmeyen bir başbakan…
Tüm bunların karşısında, onurlu Gezi direnişi… Gezi parkı ile başladı ama adını koyamayacağımız birçok direnişle devam edecek. Bu yüzden her şey bitti sanmasınlar. Bu daha başlangıç…
Ali İsmail dedikleri sokaklarda yankılanıyor:
"Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adi hükümet!"

Halkların demokratik alternatifi olma yolunda Büyük Kongre ile önemli bir adım atan HDP yeni bir politik iklim içinde yeni görevler yükleniyor

HDP Kongresi ve yeni dönem

Hala tek vücut bir AKP den söz etmek, sizce doğru mu?Arınç'ın açıklamaları, öncesinde yaşanan gelişmelerle, destekçi sağ ve sol liberallerin kopuşması ve Cemaat çatlağıyla birlikte değerlendirilmeli. Hala tek vücut bir AKP den söz etmek, sizce doğru mu?Arınç'ın açıklamaları,

Erkan GÖKBER

26-27 Ekim'de toplanan Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Genel Kurulu ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Büyük Kongresi "umudun adresi" olma iddiasıyla öne çıktı.
DBH'yle temelleri atılan, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'yla büyüyen ve Halkların Demokratik Kongresi'ne evrilen süreç, Ekim 2012'de HDP'de partileşmişti. Şimdi, Büyük Kongre, HDP'nin yeniden kuruluşuna işaret ediyor.
Kongreden moral ve enerji üreterek çıkan HDP'ye yeni sorumluluklar yükleniyor. Parti, özellikle Rojava Devrimi ve Gezi İsyanı sonrası oluşan yeni bir politik iklim içinde adımlarını atmaya hazırlanıyor.
Kongrede "Özyönetimci, en genç, rengârenk, özgürlükçü, halkçı, demokratik, eşitlikçi, barışçıl, ekolojist parti, kadın partisi, LGBTİ partisi, emekçi parti" olma iddiaları içinde bir araya gelen birkaç bin kişi, bundan böyle ortak bir yol yürüyecek.
HDP yoldaşlığının yoğun ve yüklü bir siyasi gündeme kendini hazırlaması gerek. TÖPG'nin de içinde bulunduğu bu alternatif bir demokratik iktidar odağının inşa süreci zorlu geçecektir. Nefesimizi, asabiyetimizi ve tempomuzu ona göre ayarlayalım.

HDP'nin sınavı

Halkların demokratik alternatifi olunabilecek mi? Halkın, emekçilerin ve ezilenlerin talepleri ve gerçekleri düzleminde politika üretilebilecek mi? Toplumsal dinamiklerle buluşma, bu dinamikleri kendileri olarak kabul ederek ilişkilenme ve demokratik temelde bir örgütlülüğü geliştirme başarılabilecek mi?
Özellikle Kürdistan Halk hareketiyle, Gezi Direnişi'nin harekete geçirdiği dinamiği buluşturmak ve kıdem tazminatı saldırısıyla kıpırdamaya başlayan işçi sınıfı hareketiyle dayanışma içinde olmak, HDP'nin kuruluş harcını sağlamlaştıracaktır.

Kuruluş ilkelerine bağlılık ve demokratik işleyiş

Çiçeği burnunda HDP, birçok alanda ve bölgede örgütlenmesini geliştirmek göreviyle yüz yüzeyken gündeme oturan seçim süreci, partinin inşasının seçim çalışmalarıyla bakışımlı ilerleyeceğini gösteriyor.
Demokrasi ve şeffaflık ilkesi burada önem kazanıyor. Örtülü ittifaklar ve kapalı kapılar ardındaki mutabakatlar partinin kuruluşuna gölge düşürür. Yukarıda bir yerlerde kimi egemen alışkanlıklarla kotarılan siyaset yapış tarzı, önce partinin kendisine ve partiye umut bağlayan bireylere, en sonunda da parti bileşeni olan kurumlara zarar verecektir. O yüzden kuruluş ilkelerine hassas bağlılık ve demokratik işleyişi yerleştirmek önemlidir. Aksi, tasfiyeciliğe kapı aralamaktır.
Diğer yandan Leyla Zana'nın Barzani ile bağlantılı olduğu anlaşılan çıkışlarının ve Altan Tan'ın "HDP marjinal solla sınırlı kaldı" eleştirisiyle kendini açığa vuran burjuva anlayışın, gelecek süreçte HDP'yi sağ kanattan zorlayacağını öngörebiliriz. Ayrıca "radikal demokrasi" söyleminin ideolojik arka planını da HDP'nin politik kulvarını sınırlama riski taşıyor.

HDK'nin HDP'ye evrimi içinde, kurumların sürece katılımının değersiz görülmesi ve özellikle komünistlerin, Marksizmi-Leninizmi geçerli sayan ve güncel gören öznelerin basitçe ötelenmesi, tarihsel ve güncel işçi sınıfının hareketinin siyasi ifadesi olan anti-kapitalist bir dokunun bu zemine katkısını engelleyecektir. HDP ile birlikte yerel seçimlere hazırlanıyoruz. Kürdistan bölgesi dışında, 60 ilde seçimlere girilecek. Yaz ayında birçok kent merkezine yayılan isyanın etkisinin sürdüğünü ve halkın geniş bir kesiminin "devlet dersinden" geçtiğini hesaba kattığımızda seçimlerde emekçilerin ve ezilenlerin devrimci demokratik söylemlere daha ılımlı yaklaşacağını görebiliriz.
Seçim programının içeriği ve seçim faaliyetindeki performansın yanında HDP'nin özyönetim anlayışı içinde, demokratik bir model üretme konusunda göstereceği yaklaşım da etki alanını genişletecektir. Bu Türkiye cephesi için halkların demokratik alternatifini geliştirme yolunda önemli bir adım olacaktır.

AKP'ye neler oluyor?

Tek vücut bir AKP den söz etmek doğru mu? Arınç'ın açıklamaları, sağ ve sol liberallerin kopuşması ve Cemaat çatlağı neyi ifade ediyor?

Kader ORTAKAYA

AKP çatlıyor mu?
AKP Haziran'da duvara toslamıştı. Şimdi de çözülme sinyalleri geliyor.
Hala tek vücut bir AKP den söz etmek, sizce doğru mu?
Arınç'ın açıklamaları, öncesinde yaşanan gelişmelerle, destekçi sağ ve sol liberallerin kopuşması ve Cemaat çatlağıyla birlikte değerlendirilmeli.
En geniş çeperden içe doğru kopan halkalar, iktidar alanını içe doğru büzüştürüyor.
AKP, önce destekçilerini kaybederek yalnızlaştı. Şimdi de kendi içinde çatlama başladı ve iktidar alanı, AKP' deki Erdoğan fraksiyonuna doğru sıkışıp daralıyor.

Hesaplar tutmuyor.

Esad'ın ve Hizbullah'ın kazandığı askeri zaferler, Rojava da bir güç haline gelen PYD ve güç kaybedip istikrarsızlaşan ÖSO. ABD için tehdit haline gelen El Kaide ve El Nusra...
Gelişmeler ABD nin pozisyonunu değiştirmesine sebep oluyor.
AKP'ye de, ayakları yanmadan Ortadoğu'da yol yürüyemeyeceği öğretiliyor.
Tayyip, son ABD ziyaretinden "ikazlarla" döndü.
Kendisini iktidara taşıyan gücün rotasına göre yol gidebileceği, dışına çıktığında diskalfiye edileceği gerçeği yüzüne çarpıldı.
Yenilen tokat etkili olmuş ki, AKP, savunduğu politikalardan çark etmeye çalışıyor.Dünkü dost El-Nusra, Tayyip tarafından "terör" örgütü ilan edidi.
Kürdistan'da her gün "Gezi" var. Kürdistan' da her gün binlerce insan sokağa dökülüyor.
Rojava'ya kaydırılan PKK-TC silahlı savaşı, evine dönüyor.
Evet, henüz her iki taraf silah kullanmıyor.
AKP, seçimler öncesi PKK ile silahlı savaşın başlamasından korksa da, saldırgan politikasından geri adım atmıyor.
Yeni "açılım": "içerden" saldırı.
Hain arıyorlar!
Seçilen aktörlerse, Hizbullah (HÜDA-PAR) ve yeni "Burkaylar" olarak Barzani ve Şiwan.
Barzani, AKP' nin Suriye politikasına yedeklendi ve şimdi de işbirliği "sınır"içine doğru sızıyor.
Şiwan da, ihaneti süsleyecekmiş!
Yazıklar olsun!
Çember daralıyor.
AKP- Cemaat çatlağı iyice yarıldı. Dershanelerini kapatarak cemaate karşı hamle yapılınca, Gülen, apar topar kaset yayınlayıp, Erdoğan'a,"firavun" dedi.
Kürt Özgürlük Hareketi ve Gezi, AKP nin sahte "demokrat" maskesini düşürdü ve liberal kanattan H. Cemal, C. Çandar yaprak dökümünü başlattı.
Cengiz Çandar, Erdoğan'a, iktidarını borçlu olduğu, ABD ve sermayeyi hatırlattı ve bu güçler adına Erdoğan' ı tehdit etti.

Herşey 'sandık' için!

Erdoğan var gücüyle sandığa yükleniyor. En son "kızlı-erkekli ev" tartışmasının amacı, muhafazakar oyları sağlama almak.
Devamını beklemeliyiz.
Yıllarca AKP'yi destekleyen Nazlı Ilıcak "utanıyorum"derken, Mehmet Barlas " Bu kadar zırvaya ben bile bahane bulamam"dedi.
Liberallerin bir halkası daha kopuşuyor.
Bülent Arınç " Ben sadece bakan değilim" derken doğru söylemiyor mu?
Peki halk güçleri ?
ABD ve sermaye güçleri, ülkenin geleceğinin rotasını çizmek, yeni bir"format atmak" istiyorlar.
Erdoğan ın tıkanışı, onları yeni arayışlara doğru itti. AKP içinden "liberal-islam" (Fettullah- Gül- Arınç) bir muhalefet çıkarma yoklanıyor. İktidar olamasa da muhalefet olarak, merkez-liberal bir konumu "sol" maskesiyle güçlendirme, Sarıgül-CHP ile deneniyor. Hangisini parlatacaklarını güç dengeleri belirleyecek.
AKP yi alt-üst eden, O'nu adeta ateş çemberi ortasındaki akrep haline getiren, Gezi'ciler ve Kürt halkı.
Halk güçlerinin bir seçenek ve daha öteye, doğrudan belirleyici güç olması için gerekli koşullar, uzun süredir hiç bu kadar çok olgunlaşmamıştı. 14.11.2013

Aleviler direniyor

İzzetullah, "Hızır" rolünü kapmış, asimilasyonun koçbaşı olmak istiyor. Yeterince yemlenirse, her şeyi yapmaya hazır.

C. MALATYA

Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan ve Fethullah Gülen işbirliğiyle Tuzluçayır'da yapılmak istenen Cami-Cemevi-Aşevi projesi, büyük bir direnişle karşılaştı.
Alevi-Bektaşi inancını asimile etmeyi amaçlayan projenin en önemli ortağının Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan olması tesadüf değil. Alevi-Bektaşi inancını ısrarla bir İslami mezhep olarak sunmaya çalışan "İzzetullah" dan başka ne beklenir? Evren ve Demirel'den sonraki ortağı AKP oldu.
Projeyi Gülen'e kendisinin sunduğunu belirten İzzettullah'ın, kendi arsasına karşılık, TOKİ'den kamulaştırma bedeli 31 milyon 830 bin TL değerinde 196 konut ve 5 milyon TL aldığı ortaya çıktı.

"İzzetullah"ın hesapları

İzzetullah, Suriye'de yüzlerce Alevi'yi katleden cihatçılara "Bizim dostumuzdur" diyen Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun Irak'a gidecek olan heyetinde yer alacak.
İzzetullah, "Hızır" rolünü kapmış, asimilasyonun koçbaşı olmak istiyor. Yeterince yemlenirse, her şeyi yapmaya hazır.

Hasan Ferit ve Lazkiye

Alevilere yönelik saldırıların ana gövdesini ise, katliamlar oluşturuyor.
Davutoğlu'nun "Bizim dostumuzdur" dediği cihatçı gruplar, TC'nin verdiği silahlar ve açık lojistik desteğiyle, Suriye'deki Arap Alevileri katlediyor. Esad yönetiminin iç savaşta dengeyi kendine döndürmesiyle, yeni katliamlar bekleniyor.
Ülke sınırları içinde, uyuşturucuya karşı düzenlenen bir eylemde Hasan Ferit Gedik çeteler tarafından katledildi. Özellikle Armutlu, Gülsuyu, Gazi Mahallesi gibi devrimci ve "kentsel dönüşüm" rantı yüksek olan mahallelerde polisin desteğiyle rahatça yer edinen çetelerin varlığı, Aleviler için açık ve güncel bir tehdit.
Gezi şehitlerinin de tümü Alevi.
Alevilere şiddet, devletin her zaman "rahatça" kullandığı bir silah.

Tarihsel devrimci gücü oluşturma

Son dönemde artan bu saldırılara karşı ise Aleviler tekrar sokaklara dönerek cevap verdi. 19 Ekim'de Mersin'de, 3 Kasım'da Kadıköy'de yapılan mitinglere katılan on binlerce Alevi "Devletin Alevisi Olmayacağız", "Ya Hüseyin olacağız, ya da Hüseyin'i yarı yolda bırakanlardan! Biz Hüseyin olacağız" diyerek alanları doldurdular.
Tarihsel-devrimci direniş çizgisini sürdürmeye devam eden Alevilerin, saldırılara karşı koymalarını sağlayacak en önemli hamle; Kürt halkıyla, emekçilerle, sosyalistlerle ortak alanda buluşmaları olacaktır.

POLİTİKA

Alternatif CHP mi?

Kimi güçler,CHP'ye, sıkışan ve panikle içine kapanan iktidar partisinin yerini alabilecek güç umuduyla bakıyor. Peki, CHP yeterli güç ve kapasiteye sahip mi?

Barış ÖZER

Politik ortam, 3 büyük seçim sürecinin etkisi altına girdi. Politik güçlerin tamamı seçimlere göre pozisyon alma yarışında. "Gezi direnişi" gibi tarihi bir olayın etkileri, tüm güçlere ona göre pozisyon aldırıyor.
Etki alanlarını arttırma veya kendi oy kitlesini konsolide etmeyi amaçlayan güç odakları, rol kapabilmek için harekete geçtiler. Kimi güçler,CHP'ye, sıkışan ve panik içerisinde içine doğru kapanan iktidar partisinin yerini alabilecek güç umuduyla bakıyor. Peki, CHP iktidara oynayabilecek güç ve kapasiteye sahip mi?
İnşa edilmeye çalışılan yeni rejime uyum sağlayabilmesi için belli güçlerce revize edilen CHP, sistem ve yeni rejim içinde yol yürümeye ve inisiyatif almaya itiliyor.Tabii, bu inisiyatif, halkın hakları ekseninde ya da kurulan şimdiki rejime alternatif bir inisiyatif değil.
Bir zamanlar Erdoğan'ı zirveye çıkartan güç odaklarının, bugünkü politik ortam ve güçler dengesini gözeten bir yerden CHP'nin de önünü açmasıyla güç kazanan ve bu güçlere hizmeti esas alan bir inisiyatif.

Neden CHP?

Peki, böyle bir inisiyatif CHP'ye neden verilsin?
Küresel ölçekte devam eden rekabet, bu rekabetin Orta Doğu'da yoğunlaşması ve bu bölgede içinde Türkiye'nin de olduğu ABD merkezli bloğun içine girdiği çıkmaz, hepimizin gözü önünde.
Hesaplar tutmadı mı, öngörülen "ılımlı İslam" modelinin bölgede oynayacağı rol bu kadar mı?

Hep birlikte göreceğiz

Emperyalizm, bölgede uyguladığı "kontrollü kaos" politikasından vazgeçmeyecektir. Tersine, uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda inşa edilmek istenilen yeni rejim kimi nüansların da revize edilip daha işlevli hale getirilmek istenecektir.
İşte, Erdoğan'ı da zirveye taşıyan uluslararası güç/sermaye odaklarının kartlarını şimdi başka yere oynama ihtimali var. CHP, o ihtimaller içerisinde bir seçenek. Bu güçler AKP'yi de revize ederek veya "uslandırarak" yola devam edebilirler, lakin CHP'yi de hızla sürece hazırlıyorlar.

Sarıgül hamlesi

O güçlerin uzun zamandır hazırladıkları, Sarıgül hamlesi de sonunda gerçekleşti. Tabi öncesinde belli bir süreç işletildi. Önce kaset komplosuyla Baykal al aşağı edildi ve onun şahsında partideki "ulusalcı" güçler yıpratıldı. Eskinin kalıntıları zamanla eritilerek geriye itildi ve şimdi yeni rejimin talepleri doğrultusunda yeni bir CHP şekillendiriliyor.
Meclisteki türban sorununa karşı CHP'nin aldığı tavır en açık ve net gösterge. Orada CHP'nin klasik ulusalcı tarzıyla itiraz eden seslerin ne kadar cılız ve çaresiz olduklarını hepimiz gördük.
İşte Sarıgül böyle bir süreçte hazırlanan CHP'ye katıldı ve yeni dönemde inisiyatif verilmesi muhtemel CHP'nin yeni aktörü oldu.
İçinde barındırdığı birçok yapısal soruna ve tepeden uygulanan dönüşümlere tabanından olumlu refleksler alamamasına rağmen, köpürtülerek yerel seçimlere ittirilen bir CHP var.
AKP'nin kurduğu yeni rejime uyumlulaştırılan CHP, bakalım bunca "itiş" ten sonra inisiyatif kullanıp etki alanını arttırabilecek ve alternatif olabilecek mi?

11.11.2013

Sandıktan öte, Gezi var

Egemenler arası blokta yaşanacak çatlakta gerçek inisiyatif alınabilir. Kürt özgürlük hareketi, günlük politika yapma ve seçimlerde inisiyatif almakta, daha tecrübeli ve birikimli, ayrıca yerel seçimlerde elde ettiği kazanımlar ortada. Gezi güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketinin ittifakı, zorlu ama zorunlu bir görev.

Barış ÖZER

Politik arenadaki dengeleri belirleyecek gündemlerin en yakıcısı yerel seçimler.
AKP'yi iktidarda tutan yerel iktidarların seçim süreci ve sonuçlar, sonrasındaki politik güçler dengesini belirleyecek.
Bu sefer çok daha fazla öneme sahip. Neden olmasın?
Birincisi, iktidar partisini ayakta tutan ana güçlerden biri olması.
Diğeri de, Gezi direnişi sonrası yaşanacak ilk hesaplaşma.
AKP'yi sıkıştıran karmaşık güç ilişkilerini de düşündüğümüzde, nasıl bir kırılma noktası olduğu apaçık.
AKP, Ortadoğu'daki gelişmeler ve uluslararası güçler tarafından günden güne sıkıştırılmakta.
Gezi direnişi, hesapları iyice alt üst eden bir başka boyuta sıçrattı.
AKP, yaşanan süreçlerden sonra asgari bir yenilgi düzleminde tutunup sonra hızla çıkış yapmaya ve daha fazla kaybetmemeye çabalıyor.
Kendi içinde yaşadığı sorunlar ve ittifak kurduğu çevrelerce yalnız bırakılmaya başlanması, geriye doğru gidişin göstergesi.
Ek olarak bir de yerel seçimlerde kayıplar yaşarsa, nasıl yokuş aşağı gidecek, belli değil mi?
AKP'nin "zaferi", halk güçlerini karanlık günlere sürükleyebilir.

Gezi ve güç dengeleri

İktidar dışındaki güçler de, aynı dengeleri gözeterek mevzi alıyor.
Gezi sonrası ortaya çıkan enerjiyi kapsayabilme sol yelpazede gündemleşirken; TUSİAD ve uluslararası sermaye, Sarıgül'le CHP'yi belli hatta oturtmaya çalışıyor.
Yerel seçimler sürecinde, "kontrol dışı" olmaya başlayan AKP'ye uygun ayarların verildiği ve daha "uygun" bir CHP'nin de vitrine çıkarıldığı bir durum oluşturulmak isteniyor. İkisinin paylaştığı bir iktidar bloğu, neden olmasın?
Peki, Gezi'nin ortaya çıkardığı toplumsal dinamizm, yerel seçimlere doğru giderken ileri sıçrayıp inisiyatif alabilir mi?
Bu durum, AKP'nin kaybetmesi gibi geniş bir düzlemde ifade edilebilir mi?
Gün be gün yalnızlaşan iktidar partisi, kendi kitlesini elinde tutmaya çabalıyor.
AKP'nin "nasıl kaybedeceği" de çok önemli. İktidarın çıkmaza sürüklendiği bir süreçte, onu iktidara getiren egemen güçler, ülkeyi başka bir düzleme yerleştirmeyi düşünebilir. O durumda, genel siyasi ortam oraya doğru zorlanacaktır.
İşte, olası bir sermaye düzenlemesini dağıtacak esas güçler, Gezi ve Kürt Özgürlük Hareketi açısından, bu büyük tufanda kendi güçlerini organize ederek süreçte yer almak, kritik önem taşıyor.
Gezi kendi duruşunu ve biriktirdiklerini koruyarak yoluna devam ederse, ancak bu durumda, egemenler arası blokta yaşanacak çatlakta gerçek bir inisiyatif alabilir. Tersi olduğunda, içerilme tehlikesi mevcut. Gezi, kendi bileşenlerinin gerçek çıkarlarını günlük gerilimlerin içinde savunarak kendisini sürebilir.
Kürt Özgürlük Hareketi, güç dengelerinde konumlanarak günlük politika yapma ve seçimlerde inisiyatif almakta, daha tecrübeli ve birikimli.
Gezi güçleri ve Kürt Özgürlük Hareketinin ittifakı, zorunlu bir görev olarak şekilleniyor.
"Gezi", kendi talepleri ve duruşuyla sürece girmelidir.
Sol güçler de, Gezi üzerinden rekabet ve pay kapma yarışından çıkıp, Gezinin "kendisi" olarak, güç ilişkilerinde halka alan açmaya- alan genişletmeye çalışmalıdır.

Çark ve çocuk

Açıktır ki, yeniden düzenlenen eğitim sistemiyle, çocuk işçiliğini yaygınlaştırma amaçlanmaktadır.

H. ARIKUŞU

AKP Hükümeti, eğitimde sermaye yanlısı politikalarına devam ediyor. Dünyada çocuk işçiliği azalma eğilimindeyken Türkiye'de artıyor. Egemen güçler, krizden, çocukların ucuz işgücünü sömürerek çıkmaya çabalıyor.
DİSK-AR'ın (DİSK, Araştırma bölümü) 26 Ekim 2013 tarihli raporuna göre dünyada 306 milyon, Türkiye' de 1,6 milyon çocuk işçi var.

Eğitim sistemi çocuk içiliği üretiyor

Kapitalist sömürü düzeni çocuğu metalaştırırken, MEB çocukları garantili ucuz emek haline getiriyor. Eğitim reformu, staj düzenleme adıyla, çocuk işçiliğini kışkırtıyor.
Açıktır ki, 4+4+4 sistemiyle, açık öğretim için ilk 4 yıl okumak yeterli olacak. Böylece, çalışarak okuma yaygınlaştırılacak.
4+4+4 sistemi ile ilişkili olarak okula devam ederken çalışan çocukların sayısı, 2006-2012 yılları arasında yüzde 64 oranında artarak, 272 binden 445 bine yükseldi. Okuyan çocukların 2006 yılında yüzde 2'si ekonomik bir faaliyette çalışırken 2012 yılında bu oran yüzde 3'e ulaştı.
Bu çocuklar arasında ev işlerinde çalışanların oranı da yüzde 43'den yüzde 50 seviyesine yükseldi. Okula devam etmeyen çocukların sayısı 2 milyon 314 binden, 1 milyon 297 bine gerilerken, okula gitmeyen çocuklar arasında ekonomik faaliyetlerde çalışanların oranı yüzde 27'den yüzde 35'e yükseldi. Buna karşın ev işlerinde çalışan çocukların sayısı bu kategoride yüzde 44'den yüzde 39'a geriledi.

Çocuk işçi üretim atölyesi

Meslek liseleri adeta çocuk işçi üretim atölyesi haline geldi. Holdinglerin ' meslek lisesi memleket meselesi' projesi meslek liselerini sermayenin çıkarına göre biçimlendiriyor. Çalışma bakanı; ' memlekette işsizlik değil mesleksizlik var.' diyerek, meslek liselerini yaygınlaştırmanın yolunu açıyor. Bununla da kalınmıyor, stajyer öğrencilerin sigorta primleri kaldırılıyor. Stajda öğretmenin denetimi kaldırılarak çocuklar şirketin insafına bırakılıyor.
Eğitim sisteminde son yapılan değişiklikle(Liselerin, Anadolu ve Meslek Lisesi diye iki kategoriye ayrılması.) meslek liseleri oranının yüzde 70 seviyesine yükseltilecek. Böylece artsın meslek liseleri, çoğalsın ucuz çocuk işçiliği, dolsun kasalar parayla…

Yeni yönetmelik

Çocuk ve Genç İşçilerin Çalıştırılma Usul ve Esasları Hakkında Yönetmeliği, 25 Ekim 2013 tarihinde sessiz sedasız bir değişikliğe uğradı. Daha önce 21 Şubat 2013 tarihinde değiştirilmişti. Yönetmelik, 18 yaşını doldurmamış çocuk ve genç işçilerin çalıştırılması yasak olan işler ile 15 yaşını tamamlamış, ancak 18 yaşını tamamlamamış genç işçilerin çalışmasına izin verilecek işler yanında, 14 yaşını bitirmiş ve ilköğretimini tamamlamış çocukların çalışma koşullarını düzenliyor.
Aslında, yönetmeliğin çocuk ve genç işçilerin lehine değiştirilmesi gerekir, değil mi? Çocuk ve genç işçilerin çalıştırılabilecekleri işlerin mümkün olduğunca sınırlandırılmalıdır.
Ancak, tam tersi yapılıyor. Özellikle çocuk işçilerin, yeni ve tehlikeli işlerde çalıştırılmalarının önü açılıyor.
İşletmeler, önceleri 10 stajyer öğrenci çalıştırabilirken, artık sınırsız sayıda stajyer öğrenci çalıştırabilecekler.

Çocuklarını sömüren ülke

Soruyoruz, sermaye sahipleri, ekonomik krizden çıkışı, çocuk işçilerin ucuz emek gücüyle mi yapacaklar?
Okullar ve oyun alanlarının yerinitarlalar ve atölyeler alıyor.
Sözü Serkan Engin' e ' Kırık Çırak ' şiirine bırakalım:
"egzoz dumanı siniyor umutlarımın körpeliğine tebeşir tozu ağartacağına aklımı acının çelik dikenleri batıyor kalbime avuçlarım zaten nasır tarlası - doğru söyle abi bana yakışırdı di'mi ? okul önlüğü mavisiyle kırmızı sırt çantası"

09.11. 2013

Rojova halkının politik irade ve kararlılığı Kürtlerin geleceği bakımdan çok önemli

Kürtlerin geleceğinde üç stratejik nokta

Kürtlerin geleceğini etkileyecek önemli olgular; PKK adına Öcalan ile Devlet arasında yapılan 'barış' görüşmeleri, Rojava devrimi ve bütün Kürtler bakımından önemsenen 'Kürt Ulusal Kongresi'nin yapılmasıdır. Her bir noktadaki gelişme diğer bütün süreçleri doğrudan etkileyecektir.

Birincisi, 'barış' sürecidir.
Kürt Hareketi, uzun yıllardır, sorunun sistem içinde yaşanacak bir demokratikleşme süreciyle çözümlenebileceğine vurgu yapıyor. Kürt Hareketinin barışta ve demokratik çözümde ısrarı, Türk devleti tarafından 'zayıf bir halka' olarak görülüyor ve devlet çözüme dair stratejik bir dönüşüme yönelmiyor.

Görüşmeler, beklentiler...

Hükümetlerin Kürt Hareketiyle kapalı kapılar ardında yaptığı görüşmeler, araya konulan arabulucular ya da Oslo sürecinden beri doğrudan yapılan görüşmelerde ortaya çıkan sonuç şu: Devlet, kendi stratejik planlarını uygulamak, özellikle Ortadoğu gibi bir ortamda, içerisinde bulunduğu bölgesel ve iç politik krizleri aşmak için Kürt hareketini oyalamayı esas alıyor.
Öcalan ile devlet arasında başlayan görüşmelerin, bölgesel ilişkilerin geleceği bakımından önemli sonuçlar çıkartması bekleniyordu. Dahası, devletin bu süreci doğru okuyarak bölge hakları için daha olumlu politikalara dönüştürebileceğine dair oldukça iyimser bir hava vardı.
Ancak devletin çözüm politikası olmadığı ve oyalama taktiğiyle süreci aşmak istediği ortaya çıktı. Öcalan'ın beklentileri de oldukça yüksekti. Öyle ki, 'kendisi dahil KCK tutsaklarının bir süre sonra serbest kalacağını' söyleyebildi. Görüşmelerin ciddi yürüdüğünü ve sonuç alınacağına inandığını açıkladı. Özellikle 21 Newoz mesajı, çözüme dair umutları oldukça yükseltti
Ancak ortaya çıkan tablo, tersi oldu. Hiç bir yazılı belgesi olmayan ve sadece heyetlerin sözlü konuşmalarına dayanan görüşmelerde bahsi geçen taleplerin hiçbiri karşılanmış değil. Tersine, AKP, Kürtleri hiçbir şekilde ciddiye almadan, kendisine göre belirlediği politikayı başarılı bir şekilde uyguluyor ve devletin stratejik yönelimlerini güçlendirecek adımlar atarak ilerliyor.
Adına 'barış' denen sürece liderlik yapan AKP, Öcalan şahsında Kürtleri oyalamaya devam ediyor. Oslo da olduğu gibi bu kez de, Öcalan devlet tarafından boşa çıkartıldı.
Böyle olmasında bir sürpriz yok. Çünkü, devletlerle olan görüşmelerin içeriği, yapısı ve yönteminin nasıl olacağına dair, uluslararası alanda belirlenmiş kurallar ve ilkeler bulunuyor. Dünyada sayısız 'barış görüşmeleri' deneyimleri yaşanmış. Öcalan ile devlet yetkilileri arasında yapılan görüşmeleriyse, kendi orjinalitesi içerisinde yürüyor.

Sonuçlar....

Sonuçta, Kürt tarafının görüşmelerde olduğuna dair, hiç bir belge bulunmuyor. AKP, Kürt Hareketini muhatap almadan yol aldıklarını ve kendi politik kararlarına uygun olarak süreci götürdüklerini belirtiyor. KCK'nin üst düzey yöneticileri de, süreci bilmediklerini, kendilerine hiçbir belgenin gelmediğini açıkladılar.
Ortaya çıkan veriler gösteriyor ki, tek taraflı ilerleyen bir süreç bulunuyor. Kürtlerin ne önerileri ne de stratejik talepleri dikkate alındı.

Bese Hozat: Süreç tıkanıyor

KCK Yürütme Konseyi Eş başkanı Bese Hozat, 17 Ekim'de Sterk TV'de şöyle konuştu:
"Gelinen aşamada süreç zaten bir tıkanmayı yaşıyor… Süreci biz geliştirirken diğer taraftan hükümet, devlet ciddi bir tasfiye planı içerisinde… Barajların yapımı bir askeri plandır, karakolların yapımı, koruculuk sistemi de... Şu anda KCK adı altında BDP çalışanlarından 10 bini aşkın tutuklu var. … Önderliğimizin koşullarında hiçbir değişiklik olmadı… Dışarıyla teması yok…
… devlet ve AKP tarafından sürecin ilerlemesi… sorunun çözümüne dönük bir ortamın… bu anlamda yasal bir prosedüre kavuşturulması için herhangi bir adım olmadı…."

KCK Yürütme Konseyi Eş başkanı Bese Hozat, tıkanmayı değerlandirdi.

Devlet adına hareket eden AKP'nin oluşturduğu Kürt politikası artık bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmış durumda: Kürtleri önce politik olarak tasfiye etmek, eğer bu tutmazsa toplumsal olarak etkisizleştirmek, o da olmazsa bu kez bölmek.
Erdoğan'ın akıl hocası olmakla övünen Yalçın Akdoğan ile basındaki temsilcilerinden Abdulkadir Selvi'nin bir kaç haftadır, Kürt Özgürlük Hareketi'nin yöneticilerine yönelik yürüttükleri psikolojik savaş, sürecin nereye doğru evirileceğine dair önemli ipuçları veriyor.

Rojava için yeni bir süreç

Türkiye'nin iç politik dengesi, sadece Öcalan ile devlet arasında yapılan görüşmelere göre şekillenmiyor, aynı zamanda Suriye denklemi önemli bir rol oynuyor.
Özellikle devletin Rojava'ya yönelik izlediği çok yönlü tasfiye politikası, gelişmeleri doğrudan etkileyebilir.
Bölgede kurulmuş her devletin kendisine göre belirlediği politikalar ve stratejiler var.
Küresel sistem ise, stratejik çıkar ilişkilerini artık sadece devletler arasında değil, bölgede etkin olan toplumsal ve politik güçler arasında da gerçekleştiriyor.
Mevcut dengeler içerisinde Ortadoğu'nun devletleşmemiş en büyük ulusunu oluşturan Kürtlerin de, 21.yüzyılın 'yeni' politik ilişkilerinde kendi stratejilerini oluşturmaları kaçınılmaz.
Merkezileşmiş stratejileri ve politikaları olan güçler, gelecekte daha fazla söz sahibi olacak ve karmaşık denklemde geleceklerini belirlemede avantaj sağlayacak.
Kürtlerin önünde önemli bir süreç bulunuyor.
Kürtlerin önemli avantajları var.
Kürdistan coğrafyası Ortadoğu'nun stratejik kalbi. Bu coğrafya, jeo-stratejik, jeo-politik ve jeo ekonomik bakımdan Ortadoğu'da oluşan güç dengeleri alt-üst edecek tarihsel bir öneme sahip.
Küresel güçlerin Suriye eksenli çatışma ve rekabeti, Rojava Kürtleri için yeni bir politik süreç oluşturdu.
Yaklaşık bir yıldır Rojava/Batı Kürdistanı, fiilen bir özerklik sürecini yaşıyor. Güney Kürdistan ile stratejik yönelimleri ve ideolojik-politik eğilimleri bakımından önemli farklılıklar var. Ama, bu farklı eğilimler, aralarındaki ilişkilerin gelişmesine ve politikalarının giderek merkezileşmesine engel değil.

Barzani inisiyatifi

Bu bakımdan Mesut Barzani'nin inisiyatif alarak Rojava'da farklı politik eğilimde olan Kürtlerin bir araya gelmesini sağlaması ve 'Kürt Yüksek Konseyi'ni oluşturmada bir rol üstlenmesi gerekliydi. Ama, tam tersine, bugün Rojava'da mücadele eden YDP'ye karşı ambargo uygulayan ve Türkiye'nin saldırı politikalarına aktif desten sunan bir Güney Kürdistan Yönetimi bulunuyor.
Güney Kürdistan Hükümetinin Rojava politikası, tehlikeli ve tasfiyeci bir eğilim içeriyor.
Rojava'da Kürtlerin politik irade ve kararlılığı Kürtlerin geleceği bakımdan son derece önemli.

Kürt Ulusal Kongresi

Ortadoğu'nun mevcut politik krizi içinde, Kürtler, değişimin stratejik halkası olmak istiyorlarsa, öncelikle kendi içlerinde yıllardır yaşadıkları politik kendiliğindenciliğe son vermelidirler.

Kürtler arasındaki ilişkileri belirleyecek ve uluslararası alanda meşruluğunu ve güvenini pekiştirecek olan 'Kürt Ulusal Kongresi'nin henüz yapılmamış olması, önemli bir sorun.
Ortadoğu'nun mevcut politik krizi içinde, Kürtler, değişimin stratejik halkası olmak istiyorlarsa, öncelikle kendi içlerinde yıllardır yaşadıkları politik kendiliğindenciliğe son vermelidirler. Ortak inisiyatif ve örgütlenmeyi başarıp, değişimin motor gücü olmalıdırlar.
Kürtler belki de ilk kez, 'Kürdistan Ulusal Konferansı'nı toplamakla stratejik bir karar aldılar. Dört parça Kürdistan'daki çok farklı politik eğilimleri kapsayan Konferansın politik sonuçları, tahmin edilenden fazla etkili olacaktır. Bugünkü sürecin önemli halkasını oluşturacak Ulusal Kongre, bölgesel ilişkilerde Kürtleri çok daha stratejik bir konuma getirecektir. Özellikle ortak stratejilerin ve politikaların oluşturulması, son derece önemlidir.

Dört parçanın birliği

Kürtler, Türk, Fars ve Arap kültüründen ve sosyal yaşamından etkilenmiş bulunuyorlar. Bu durum, Kürtler arasında sosyal ilişkilerin gelişmesinde bazı sorunlara yol açabiliyor.
Ayrıca, küresel sermayenin Kürt coğrafyasına bütünlüklü hakimiyeti, Kürtler arasında çok farklı sosyo-ekonomik tabakaların oluşmasına yol açtı.
Dört parçada çok farklı politik eğilimlere sahip olan Kürtler arasında toplumsal iletişimin geliştirilerek ilişkilerin düzenlenmesinde, 'Ulusal Konferans' son derece önemli bir işleve sahip olacaktır. Konferansın stratejik yöneliminin ana halkası önemlidir.
Konferans, 500'e yakın parti, sivil toplum örgütü, kadın, gençlik, aydınlardan oluşan bir katılımcı delege ile toplanacak. İlk olması bakımından bazı sorunların oluşması doğaldır.
Kürtlerin Ortadoğu'da bir güç olması ve stratejik çıkarları ekseninde bir bütünleşmenin sağlanması için konferans bileşenlerinin genel politik yönelimleri önemlidir.
KDP ve YNK, Güney Kürdistan'da fiilen devletleşmiş iktidar gücüne ve önemli olanaklarla sahiptirler. PKK ise, bütün Kürdistan coğrafyasında örgütlü olan Ortadoğu'nun en önemli politik ve toplumsal gücüdür.
Kuzey Kürdistan'da devletle çözüm sürecinin başlamış olması, PKK'nin toplumsal ve politik gücünü yansıtıyor.
Batı Kürdistan/Rojava'da PYD ağırlıklı olmak üzere 'Yüksek Kürt Konseyi' insiyatifinde bir özerklik süreci yaşanıyor. Güney Kürdistan ile oluşan ilişkilerin gelişmesi, gelecek bakımından bize ipuçları veriyor. Doğru Kürdistan'da, Kürtler, çok ciddi düzeyde örgütlü bir güce sahiptirler. Yakın gelecekte İran'ın iç politik dengesini değiştirme ve özerk bir alanın oluşmasında aktif rol üstlenebilirler.
Bütün bu veriler dikkate alındığında, KDP-YNK ve PKK – PYD, Ulusal konferansın stratejik güçleri olarak öne çıkıyor.
Dört politik güç, Kürtlerin çıkarlarına yönelik bir kalıcı ittifakın sağlanması için gerekli politik esnekliği ve duyarlılığı göstermeli, 'Ulusal Kongre' mutlaka toplanmalıdır.
Ulusal Kongre'nin sürekli ertelenmesi ve bunun özellikle Türkiye'nin Güney üzerindeki baskılarından kaynaklanması, çok ciddi olarak eleştirilmesi gereken bir durumdur. Kürtler arasındaki stratejik ilişkiler, dar bölgesel çıkarlara kurban edilmemelidir.

Dört parçada çok farklı politik eğilimlere sahip olan Kürtler arasında toplumsal iletişimin geliştirilerek ilişkilerin düzenlenmesinde, "Ulusal Konferans" son derece önemli bir işleve sahip.

Kazanımları kalıcılaştırmak

Kürt Hareketi'nin devletle doğrudan görüşme düzeyine gelmiş olması, Kürtlerin politik geleceği bakımından önemli bir veridir. Bunu Ulusal Kongreyle bir üst boyuta taşımak ve Rojava devrimiyle bütünleştirmek, Kürtleri tek bölgesel güç yapacaktır. Türkiye'de ve Ortadoğu'da, ezilen halklarla birlikte yürütülecek mücadele, Kürtlerin kazanımlarını kalıcılaştıracaktır.

POLİTİKA

Yeni bir dönemin başındayız

Her an ve her yerde sonuç alıcı direnişlerle sermayenin emeğe ve doğaya saldırılarının önünü kesmek, sürekli ama birbirini tekrar etmeyen yaratıcı eylemlerle halkın çıkarlarını sermayenin çıkarlarına dayatmak, toplumsal hareketlerinin ana yönelimi olabilir, olmalı.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Türkiye, bütün hücrelerini saran bir alt-üst oluşun, dönüşümün içinde.
Benzeri bir dönem, kapitalizmin 50'lerde bir eşiği aşan ilk hamlesinin sonuçlarının ülkenin yerleşik toplumsal yapısını sarsmasıyla, esas olarak da hızlı yaşanan bir sınıfsal belirlenim sürecinin sonucu olarak 60'lı yıllarda başlamıştı.
80'de 12 Eylül darbesiyle ketlenip, dümura uğratılan ve sonunda neredeyse olmamışa çevrilen toplumsal uyanış, derinlere çekilmişti.
Darbenin önünü açtığı kapitalizmin gelişmesi ise, sürekli hızlanarak sürdü.
Bu hızlanmanın kabaca 1980-2000 arasındaki ilk dönemini, AKP'nin iktidar yıllarına denk gelen "Derviş kararları" sonrasındaki ikinci dönem izledi. Başından itibaren "dış kaynakla" büyüyen ekonomiye, ilk dönemde "dışarıdan" kabaca 40 milyar dolar akarken, akış neredeyse sele dönerek, sonraki 10 yılda 400 milyar dolara fırladı.
İşte, öyle oldu ki, sermaye biçimindeki toplumsal ilişki, iç içe geçen ve belli noktalarda odaklaşan ağlarla, ülkeye 80 öncesinden çok daha derinden nüfuz etti ve üstelik en ücra köşelerine dek yayılıp-saçılarak.
Eskiler daha da büyürken, bir dizi yeni ve büyük sermaye grubu oluştu. Sınırlı sayıda şehirde güçlü konumlanan sermaye, birçok yeni şehre doğru saçılıp, derinlemesine yerleşti. Hareketinin hızı ve manevra yeteneği de, cüssesi-kütlesiyle birlikte arttı.
O, hareketinin her anında, artık toplumsal ve siyasal alanın bütününü sarsıyor, sürüklüyor ve kendi hareketinin çıkarlarına bütünüyle uyumlu bir konuma girmeye zorluyor. Her yer sadece onun mekanı olmalı, her şey sadece ona hizmet etmeli.

Gezi rastlantı mıydı?

Evet, aniden geldi, kendiliğinden patladı; ama Gezi asla rastlantı değildi. Ve aslında, Gezi, sadece kendisinden ibaret bir şey de değil. Ülke tarihinde, 60-80 arasında yaşanana benzeyen bir yeni toplumsal uyanış döneminin açılışı yapıldı. Elbette, aynı şeyler yaşanmayacak, ama toplum var oluşunun şimdiki aşamasının kendisine sağlayabileceği olanaklara, özgürlüğe ve refaha doğru yeni bir hamle daha yapıyor.
O hamlenin hangi biçimlere bürüneceğini, ne şiddette yaşanacağını, nasıl sonuçlar yaratacağını, sermaye ve emrindeki güçlerle, toplumun özgürlükçü-demokratik ve devrimci güçlerinin yaşadığı-yaşayacağı sınıf savaşı belirleyecek.
Açılışın Gezi ile yapılması, halk güçlerine özel bir ivme verse de, sermayenin her şeyi olduğu gibi Gezi'yi de içerme ve içeremediği oranda da ezme yönünde davranacağı açık. Her durumda, "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak". Onun klişe bir slogan olmadığını yaşayarak göreceğiz.

Emeği ve doğayı korumak

Sermayenin neredeyse tek başına toplumsal ve siyasal alanı kapladığı bir dönemden, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün diğer toplumsal güçlerin de kendi çıkarları yönünde davrandıkları bir yeni döneme geçtik.
Elbette, 80 sonrası dönem büsbütün karanlık değil. Orada olup bitenler süreklilik kazanamıyor ve birbiriyle ilişkilenemiyor, tekil, dağınık ve parlayıp sönen toplumsal hareketler biçiminde yaşanıyordu. Gezi, bir yönüyle de, o dönemde birikenlerin patlaması ve o patlamanın gücüyle, hem birbirleriyle ortaklaştıkları hem de daha güçlü konumlandıkları başka bir düzleme sıçramasıydı.
Şimdi, protesto tarzındaki eylemlerden sonuç almayı hedefleyen eylemlere geçiliyor. Her an ve her yerde sonuç alıcı direnişlerle sermayenin emeğe ve doğaya saldırılarının önünü kesmek, sonucu alıncaya kadar sürekli ama birbirini tekrar etmeyen yaratıcı eylemlerle halkın çıkarlarını sermayenin çıkarlarına dayatmak, günün ve önümüzdeki dönemin toplumsal hareketlerinin ana yönelimi ve giderek toplumsal yaşamın normalleşmiş davranış tarzı olabilir, olmalı.

20.11.2013

Senden büyük isyan var

Yalnızca devletin şiddet aygıtları ile kurduğu barikatları aşarak ilerlemedi 31 Mayıs' ta başlayan direniş. Sol güçlerin eski alışkanlıklarını, reflekslerini ve öngörülerini de ezdi geçti.

Juliana GÖZEN

Yalnızca devletin şiddet aygıtları ile kurduğu barikatları aşarak ilerlemedi 31 Mayıs' ta başlayan direniş. Bütün ülkeye yayılan, her yeri direnişe çeviren halk hareketi, örgütlü muhalefet güçlerinin eski alışkanlıklarını, reflekslerini ve öngörülerini de ezdi geçti.
Kimi tamamen başka bir şekle girdi, savruldu. Kimi sürece eski refleksleriyle müdahale etmeye çalıştı, çalışıyor. Kimi de "aman ben işime bakayım, bu direniş de gelir geçer." deyip, küçük dünyasına geri döndü...
Direnişe yol açıp güç biriktiren önceki mücadelelerde payı olan örgütlü güçler, direniş her yere dağılıp yayılarak sürdükçe, narın parçaları gibi birbirinden ayrılıverdi. Kimileri yan yana durdu, kimileri uzaklaştı tamamen birbirinden.
Direniş ateşinin yandığı andan itibaren oluşmaya başlayan örgütlü güçler arasındaki açı farkları, şimdi gaz ve toz bulutu dağılınca çok daha net ve berrak görülüyor.

Dost acı söyler

Direniş sürerken alınan her bir tutumun şimdinin taşlarını döşediği, şu anki pozisyonları belirlediği çok açık. Barikatların kaldırılıp-kaldırılmaması veya tek çadır kurmaçadırları terk etmeme tartışması, boş tartışmalar değil, şimdiyi görebilmenin kritik ipuçlarıdır.
Ulusalcı cenahın örgütlediği ve desteklediği "Gazdanadam Festivali" ile gezi ruhuna hançer saplamaya çalışanlar, sadece direnişi bölmeye çalışmadılar. Direnişe "kendisi olma" hakkını vermeyerek, onu liberal- ulusalcı zincirlerle bağlamaya uğraşıyorlardı.
Gezi direnişinin yaratığı ve bin bir zorluğun içinden yeşermeye çabalayan forumları dahi bölme girişimlerinde bulunanlar, şimdi alanlarda "Yeni bir Cumhuriyet" çağrısı yapmakta.
Direnişin ilk günlerinde daha çok görülen Türk bayrağı üzerinden siyaset yapmayı, kurnazlık olarak görenler, bir şeyi unutmuşlar. Herkesi kendi çarkından geçirip dönüştüren Gezi direnişi, "Türk bayrağı"na da aynı muameleyi gösterdi. O bayrak da değişip dönüşüyor.
Dün Gezi direnişini ve forumları bölmeye çalışanların, yarın devrimci-halkçı ve özgürlükçü yeni zemini inşa ederken de karşımıza çıkabileceklerini unutmayalım, yapılanı ve yapanı bir kenara not edelim.
Diğer bir taraftan, AKP iktidarının açmazlarını iyi değerlendiren ve bu açmazlara doğru sürekli hamle yapıp onu masaya zorla oturtan Kürt Halk Hareketi, müzakere sürecinde güçlü bir inisiyatifi direnişle kazanabilirdi, ama değerlendiremedi. Önemli bir hataydı. İktidar, Haziran isyanı ile Kürt hareketinin yakınlaşma olasılığını veya isyanın Kürt sorununa dair çözüm taleplerini de kapsayarak genişlemesini önlemek istiyordu. Ekmeğine yağ sürülmüş oldu.
Şimdi, Gezinin elini tutmaya çalışan Kürt hareketi, bu hamleyi, HDP'nin dışarıdan müdahalesiyle yapmaya çalışıyor. Elbette ki kıymetli olan bu çabalar, ne yazık ki baştan kurulamamış organik bağı kurmaya yetmiyor.

Rüzgarın nereden estiğine iyi bak

Başkaları için de birkaç kelam etmeliyiz.
Birincisi, direnişin halkçı-özgürlükçü zemine yerleşen toplumsal güçlerin kendi çıkarlarını savunmaları temelinde gerçekleştiğini unutup, direnişi sürekli gereksiz çatışma içerisine sokmaya çalışanlar. Zannediliyor ki, bir ıslık sesi ile yine 31 Mayıs gününe döneceğiz. Geçiniz bunları lütfen...
31 Mayıs' ta sokaklara çıkanlar o sokakları yeniden dolduracaklar, ama sizlerin ıslık sesiyle değil, kendi çıkarları yönünde yürütecekleri mücadelelerin içinden geçerek.
Ya, direniş devam ederken halkın şiirimsi bir güzellikte işleyen isyan dinamiğini telaşla geriye çekmek isteyenlere ne demeli? Bir an önce "normal" günlük hayatına devam etmeyi isteyenlere?
İsyan günlerinde halkın yarattığı hesaba gelmez dalgalardan ürküp, panik içinde sakin liman arıyorlardı. Şimdi de forumları özne olarak kabul etmeyip, "çok kıymetli" sözlerini herkese kabul ettirmeye çalışıyorlar ya, diyecek bir şey yok. Bizden hatırlatması, bir gün o dalga tekrar yükselir, aman dikkat!
Sadede gelirsek, Gezi direnişinin dumanı halen üstünde tütüyor, ruhu sokaklarda geziniyor!
Halk hareketi, kimi zaman gerici yaşam dayatmasına karşı kızlı-erkekli yürüyüşlerde harlanıyor, bazen orman yağmasına karşı direnişte, öğrenci yurtlarında ya da fabrika işgallerinde aniden parlayıveriyor.
Önemli olan rüzgarın geldiği noktayı doğru hesaplayıp ateşi doğru körüklemek..

Gezi isyanı nereye?

1. sayfadan devam

Ancak, gelişmeler, kendiliğinden değil, sürece özel bir yoğunlaşma sağlanabilirse, uygun örgütlerle uygun toplumsal ve politik hamleler yaparak hayata müdahale edilirse, emekçilerin çıkarına sonuçlar üretebilir. Sadece devrimciler değil, bütün toplumsal ve politik güçler, Gezi isyanının doğurduğu sonuçlara yoğunlaşmış durumda. Ani bir patlamayla emrivaki olarak yaşanan toplumsal isyanın doğurduğu-doğuracağı gelişmeleri, bütün güçler kendi çıkarlarına uygun bir yapıya sokmaya çalışıyor.
Görmezden gelip unutturmaya çalışmak, ezerek zayıflatmak ve mümkünse yok etmek gibi düşmanca tutumlar, AKP tarafından geliştiriliyor. AKP, yoğun devlet şiddetiyle destekleyerek kendi tutumunu güçlendiriyor. O arada, bolca gerici- faşist ajitasyonla besleyerek, arkasında militan bir gerici-faşist kitle oluşturmaya çalışıyor.
CHP ise, Gezi'nin açığa çıkardığı toplumsal enerjiyi önümüzdeki seçimler döneminde kendisinin enerji kaynağı ve oy deposu yapmak istiyor. Arkasından TUSİAD'ın ittiği Sarıgül'le AKP'nin kurduğu yeni rejime uyumlu merkez-sağ bir liberal "format atılmaya" çalışılan CHP'nin Gezi'ye "dostça" yaklaşımı, kuzu postuna bürünen tilkiye benziyor.
CHP, biriken ve hareket halinde olan halkçı-devrimci enerjiyi seyrelterek süreç içinde çözmek, merkez-sağ bir liberal "demokrasi" hayalinin peşinde koşturmak, ona hizmet eder hale dönüştürmek istiyor.
Çok açık değil mi? İki ana düzen partisi de, Gezi'yi dert edinmiş durumda. AKP ezerek CHP okşayarak, ortaya çıkan isyan dinamiğini yok etmek istiyor.

Gezi'yi güncelleştirerek yaşatmak

Gezi, isyancı yapısını kaybetmeden ve kendisini oluşturan toplumsal güçlerin çıkarlarını günlük olarak sürekli koruyarak, o güçlerin çıkarlarının sözcüsü ve pratik öncüsü olarak, bir ayağını hep sokakta tutarak, sermayenin farklı politik partilerinin kendisini yok etme ya da içerme yönündeki baskılarını püskürtmelidir.
Şimdi "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganını hayata geçirme zamanıdır.
Toplumsal yaşamın her yerinde ve yorulmadan her gün yenileyip sürdürerek, bütün baskılara ve hak gasplarına karşı, direnişi örgütlemek ve sokakları toplumsal güçlerin sesleriyle inletmek, günümüzün devrimci görevi.
Öte yandan, direnişin kalıcılaşması, farklı alanlara dağılmış direnişçi toplumsal güçlerin hepsini toplayacak bir ortak toplumsal hedefle sağlanabilir.
O hedef, her türden oligarşik ve totaliter yönelimleri ret edecek ve halkın örgütlenmesini ve çıkarlarını savunmasını kolaylaştıracak, halkın doğrudan örgütlenmesi olan ve o örgütlenme tarafından inşa edilecek bir Demokratik Cumhuriyettir.
Mesela, "Valilik ve Kaymakamlık gibi saltanat makamları kaldırılsın!" sloganı, iyi bir başlangıç olmaz mı?

13.11.2013

POLİTİKA

Haiyan Tayfunu'nun ardından Filipinler

Haiyan Tayfunu öylesine güçlüydü ki, etkilenen bölgelerde zengin-fakir herkes bir şekilde mağdur oldu. Ancak beton binaların rüzgar ve su karşısındaki dayanıklılığının, bambudan yapılmış çatılı kulübelerden daha yüksek olduğunu bilmek için bilimsel araştırma yapmaya gerek yok.

Max ZİRNGAST -Filipinler

Sermayenin ideolojisinde toplumsal ilişkiler "doğal", insanlar arasındaki ilişkiler ise nesneler arasındaki ilişkiler olarak görünür. Böylece, eleştirilmesi gereken durumlar eleştiriden muaf tutulur. Ancak, sadece toplumsal değil, sözüm ona "doğal" ilişki ve olaylar da toplumdan bağımsız olarak değerlendirilemez. Haiyan Tayfunu (Yolanda olarak adlandırıldığı) Filipinler'i bütün gücüyle vurduğunda, bu gerçeği bir kez daha gözler önüne serdi. Şiddetli rüzgar ve su taşmaları şehirleri tümüyle yerle bir etti ve tam sayısı şu anda belli olmayan binlerce insanın ölümüne yol açtı. Hayatta kalanların da sağlıklı ve güvende olduğu hiçbir şekilde söylenemez.
Eyalet başkenti Tacloban gibi birçok şehir hala kısmen sular altında, birçok bina yıkılmış durumda, içme suyu ve gıda malzemesi kıt, yardım ise oldukça yavaş geliyor.
Konu hakkındaki ciddi bir analiz, bu ve diğer doğal felaketlerin ne sebeplerinin ne de sonuçlarının "doğal" olmadığını vurgulamak zorundadır.

İklim

Küresel çapta bir iklim değişikliği yaşandığı, buna bağlı olarak hava ve deniz suyu sıcaklıklarının ve deniz seviyesinin yükseldiği yeterince kanıtlanmış bir olgu. Yükselen deniz suyu sıcaklığı ve deniz seviyesi, kendi başına yeni fırtına ve kasırgalara neden olmasa da, bunların gücünü artırıyor ve aynı zamanda daha şiddetli taşmalara neden oluyor.
Filipinler tam olarak Pasifik Ateş Çemberi'nin kıyısında ve pasifik tayfunlarının etki alanında bulunuyor. Buna bağlı olarak her yıl deprem, volkan patlaması, tayfun, su baskını ve toprak kayması gibi çeşitli doğal afetlere tanıklık ediyor. Samar, Leyte ve Cebu adaları ülkenin en fakir eyaletleri olmakla kalmayıp, tayfunların oluşma bölgelerine itilmiş oldukları için doğal afetlerden de paylarını en güçlü biçimde alıyorlar.
İklim değişikliğine öncelikle sanayileşmiş emperyalist ülkeler neden olsa da, sonuçlarla daha çok yüzleşen Filipinler gibi daha az sanayileşmiş, eski sömürge ya da hala emperyalizm/yeni sömürgecilikten nasibini alan ülkeler oluyor.

Mağdurlar kim?

Haiyan Tayfunu öylesine güçlüydü ki, etkilenen bölgelerde zengin-fakir herkes bir şekilde mağdur oldu. Ancak beton binaların rüzgar ve su karşısındaki dayanıklılığının bambudan yapılmış, sac ya da kamış çatılı kulübelerden daha yüksek olduğunu bilmek için bilimsel araştırma yapmaya gerek yok.
Filipinler muazzam eşitsizliklerin ve yaygın fakirliğin hüküm sürdüğü bir ülke. Nüfusun yüzde 25'i günlük bir dolardan daha az parayla geçiniyor. Tayfundan önce uyarılar çoğunlukla yalnızca medya yoluyla, teknik bir anlatımla ve hatta İngilizce yapıldı. İkazlar tam da bu yüzden yoksullara daha az ulaştı.
Bunun yanı sıra insanlar, uyarıların somut olarak ne anlama geldiğini kavrayamadı. Filipinler'de nüfusun ancak yüzde 10 kadarı internet kullanıyor. Dolayısıyla internette kolayca bulunabilen araştırmalar ve uyarılar topluma ulaşmadı. Özellikle kırsal alanda hemen hemen kimsenin arabası yok. Birçok insan için her gün (günlük de olsa) bir iş bulmak hayati önem taşıyor çünkü ancak bu sayede biraz pirinç satın alarak ailenin yeniden üretimi sağlanabiliyor. Bu yüzden birkaç günlüğüne de olsa risk taşıyan bölgelerden uzaklaşmak yoksulların göze alabileceği bir ihtimal değil.

Tepkiler

Ne hazırlık aşamasındaki ne de afet esnasındaki yardım çalışmalarını nihai olarak değerlendirmek an itibariyle mümkün değil. Hükümet ihtiyaçlara yetemiyor. Afetin üstünden günler geçmesine rağmen etkilenen bölgelere yeterli yardımı sağlayamıyor.
Bir diğer önemli sorun da, sokakların dörtte birine bile kaldırım döşenmemiş olması ve genel olarak altyapının zayıflığı. Ücra köylere ancak arazi arabalarıyla ulaşım sağlanabiliyor. Filipinler gibi bağımlı, yeni sömürge bir ülkenin yeterli ölçüde önlemi nasıl alabileceği ve afet yardımını nasıl yapabileceği başlı başına bir soru.
Basın aşağılayıcı bir perdeden "yağmalama" haberleri veriyor. Yasal olarak olağanüstü hal (fiili olarak kendi vatandaşlarına karşı "savaş hukuku" anlamına geliyor) ilan edilmesinin ardından, askeri birimler harekete geçti, ve haberlere göre, şimdiden "yağmacılar"a ateş açmaya başladı. Tacloban'da akşam saat 10 ile sabah saat 6 arası sokağa çıkma yasağı var.
Batı medyasında ve burjuva gazetelerde yaratılan "bırakılsa komşular birbirine saldıracak" izlenimi, üçüncü dünya ülkelerinin sözde barbarlığına gösterge olarak kullanılıyor.
Herhangi birinin kendisi gibi her şeyini kaybetmiş olan komşusuna neden saldıracağı tabii ki açıklanmıyor. Medya daha çok, insanların çaresizlik içinde ve kısmen örgütlü olarak bir şekilde gıda ve içme suyuna ulaşmaya çalıştıklarını, ilk olarak da süpermarketleri hedef aldıklarını söylüyor.

Batı'nın barbarlığı

Batı'daki burjuvanın, muhtemelen birçok Filipinli'nin evinden daha pahalı kahve makinesinden aldığı espressosunu yudumlarken, bu dünyanın lanetlilerinin ümitsizce hayatta kalma mücadelelerine kızması, burjuva uygarlığa içkin barbarlığın doruk noktasıdır.

Hepimiz aynı gemide miyiz?

UBS araştırmasına göre, acımasız kemer sıkma paketlerinin uygulandığı 2009 ile 2013 yılları arasında dünya çapında dolar milyarderlerinin toplam serveti 6,5 trilyon dolara ulaşmış.

Murat DÜZGÖR

Kapitalist dünya ekonomisi krizin belirli bölge ve ülkelere yayılması, derinleşmesi eğilimlerinin basıncı altında varlığını sürdürüyor. Dünyanın çok farklı coğrafyalarında yaşayan emekçilere, yoksullara kriz süreci ile birlikte çok daha zorlu yaşam koşulları dayatılmaya başlanmıştı.
Kapitalistlerin temsilcisi siyasi iktidarlar, krizin etkilediği ülkelerde benzer ekonomik uygulamalara imza attılar. Bütçe disiplini, kemer sıkma paketleri bu uygulamaların önde gelen unsurları oldu. Bu uygulamalar artık kırıntısı kalmış olan sosyal-ekonomik kazanımların da emekçilerin elinden alınması anlamına geliyordu.
Milyonlarca emekçinin, yoksulun hayatını doğrudan etkileyen bu uygulamalar, esas olarak, kapitalistlerin krizin bedelini emekçilere ödetme kararlılığını sembolize ediyordu. Kapitalistlerin yayın organları tarafından sürekli yinelenen "hepimiz aynı gemideyiz" "gemi batarsa hepimiz birlikte suya gömüleceğiz" argümanları, bu politikaların kitleler tarafından sessizce kabullenilmesi amacıyla üretiliyordu.
Bu argümanların ideolojik ve sınıfsal niteliğini açığa çıkaran bir araştırma geçtiğimiz günlerde kendisi de dünya emekçilerinin kanını emen UBS adlı İsviçre merkezli tekelci finans grubunun araştırma birimi tarafından yayınlandı.

Dolar milyarderleri

UBS araştırmasına göre, acımasız kemer sıkma paketlerinin uygulandığı 2009 ile 2013 yılları arasında dünya çapında dolar milyarderlerinin toplam serveti 6,5 trilyon dolara ulaşmış. Araştırmayı irdeleyen bir yorumcuya göre, bu rakam yaklaşık olarak dünyanın 2. Büyük ekonomisi olan Çin'in toplam yurt içi üretimine denk düşüyor.
Araştırmadan 2009'da 1360 olan dolar milyarderi sayısının, 2013'te 2170'e yükseldiğini öğreniyoruz.
Yorumcu, ABD tarihinde ilk kez bu yıl işsizlere yapılan gıda yardımlarında kesintiye gidildiğini, bu durumun krizin yarattığı olumsuz koşullarla gerekçelendirildiğini ifade ediyor.

Sınıf savaşı

Araştırmada milyarderlerin lüks harcama kalemleri ve tutarları da ortaya konulmuş. Buna göre, milyarderler 126 milyar doları özel yatlar, özel jetler, sanat eserleri, antika eserler, mücevherat ve otomobil koleksiyonlarına harcıyorlarmış. Bu tutarın 150 milyonluk Bangladeş'in toplam yurt içi üretimine denk düştüğünü ifade ediliyor.
Yorumcu, Birleşmiş Milletler açıklamalarına göre açlıkla küresel düzeyde mücadele için ihtiyaç duyulan toplam yıllık tutarın 30 milyar dolar olduğunu belirtiyor ve dünya zenginlerinin lüks harcama kalemleri ile sözü edilen rakam arasındaki çarpıcı çelişkiye dikkat çekiyor.
Tüm bu gerçeklikler, sınıfların birbiriyle çatışan farklı gemilerde yolculuk ettiğini, milyarlarca emekçi için suya gömülmemenin yolunun kapitalistlerin gemisini batırmaktan geçtiğini açık bir biçimde gösteriyor.

Körfez gericiliği Suriye'de işbaşında

Ortadoğu'nun en çürümüş ve her türden gericiliğin kaynağı rejimleri, Suriye'de yaşanan yıkımın derinleşmesi için çalışmaya devam ediyor.

Murat DÜZGÖR

Cenevre 2 görüşmeleri konusunda sağlanan mutabakatla birlikte, Suriye sürecinin tarafı olan tüm güçler kendini yeni duruma uyarlamaya çalışıyor. Bu uyarlanma süreci, doğal olarak, eski ittifakların bir bölümünü dağıtırken, bir bölümünü de yeni ilişki tarzlarına zorluyor.
Bu gelişmelerle, batı basınında da ciddi bir söylem değişikliği gözleniyor. Cenevre 2'yi engellemek isteyen güçlerin faaliyetleri hakkında bilgiler batı basınında yer almaya başlıyor.
Cenevre 2'den huzursuzluk duyan körfez ülkelerinin faaliyetleri hakkında New York Times'ta yer alan geniş kapsamlı bir haber-analiz önemli bilgiler veriyor. Haberde, Suriye'deki cihatçı güçler için belirli gruplar tarafından körfez ülkelerinde oluşturulan "özel fonlar" ele alınmış.
Kuveyt'te "Paranızı Suriye'deki Cihat için yatırın" sloganıyla düzenlenen kampanyaların birinde kişi başına 2500 dolardan toplam 12000 cihatçı için toplanan yardımların Suriye'deki gruplara nasıl ulaştırıldığı, kampanyayı düzenleyen Kuveyt'li iş adamları tarafından gazetecilere anlatılıyor.
Haberde, bunun gibi pek çok kampanyanın devam etmekte olduğu çeşitli söyleşilerle ortaya konulurken, Cenevre 2'ye gerekli tavrı alamayan grup ve komutanlara körfez şeyhleri tarafından "yol verilmeye" başlandığı da özellikle belirtiliyor. Ben Hubbard haber-analizinde, yardımların cihatçı gruplara yönlendirilmesi nedeniyle, ılımlı muhalefetin giderek güç kaybettiğini vurgulamak gereğini duyuyor.
Bir Suudi şeyhi, düzenlediği kampanyada yapılan bağışın miktarına göre, "hayırseverler"e gümüş statü, altın statü gibi statüler dağıttığını keyifle anlatıyor. Batılı gazeteciler söyleşilerde, yardımların El Kaide bağlantılı gruplara gitmesi konusunu açtıklarında; "hayır ve cihat sever" iş adamları ve şeyhler temel hedeflerinin Esad rejiminin devrilmesi olduğunu, El Kaide bağlantılı grupların da aynı hedefe sahip olduğunu dile getiriyorlar.
Ben Hubbard, Kuveyt parlamentosu mensubu bazı parlamenterlerin körfez ülkelerinden toplanan paraları Kuveyt devletinin kör gözleri eşliğinde Suriye'ye doğrudan götürdüklerini ve bunu ABD'nin bu yaşananlardan ne kadar üzgün olduğunu bilerek yaptıklarını, özellikle ifade ediyor.
Şeyh Şafi el Azmi, paraları Nusra cephesi için topladıklarını, çünkü Nusra cephesinin Aleviler'e dönük güçlü saldırılar yaptığını anlatıyor. Azmi, "bunu yapmak zorundayız, çünkü o gün geldiğinde Tanrı o zaman ne yaptın diye soracak ve bir cevabımızın olması lazım" diyor.
Ortadoğu'nun en çürümüş ve her türden gericiliğin kaynağı rejimleri, Cenevre 2'nin sekteye uğraması, Suriye'de yaşanan yıkımın derinleşmesi için tüm güçleri ile çalışmaya devam ediyor. Gerici-faşist şeyhler ve iş adamları olanı biteni tüm açıklığı ile anlatıyor, maske takma ihtiyacı duymuyor. Bu gerici-faşistlerin temel ittifak gücü AKP şefleri bir yandan cihatçı çetelerle hiçbir ilişkilerinin olmadığını tekrar tekrar ifade ediyor, diğer yandan Suriye'de bir bombalamada yaralanan cihatçı çete lideri Ankara'da hastanede ölüyor…

DÜNYA

Yaratılan efsanelerle mevcut gerçeklik birbirini dışlıyor

‘Yükselen’ ekonomiler inişte

Paul Krugman, Çin ekonomisinin uzun süreli yüksek büyüme temposunun ardından belirli sınırlara gelip dayandığını, bir yavaşlama eğilimine girmek zorunda olduğunu ısrarla belirtiyor.

Cenk AĞCABAY

IMF’ nin, 2007 Nisan’ında yayınlanan dünya ekonomisinin durumuna ilişkin raporunda “küresel ekonomi sürekli güçlü büyüme yolunda” saptaması yapılmıştı. Bu saptama, esas olarak, merkez kapitalist ekonomilerde kimi küçük sorunlar yaşansa da, “yükselen ekonomiler”in güçlü performanslarının sistemi dengede tutacağı öngörüsü ile gerekçelendiriliyordu.
2008 Eylül’ünde ABD’den başlayıp hızla yayılan mali çöküş, kapitalist dünya ekonomisinin 1929’dan beri karşılaşmadığı bir kapsam ve derinlikteki krizin öncü sarsıntısı oldu. Kriz derinleşerek devam etti, “yükselen ekonomiler” de etkilerini derinden hissetti; performansları ile dengeyi sağlamak bir yana, kendi mevcut dengelerini bile korumakta güçlük çekiyorlar.
Uluslararası sermaye basınının ekonomi sayfalarında bir süredir “Yükselen ekonomiler”in yıldızı Çin ekonomisinin yavaşlama eğilimine girmesi tartışılıyor. Financial Times’ın 19 Ekim tarihli nüshasında, Simon Rabinovitch, Çin’in bu yılki ekonomik büyüme rakamlarında, kentsel altyapı yatırımları ve inşaat sektörünün kapladığı geniş alana dikkat çekiyor. Rabinovitch, bunların ekonomik yavaşlama eğilimini bu periyotta durdurduğunu, ancak bunun ne kadar sürdürülebilir olduğu sorusunu soruyor.

Çin ve Hindistan

Financial Times’ın editoryası da aynı konuyu ele alıyor. Editorya, Çin ekonomisinin büyüme yapısını değerlendiriyor, endüstriyel aktivite ve endüstriyel satışlarda yaşanan düşüşe dikkat çekiyor. Paul Krugman, Çin ekonomisinin yavaşlaması hakkında uzun süredir yazıyor, New York Times’ta Temmuz’da yazdığı bir yazıda, bu durumun konjonktürel bir gelişme olarak değerlendirilmesinin yanlışlığını dile getiriyor, Çin ekonomisinin uzun süreli yüksek büyüme temposunun ardından belirli sınırlara gelip dayandığını, bir yavaşlama eğilimine girmek zorunda olduğunu ısrarla belirtiyordu.
Kapitalist dünyanın bir başka “mucizesi” Hindistan’daki ekonomik yavaşlama ve gayri-menkul piyasalarındaki çöküşe 14 Ekim tarihli New York Times’ta geniş yer ayrılmıştı. Mumbai’den yazılanlar ve fotoğraflar, ekonominin yavaşlama eğilimine girmesiyle yaşanan yıkımı, Mumbai’de bolca rastlanan yarım kalmış inşaatları gözler önüne seriyordu.

Dünya ekonomik krizinin, farklı hız ve derinlikte yarattığı etkilerin Asya’dan Güney Amerika’ya bir dizi alanda yeni alt üst oluş süreçlerini harekete geçirmesi, ciddi bir olasılık...

16 Eylül tarihli New York Times’ın editorya yazısı “Tersine dönmüş Hindistan” başlığını taşıyordu ve yazıda Hindistan’ın “geçtiğimiz on yılda sağladığı ortalama yüzde 7.7 büyümenin, bu yaz yüzde 4.4’e düştüğü, rupee’nin ABD doları karşısında son 3 ayda yüzde 16 değer kaybettiği ve analistlerin ...bu olumsuz gidişin devam edeceği yönünde değerlendirmeler yaptıkları” ifade ediliyordu.
Editorya, “mayıs ayından itibaren yatırımcıların daha elverişli faiz oranları nedeni ile paralarını ABD’ye yönlendirdiklerini; bu durumun özellikle Brezilya, Endonezya, Hindistan gibi “yükselen ekonomiler”de ciddi sıkıntılara yol açtığını” dile getiriyordu.
Uluslararası sermayenin sözcülüğünü yapan bu yayın organları, yıllardır yere göğe sığdıramadıkları “yükselen ekonomiler” hakkında bu bilgi ve gözlemleri aktardıktan sonra yaptıkları yorumlarda bir noktada buluşuyorlar: Onlara göre, “Yükselen ekonomiler”in yaşadığı ekonomik gerileme eğilimi dünya krizinin tetiklediği yapısal ekonomik sorunların ürünü değildir. Bu gerileme eğiliminin asli nedeni, bu ülkelerin yeterince reforme olmamış politik kurumlarıdır.

Gizlenen kriz

Çin’e kumanda eden “komünist bürokratlar”ın, Hindistan’ın “aç gözlü politikacıları”nın, Brezilya’nın “sonradan görme politik elit”inin rüşvet ve yolsuzluk öyküleri de bu kabulün dayanak noktaları olarak bu yayın organlarının sayfalarını dolduruyor.
Uluslararası sermayenin ekonomik aygıtı dünya ekonomik krizinin öngünlerinde nasıl gerçeklikle ilgisiz bir gelecek tablosu çiziyordu ise, onun yayın organları da, aynı biçimde, somut-tarihsel bir olgu olan kapitalist ekonominin yapısal kriz eğiliminin dünya çapında yayılmasını burjuva ideolojisinin artık bayağılaşmış argümanları ile perdelemeye çalışıyorlar. Kuşkusuz ki, “Yükselen ekonomiler”in geçtiğimiz on yıllardaki yükselişinin hangi temellere dayandığı, ödenmekte olan ve artarak ödenmek zorunda olan toplumsal ve ekolojik bedeller bu yazının kapsamına girmiyor. Burada sadece, bu ekonomiler hakkında uluslararası sermayenin sözcüleri tarafından yaratılan efsanelerle mevcut gerçeklik arasındaki ilişkiyi güncel gelişmeler ışığında ortaya koymaya çalıştık.

Alt üst olan dengeler

Kriz eğiliminin sözü edilen ülkelerde daha derinden hissedilmeye başlanması, dünya ölçeğinde gelişmekte olan sınıf mücadelesi süreçlerine çok geniş bir işçi sınıfı ordusunun daha aktif biçimde dahil olması anlamına geliyor. Dünya ekonomik krizinin son beş yılda dünyanın farklı bölgelerinde, farklı hız ve derinlikte yarattığı toplumsal ve politik etkilerin Asya’dan Güney Amerika’ya bir dizi alanda yeni alt üst oluş süreçlerini harekete geçirmesi, güncel gelişmelerle ciddi bir olasılık haline geliyor.

Brezilya’da halk sokaklarda!

Sena KİŞİ

Ocak 2011`de Dilma Rousseff seçildiğinde, Brezilya halkı belki de onun geçmişte savunduğu değerleri uygulamaya geçireceğine dair umutlanmıştı.
Dünyanın en büyük sekizinci, Latin Amerika’nın en büyük ekonomisinin başına gelen Rousseff, yıllık %7 büyüme oranı hedeflediklerini, yeni işler yaratacağını, sosyal yardımları arttıracağını, pazar dostu politikalar güdeceğini ve gelir dağılımına önem göstereceğini belirtmişti.
Günümüz Brezilya’sı, hedeflediği yerlerin oldukça gerisinde.
2012 yılında %0.9 büyüyen Brezilya ekonomisi, yavaş büyüme performansının yanı sıra gelir dağılımı konusunu da çözmedi. Tıpkı Türkiye gibi, kişi başına düşen milli gelir yıllar itibariyle artmasına rağmen, gelir dağılımı büyük bir problem.
Yaklaşık 199 milyonluk nüfusun 2 milyonluk kısmı, tüm nüfusun yarısının gelirine sahip durumda.
Enflasyon da artma eğiliminde.
Yani Brezilya halkının alım gücü de gittikçe düşüyor. Tüm bu gelişmeleri göz önüne aldığımızda, Brezilya’da Gezi protestolarıyla senkronize bir şekilde başlayan ve hala devam eden protestolar daha anlamlı hale geliyor.
Haziran ayaklanmasının görünen sebebi, metro ve otobüs biletlerine yapılan zamlar olsa da, altta yatan sebep, ülkedeki işsizlik ve artan yaşam maliyeti.
Ek olarak, büyüyen ekonomiye karşın bu büyüme ile başa çıkabilecek alt yapı yatırımlarının yetersiz olması, yaşam maliyetinin artması, yolsuzluk iddiaları ve tüm olumsuzluklara rağmen, hükümetin 2014 Dünya Kupası ve 2016 Yaz Olimpiyat Oyunları için yaptığı yüksek harcamalar da başlıca sebepler arasında.
2013 Konfederasyon Kupası ve 2014 Dünya Kupası için toplam harcamanın 14 Milyar Dolar’a ulaşması bekleniyor.

Halk, gösterileri destekliyor

Tüm bu sebeplerden dolayı Sao Paolo kentinde öğrencilerin başlattığı ayaklanmalar, halktan da destek bularak hala devam ediyor.
Dilma hükümeti, henüz gelir dağılımındaki eşitsizliğe ve büyüyen ekonomide alanında iyi eğitim görmüş insan sayısının azlığına da bir çözüm bulabilmiş değil.
Ülkedeki kadın-erkek eşitsizliği de dünyanın diğer “gelişmekte olan” ülkelerindeki gibi bir başka sıkıntı.
Kadınların iş gücüne katılım oranı % 59.6 iken, erkeklerinki %80.9.
Bir başka hoşnutsuzluk sebebi, eşcinsel evlilikler sorunu.
Başkan, “evlilik”in kutsal bir öğe olduğunu vurguluyor ve ‘eşcinsel evlilikleri’ bu kutsallığa değer görmediğini ima ediyor. Halbuki, kıtadaki en büyük rakibi Arjantin`de eşcinsel evlilikler yasallaştı.
Dilma Rousseff, ayaklanmalara Erdoğan’ın aksine daha empatik yaklaşıp, politik reformlar için adımlar atacağına söz vermişti.
Ancak, halkın somut icraatlar görmemesi protestoların devam etmesine sebep oluyor.
Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi, polis protestolara aşırı güç kullanarak müdahale ediyor ve gaz bombası kullanımı da oldukça yaygın.
En büyük problem olan gelir dağılımındaki eşitsizlik çözülmeden ayaklanmalar duracak gibi görünmüyor.

Cenevre 2 masal mı gerçek mi?

Cenevre 2 bir ‘çözüm’ sağlamadan öte, tarafların ‘savaşmadan’ ne kazanabileceklerini denedikleri bir sürece döndü. Nasıl gerçekleşeceğini de savaş belirleyecek gibi gözüküyor.

C. MALATYA

15 Mart 2011’de başlayan Suriye’deki iç savaş tüm hızıyla devam ediyor.
Savaşın gündemlerinden birini Cenevre-2 konferansı. Kasım ayında yapılması planlanan konferans ABD’nin isteği üzerine iki hafta ertelendi. En büyük neden, muhaliflerin bir araya getirilememesi.

Suudi Arabistan etkisi

Muhaliflerin bir araya getirilememesinin nedeni, ‘çok başlılık’. Çok başlılığı sebebi de, muhaliflerin arkasındaki Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan arasındaki vekalet savaşı.
Suriye meselesinde ABD’nin vekaletini alan Suudi Arabistan, istihbarat başkanı Bender Bin Sultan’ın liderliğinde çalışmalarını hızlandırdı. Suriye kendi Selefi ordusunu oluşturmaya çabalayan Suudiler, Hizbullah’a karşı da Lübnan’da milisleri örgütlüyor.
Konferansa güçlü gitmek için bir taraftan silaha sarılan Suudi yönetimi, İran’ın yükselen etkisini kırmak için konferansa katılımını engellemeye çalışıyor.
ABD’nin müdahale etmemesiyle büyük ‘hayalkırıklığı’na uğrayan Türkiye ve Katar ise, kendilerine müdahale kanalları açma çabalarındalar.
Türkiye, PYD’yi tasfiye etmek için kullandığı El-Nusra ve Irak-Şam İslam Devleti (IŞİD) gibi örgütler üzerinden Suriye’ye müdahale kanalı açmaya çabalıyor.
Ancak, ABD’den azarı işiten Türkiye, şimdi de bu gruplardan kurtulmanın peşinde.
Katar ise Türk pilotların kurtarılmasında oynadığı perde arkası rolün de gösterdiği gibi ‘diplomasi’ ve özenle ‘beslediği’ Özgür Suriye Ordusu vb. silahlı örgütler üzerinden inisiyatif alma çabasında.
Bu iki ülkenin perde arkasındaki amacı, Suudi Arabistan’a çelme takmak.

Kalamun Savaşı öncesi sessizlik

Savaşın diğer tarafında, sessizlik ve kararlılık var.
Esad yönetimi Cenevre’ye ön koşulsuz gideceğini belirtirken, İran konferansa katılmak istiyor. Rusya da konferansın gerçekleşmesi için yoğun çaba harcamakta.
Esad yönetimi bir taraftan El-Nusra ve IŞİD gibi örgütlerin öne çıkması sonucundan rahatsız olan ‘ılımlı’ muhalifleri kazanmak için af çıkartıyor. Öte yandan savaş sahasındaki faaliyetlerini de hızlandırıyor.
Hizbullah ile birlikte savaş sahasında üstünlüğü ele geçiren Esad yönetimi, Kalamun bölgesinde büyük bir operasyona başladı.
Kalamun bölgesi Şam ile Humus arasında, Lübnan sınırının doğusunda kalan büyük bir bölge ve stratejik açıdan büyük öneme sahip.
Esad yönetimi, bölgede üstünlüğü ele geçirip muhalifleri kuzeye doğru sıkıştırarak, Cenevre’ye sahadaki üstünlükle gitmek istiyor.

Cenevre 2 gerçekleşebilir mi?

Bir yandan muhaliflerin kendi aralarında uzlaşamamaları ve sahadaki inisiyatiflerini El-Kaide türevlerine kaybetmeleri, diğer taraftan vekaleti alan Suudilerin güç oluşturabilmeleri için zamana ihtiyaçlarının olması, ABD’yi sıkıştırıyor. ABD zaman kazanmak istiyor ve süreci olabildiğince yavaşlatmaya çalışmakta.
Rusya, İran, Suriye, Hizbullah hattı ise ‘diplomatik’ süreçle birlikte düşmanlarından ne kadarını kendi yanına çekebileceği hesabında. Diğer yandan, savaşı sürdürerek kesin ‘zaferi’ kazanma peşinde.

Sahadaki savaş

Cenevre 2 süreci bir ‘barış’ ve ‘çözüm’ sağlamadan öte, tarafların ‘savaşmadan’ ne kadar kazanabileceklerini denedikleri bir sürece dönmüş durumda.
Cenevre 2 nin nasıl akacağını da sahadaki silahlı savaşın kendisi belirleyecek gibi gözüküyor.

DÜNYA

Avro bölgesinde gökyüzü bulutlarla kaplı, fırtına olasılığı gayet yüksek

Nereye, Avrupa?

2009'da Avro Krizinin patlamasından 2013'e kadar, bölgede ekonomi ortalama % -2,0, yatırımlar % -17,9 ve istihdam da % -3,9 geriledi.

Alp KAYSERİLİOĞLU

O an sanki rüya gibiydi.
Avrupa Birliğinin İstatistik kurumu Eurostat'a göre, Avro bölgesi, Temmuz'da önceki çeyreğe göre yüzde 0,3 büyüdü. Bu durum, Avro Krizinin sonu ve resesyondan yükselişe doğru giden ilk adım olarak okundu.
Herkes, şölen-tören halindeydi. Commerzbank, IMF, ILO ve bir dizi başka büyük kurum ve banka bu yükselişe şüpheyle baktı, ama o şüpheci pozisyonlar, genel medyada pek görülmedi.
Gerçeklik ise ciddiyetini koruyor. Avro bölgesinin üstündeki hava kara bulutlarla kapanmış bir halde ve aydınlanma niyeti hiç yok.
2009'da Avro Krizinin patlamasından 2013'e kadar, Avro bölgesinde ekonomi ortalama yüzde -2,0 geriledi. Yatırımlar yüzde -17,9 ve istihdam da yüzde -3,9 geriledi.
Bunlar ortalama rakamlar, yani Fransa ve Almanya'da hesabın içinde. Negatif uçlardan birisi olan Ispanya'da, büyüme yüzde -7,1, yatırımlar yüzde -43,5, istihdam yüzde -18,5 geriledi.
Kriz döneminde öne çıkan „çözüm" mekanizmalarında ise, hiç birşey değişmedi:
Saçma bir neo-klasik mantıkla, problem olarak devlet borçları belirlenmişti – sanki devlet borçları krizle beraber patlamadı!
Evet, "devlet borçlarını düşürmek ilk görev" olarak ilan edildi. Harcamalar kesilmeli, özellestirme yapılmalı ve emek piyasaları liberalize edilmeliydi.
Devlet harcamaları ve ekonomik büyüme arasında pozitif korelasyon gören ekonomistlerin uyarıları görmezden gelindi. Ve, bu programlar Portekiz, İspanya, Yunanistan ve en son Kıbrıs'da uygulandı.

Sonuç

Borçlanma oranları düşse bile (ki çoğu yine de yüzde 3'ün üstünde), toplam borç seviyeleri sürekli yükseliyor.
Peki, neden? Çünkü , devlet harcamalarındaki kesinti ekonomiyi düşüşe sürüklüyor. Ama, devlet gelirleri kesinti büyüklüğünde yükselmiyor ve devletlerin borçları, GSYİH'e göre toplamda büyüyor.
İspanya, 2012 yılında GSYİH'in yüzde 10,2 civarında borçlandı, Yunanistan yüzde 9,0.
Yunanistan'ın borç yükü 2012 sonunda GSYİH'e göre yüzde 165,9'ken, 2013 ortasında yüzde 175'e (veya 320 milyar €) kadar yükseldi. İspanya'nın borç yükü 2013 ortasında yüzde 83'tü, ama hükümete göre 2015'de yüzde 100'e yükselecek.
Açık değil mi?
Krizi çözüm politikaları şu ana kadar, en azından yüzeyde görülen, amaçların tam tersini tetikliyor.
Avro bölgesinde işsizlik eylülde 19,35 milyona, veya emek piyasalarında aktif olanların yüzde 12,2'sine doğru patladı. 18–25 yaş arasındaki gençlerde ise, Yunanistan'da % 59,2, İspanya'da 56,6'ya kadar yükseldi (2013 ortası).
Yoksulluk kotası da –ortalama gelirin altında kalanlar– yükselmeye devam ediyor: Avro bölgesinde 2005'de yüzde 15,2'den 2012'de yüzde 17,2'ye kadar yükseldi.
Önemli olanı sivriltirsek: bazı ülkelerde ortalama gelirler de düştü, böylece yoksulluğun niteliği ciddileşti. Mesela, Yunanistan'da 2007'de senelik ortalama gelir kişi başına 6.873 €'ken, 2012'de 5.969 €'ya düştü.
Ama bir noktada kimse yanılmasın: Bu çöküntüde çarliston dansı yapanlar da var! Üstelik, dans ederken havalarda uçuyorlar!
2007'de dünyanın 36 büyük Merkez Bankasının toplam bilançoları 10 trilyon $'ken, 2013'e kadar 20 trilyon $'a yükseldi. Bu rakamın yarısı, yani 10 trilyon $, Amerika, Avrupa ve Japonya'ya dağılıyor.

Rakamlar neyi ifade ediyor?

Avro bölgesindeki bankalar kriz sürecinde 1,6 trilyon € yardım istediler. Avrupa Merkez Bankasının(ECB) ucuz kredi politikaları dolayımıyla, Avrupa bankaları Avrupa devletlerine 1 trilyon €'yu çok aşan seviyede riskli kredi ve devlet kağıtlarıyla bağlılar. Tüketici ve yatırımcı kredilerinin % 7.8'i veya 940 milyar €, yüksek risk taşıyor.
Eh, bir de tabii ki ECB'nin kendisi 2,5 trilyon € değerindeki devlet kağıtlarını elinde tutuyor.
Buna, yükselen ekonomilerde yoksulluğun da yükselme eğilimini ekleyelim: Örn. 2011'de Almanya'da ekonomi % 3,9 yükselirken, yoksulluk % 4,1 yükseldi. Birinin cenneti, öbürünün cehennemi!
Bu sene Portekiz ve İtalya'da derin politik krizler gördük, İspanya ve Yunanistan'ın 2014 ve 2015 beklentileri kötü, finansal eksikler nasıl giderilecek, belli degil.
Avro bölgesinde gökyüzü bulutlarla kaplı. Belki yağmur yağacak. Fırtına olasılığı gayet yüksek.

Avrupa'da Almanya hegemonyası

Kapitalist dünya ekonomisinde krizin derinleşmesinin etkileri, kapitalist ülkeler arasında rekabet ve çatışma eğilimlerini güçlendiriyor.

Cenk AĞCABAY

Dünya ekonomik krizinin Avrupa'nın güneyinde aldığı biçim olan borç krizine karşı Avrupa Birliği ve IMF'in uyguladığı agresif politikaların sınıfsal içeriğini ortaya koyan en somut göstergelerinden birisi 1,3 milyar euroluk kredi diliminin serbest bırakılması için Yunanistan hükümetinden istenen uygulamalardı.
Yüz binlerce Yunanlı'yı sokaklara döken, Kamu Çalışanları Sendikası'nın 2 günlük grev düzenlemesine neden olan bu istekler, işsizlik ve yoksulluk tehdidi altındaki Yunanlı emekçiler arasında öfke uyandırmıştı.
İstekler, kamuda 25.000 çalışanın işten çıkarılması, 15.000 çalışanın maaşlarının yarıya indirilmesi, memurların 3 yıl zam almamayı garanti eden bir sözleşme imzalamaya zorlanmasından oluşuyordu.
Avrupa Birliği'ni ekonomik ve politik düzeylerde domine eden hegemonyacı güç Almanya'nın yön verdiği politikaların euro zone üzerinde yarattığı sonuçlar Alp Kayserilioğlu'nun yazısında çeşitli göstergelerle sergileniyor.

Rekabet ve çatışma

Kapitalist dünya ekonomisinde krizin derinleşmesinin etkileri, kapitalist ülkeler arasında rekabet ve çatışma eğilimlerini güçlendirmeye devam ediyor.
Geçtiğimiz günlerde ABD Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanan bir raporun kamuoyuna sunulması ile, Almanya'nın izlediği ekonomik politikaların Avrupa'nın güneyi üzerinde yarattığı etkiler yeniden gündeme geldi.
Genel olarak, Almanya'nın ihracat odaklı bir sanayi gücü olarak yükselişi karşısında ABD'nin duyduğu rahatsızlığın bir dışavurumu olarak yorumlanan rapor, mali disiplin dayatmaları çerçevesinde Avrupa'nın güneyi üstünde oluşan Alman hegemonyasının eleştirisini içeriyordu.
Alman yetkililer, söz konusu raporda dile getirilen eleştirilere sert yanıtlar vermekte gecikmediler. Paul Krugman, bu yanıtlar üzerine yazdığı "Şu depresif Almanlar" başlıklı yazısında, Almanlar'ın kendilerini parlayan bir rol model olarak görüp, kendi kendileriyle gurur duyabilecekleri; ancak aynı ekonomik ve parasal birlik içinde oldukları komşularının yoksullaşması pahasına artan güçlerinin hem Euro zone'a hem de dünya ekonomisine herhangi bir olumluluk getirmediğini ifade ediyor.

Krugman'ın çelişkisi

Krugman, basit bir aritmetik hesabın bile Almanya'nın dış ticaret fazlaları ile Güney Avrupa'nın dış ticaret açıkları arasındaki ilişkiyi açık bir biçimde ortaya koyduğunu dile getirirken, 2007'den beri süregelen depresyondan çıkışın yolunun Almanya'nın bu politikaları değiştirmesinden geçmekte olduğunu kuvvetle belirtiyor.
Krugman, rekabetçi birikimin temel motivasyon olduğu Emperyalist-kapitalist dünya sisteminde, ekonomik ve politik gücünü arttırmak, bir üst basamağa sıçramak isteyen bir temel aktörden varoluşunun tüm özsel niteliklerinden sıyrılmasını, başka bir şeye dönüşmesini istiyor.
Bu mümkün olabilseydi, içinde yaşamakta olduğumuz dünya gerçekliği emperyalist-kapitalist olarak tanımlanabilir miydi?
Krugman, sınıfsal durum ve çıkarları doğrultusunda hareket eden aktörlerden, sınıfsal niteliklerinden soyunmalarını, soyut ve genel bir "insanlık"ın çıkarları doğrultusunda hareket etmelerini istiyor. Krugman'ın "istediği" o günler de gelecek, ancak o günlerin gelebilmesi için öncelikle tüm sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılmasının yolunu açacak olan işçilerin uluslararası iktidarının, işçi sınıfının temel yapıtaşı olduğu sosyalist dünyanın kurulması gerekiyor.

Avrupa'da kutuplaşma derinleşiyor

Almanya ve Fransa'nın gösterdiği son derece nispi ekonomik büyüme küresel finans çevreleri tarafından afaki açıklamalarda karşılandı.

Volkan YARAŞIR

Avrupa, 2009'dan sonra, kapitalizmin yapısal krizinin odak coğrafyasına dönüştü. Özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasında yıkıcı sonuçlar yaratan kriz, merkez ülkelerde de sarsıcı gelişmelere yol açtı.
AB istatistik kurumu Eurostat, 2013 yılı ikinci çeyreğine ilişkin verileri, AB'nin 2009'dan beri girdiği resesyondan çıktığı şeklinde değerlendirildi.
Almanya ve Fransa'nın gösterdiği son derece nispi ekonomik büyüme küresel finans çevreleri tarafından afaki açıklamalarda karşılandı. Bu açıklamalar Akdeniz havzasında ve Doğu Avrupa'daki ciddi sorunları görmemezlikten geliyor.
Aslında Avrupa'da kriz kompleks bir karakterde, salınımlı ve farklı fazlara girerek sürüyor ve derinleşiyor.
Avrupa'da merkez çevre kutuplaşmasının hızla derinleşiyor.

Maastriicht kriterleri kadükleşti

AB'nin Maastricht kriterlerine göre bağlı ülkelerin kamu borç stokunun yüzde 60'ı, bütçe açığının ise yüzde 3'ü geçmemesi gerekiyor. Eurostat'ın Ekim 2013 verileri ise 28 AB üyesinden 17'sinin bütçe açığında, 14'ünün ise kamu borç oranında kriterleri karşılamadığını ortaya koydu.
Troyka tarafından dayatılan ve bir karşı devrim stratejisi olarak hayata geçirilen kemer sıkma politikalarıyla Avro bölgesinde 2009'da yüzde 6.4 seviyesinde olan bütçe açığı, 2013'te yüzde 3.7'ye indirildi. Bu politikaların somut anlamı kıta düzeyinde olağanüstü sosyal tahribat ve yıkım oldu.
Avro bölgesinde yer alan 17 ülkenin kamu borçları GSYİH'sına oranı 2009-2012 arasında orantısal olarak yükseldi. 2009'da yüzde 80, 2010'da yüzde 85.4, 2011'de yüzde 87.3, 2012'de yüzde 90.6'ya tırmandı. 2013'te bu oran daha da yükselecek.
Yunanistan kamu borç seviyesi olarak zirveye yerleşti. Yunanistan ekonomisi fiilen iflas noktasına ulaştığında, troykanın haircut operasyonuna (borç silmesine) rağmen, kamu borçları GSYİH'nın yüzde 169'una çıktı. İtalya'nın da durumu kötü; kamu borçları yüzde 133'e ulaştı, Portekiz'de yüzde 131'e, İrlanda'da yüzde 127'ye, Belçika'da yüzde 105'e, Fransa'da yüzde 93.5'e, Almanya'da ise yüzde 80 seviyesine ulaştı.
AB'nin küresel ekonomik büyüklüğü yüzde 12.9 trilyon Avro, kamu borçlarının toplamı ise 11 trilyon Avro'yu aştı.
Avro bölgesinde sosyal enkazlaşmanın somut göstergelerin bir diğeri işsizliğin kronik bir boyuta ulaşması oldu. Bölgede işsizlerin sayısı 20 milyona yükseldi.

İki Avrupa: Kronik yoksulluk ve işsizlik

Bugün Avrupa ve Avrupa'daki her ülke kendi içinde Kuzey (zengin) ve Güney (yoksul) diye ikiye ayrılmış durumda.
Çevre ülkeler sosyal yıkım yaşıyor. Uygulanan politikalar Avrupa'nın kuzeyi ve güneyi, hatta her ülkenin kuzeyi ve güneyi arasında eşitsizliği şiddetlendirdi.
Kıta ölçeğinde yoksulluk yaygınlaşıyor. Bügün 500 milyon nüfuslu Avrupa'da 40 milyon yoksul bulunuyor. Kriz sonrasında 120 milyon kişi yoksulluk riskiyle karşı karşıya kaldı ve önümüzdeki on yıllık periyotta yoksullara 15 ile 25 milyon yeni yoksulun katılması bekleniyor.
Avrupa'da krizin yeni evresinde, merkez-çevre açısı büyüyor ve kutuplaşması hızla derinleşiyor.

EMEK

Kıdem tazminatı = İş güvencesi

Kıdem tazminatı, işçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri. İşçinin ücretinin, ileride ödenmek üzere ayrılmış bir parçası ve işçinin keyfi sebeplerle işten çıkarılmasını zorlaştırıcı bir işlevi var.

Taylan GÖRÜR

Taşeron işçilerin mağduriyetleri öne sürülerek, kıdem tazminatının bir fona devrilmesi öngörülüyor. Belli bir vadede bu tazminatın fiilen alın(a)maz hale getirilmesi planlanıyor.
Hükümet, kıdem tazminatı fonu uygulaması ile, tıpkı işsizlik fonu olduğu gibi, sermayenin maliyetlerini azaltmak ve fonu sermayeye peşkeş çekmek istiyor.
Kıdem tazminatı, işçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri. İşçinin ücretinin, ileride ödenmek üzere ayrılmış bir parçası ve işçinin keyfi sebeplerle işten çıkarılmasını zorlaştırıcı bir işlevi var. Her ne kadar işten çıkarılmalarda tek başına tam bir güvence ol(a)masa da, toplu işten çıkartılmalarda işverene yüklediği parasal maliyet açısından işten çıkarmada caydırıcı oluyor.
Kıdem tazminatı fonu ile yapılmak istenen iki önemli değişiklik var: Kıdem tazminatı alma koşullarında, işçi aleyhine köklü bir değişiklik ve tazminatı hesaplama ve ödeme şeklinin değiştirilmesi. Yapılan düzenlemeler hayat bulur ise, sermayeye dilediği zaman işçiyi kovma serbestliği sunuluyor ve tazminat, işçiler için hayal oluyor. Kıdem tazminatının tasfiyesi, işçi sınıfına yönelik bütünsel saldırının parçasıdır.

Kıdem esneklik için son nokta

Kıdem tazminatı fonu uygulamasını, taşeron yasasının tamamlayıcısı niteliğinde. Kıdem tazminatı fonu düzenlemesinin hayata geçirilememesi demek, sermaye açısından esneklik politikalarının tam anlamıyla başarıya kavuşamaması anlamına geleceğinden, bu konunun daha uzun süre sermayenin gündeminden çıkmayacağı aşikar. Kıdem tazminatının gaspı ile, diğer kazanımların tasfiyesinin de, önü açılacak elbette. Bu niteliğinden kaynaklı olsa gerek, taşeron konusunda net tavır al(a)mayan sendikalar bile konu kıdem tazminatı olunca genel grev yaklaşımı geliştirmektedirler.
AKP hükümetinin bu köklü değişikliği, gündeme getirirken meşruiyet üretmeye özel bir gayret göstermesinin arkasında bu gerilimler yatmaktadır.
30 Haziran'da yasalaşması gereken yasa tasarısı rafa kaldırılmıştı. Medyada, başka türlü yansıtılsa da Gezi direnişi ile, canlanan toplumsal muhalefetin sınıf mücadelesini başka boyutlara taşınma potansiyeli, AKP şahsındaki sermayeye geri adım attırmış durumda. Özellikle yeni düzenlemelerin Kasım ayına ertelenmesi bunun göstergesidir. Seçim öncesi AKP'nin bu gerilimi göze alamayıp seçimden sonraya ertelemesi de ihtimaller dâhilinde düşünülmeli.
Gezi süreci ile beraber bilincimizle kavradığımız mücadelenin, akıntıyı tersine çevirebilme potansiyeli fiilen gerçekleşmiştir. İktidar her ne kadar güçlü olsa da oluşacak muhalefetten korkar hale gelmiştir. Özellikle Faruk Çelik'in açıklamalarının, oluşan toplumsal gerilimleri yumuşatma ve zamana yayma kaygısı taşıdığı açıktır.
Ancak, sermaye temel doğası gereğince, kıdem tazminatı kurgusundan asla vazgeçmeyecektir.

Sınıfın ortak mücadelesi

Hükümet şu anda yeni döneme ayak uydurmak için hamleler yaparak, gücünü korumaya çalışmaktadır. Muktedirler, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağının ve korku imparatorluğunun yıkıldığının farkında. İsyan ruhu, her an işçi sınıfının muazzam iradesine sıçrayabilir.
Bu saldırıya karşı sadece kıdem tazminatından yararlananlar değil, sınıfın tüm bileşenleri ortak bir tepki geliştirilmelidir.
Bir gerçeklik olarak sınıfsal yapı daha parçalı bir hale gelmiş; bu yüzden sınıfa tekdüze bakan yaklaşımlar miladını doldurmuştur.
Gezi direnişinde yaratılan ruhun mayası, yeni direniş ve mücadele araçlarını/modellerini ve alanlarını açığa çıkarmıştır.

İşgal, grev, direniş

Sınıf hareketi inişli çıkışlı seyrederken, Ekim ayında üç direniş öne çıktı. Kazova trikotaj işçilerinin direnişi, Leroy Merlin yapı market işçilerinin direnişi, Feniş Alüminyum işçilerinin direnişi...

Emrah ARIKUŞU

Sınıf hareketi inişli çıkışlı seyrederken, Ekim ayında üç direniş sınıfın gündeminde öne çıktı. Kazova trikotaj işçilerinin direnişi, Leroy Merlin yapı market işçilerinin direnişi Feniş Alüminyum işçilerinin direnişi, sınıf hareketinde özgün bir yerde durmaktadır.

Son moda direniş

Kazova işçileri, patronun 94 işçiyi dört aylık maaşlarını ve tazminatlarını vermeden işten çıkarmasıyla 27 Şubat'ta direnişe başladı.
Önce işyeri önüne direniş çadırının kuruldu. 1 Mayıs'ı ve Gezi direnişini arkasına alan işçiler 18 Temmuz'da fabrikayı işgal etti. İşgalle beraber çıta yükseldi ve fabrikada patronsuz üretim başladı. İşçiler ürettikleri kazakları "bu yılın modası direniş" sloganıyla düzenledikleri bir defile ile tanıttı. Şimdi, Kazova işçileri, maaşlarına karşılık, el koydukları makinelerin hukuken de sahibi oldu. Direniş günleri film festivali yapan işçiler, ayrıca Van'daki depremzedelere ürettikleri kazakları göndererek dayanışmada bulundu.
Kazova işçilerinin direnişi, toplumun çeşitli kesimlerinden ilgi gördü. Sınıfın özlediğimiz eylemlerinden işgal ve özyönetim konusunda sınıf hareketinin bilincini tazeledi.

AVM'nin kaderi sendikayla değişir

Leroy Merlin yapı marketi işçilerinin grevi, Türkiye sınıf hareketinin tarihinde ilk AVM grevi olmasından dolayı büyük önem taşıyor. DİSK'e bağlı Sosyal-İş'de örgütlü Leroy Merlin işçileri, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmazlık çıkması üzerine 3 Ekim'de Ankara ve Bursa'da greve çıktı. Fabrikaların önünde görmeye alıştığımız grev pankartları, bu sefer alışveriş merkezinin içinde yani burjuvazinin 'alışveriş ve yaşam merkezi' olarak sunduğu, ucuz işgücü ve esnek çalışma merkezi olan AVM'de dalgalandı.
16 günlük direnişin ardından, işçilerin temel talebi olan toplu iş sözleşmenin yürürlük süresinin 3 yıl olması kabul edildi. Ve yapılan anlaşmaya göre, birinci yıl için maaşlara yüzde 6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında zam yapılacak. Ek olarak da 500 liralık sosyal yardım paketi ile tüm sosyal haklara ikinci ve üçüncü yıl enflasyon oranında artış yapılması kararlaştırıldı. Ayrıca anlaşmaya göre çalışma koşulları ve idari haklarda da kazanımlar elde edildi.
Türkiye'de bugün, 48 ilde 299 AVM bulunuyor. 2014 yılında 30, 2015 yılında ise 26 yeni alışveriş merkezinin açılması bekleniyor. Leroy Merlin işçileri o büyük, şaşalı AVM'lerin gerçek yüzünü açığa çıkardılar ve önemli kazanımlar elde ettiler. "AVM'nin kaderi sendikayla değişir" sloganıyla, sınıf mücadelesinde organize sanayi bölgeleri, havzalar dışında yeni bir direniş alanı ortaya çıkardılar.

Kıdem tazminatı mücadelesi

HAK-İŞ'e bağlı Çelik-İş sendikasına üye Feniş Alüminyum işçilerinin direnişi, iflas bahanesiyle 520 işçinin işten çıkarılmasıyla başladı ve direnişle yeni bir evreye girildi. Bu sürede işçiler üç aylık maaşlarını ve tazminatlarını alamadan kapı önüne koyuldu. Ve bunun üzerine hakları için işgale başladılar.
Sürecin gelişimine bakacak olursak, işçiler haklarını aramak için, önce patronları Sedat Aloğlu'nun holdinginin önüne, ardından İçişleri Bakanlığı'na giderek mağduriyetlerinin giderilmesini istediler. Ancak Bakan, "kıdem tazminatının işçiyi de işvereni de mağdur ettiğini" söyleyerek tarafını belli etti, işçileri eli boş gönderdi.
Bunun tüm patronların saldırısı olduğunu anlayarak, TÜSİAD binasına yürüdüler. Diğer yandan hükümet sendikası gibi davranan HAK-İŞ, Feniş'i emsal göstererek, kıdem tazminatı fonunun patronun iflası durumunda güvence sağlamaya devam edeceğini söyledi.
Hükümet kıdem tazminatının bir fona devredilmesi için yasal düzenleme hazırlığında, Feniş işçilerinin eylemi sınıfın kazanımlarını koruma açısından özel önem taşıyor. Feniş'te iş güvencesinin temel direği olan kıdem tazminatı hakkı için mücadele sürüyor.

Yeni toplum yeni dönem yeni KESK

Kurulduğu günlerdeki gibi fiili, meşru ve militan mücadeleyi sokakla birleştiren KESK'i yeniden inşa edebilmek, şimdi mümkün ve zorunlu.

C. Malatya

Haziran ayında boy veren direniş, Eylül'ün gelmesiyle yeniden canlandı. Eski toplumun tüm hücrelerini yıkarak yeni bir toplumun doğuşunu sağlayan halk direnişinin önemli bileşenlerinden biri de "orta sınıf" tabiriyle gizlenmek istenen işçi sınıfının yeni bölüğü. Hızla işçileşen kamu emekçileri de nicedir bu bölüğün bir parçası sayılır.

KESK'in durumu

Kamu emekçilerinin sokaklarda direnerek kurulan sendikal örgütü KESK'in, 4688 sayılı sendika yasasının kabulünden itibaren başlayan düşüşü devam ediyor. Fiili, meşru ve militan mücadele tarzıyla kamu emekçilerine önemli kazanımlar sağlayarak Türkiye'deki sendikal mücadelenin tarihini yazan KESK, kamu emekçilerinin önemli hak kayıplarına karşı ses çıkaramıyor, etkili eylemlilikler düzenleyemiyor. Bu durumun en önemli sebeplerden biri ise sendikanın fiili, meşru, militan çizgiden uzaklaşarak bürokratik, müzakereci bir sendikal hatta oturması.
Sendika atıllaştı, kendisi gündem yaratamayınca, hükümetin gündemine göre hareket ediyor.
Sendikanın gündem yaratan sendikal politikalar üretememesi, doğal olarak eylemliliklerine de yansıyor. Bu durumda sendika, kazanım elde eden eylemler gerçekleştiremiyor sadece protesto eylemleri ve basın açıklamaları yaparak "Doğrucu Davut" durumuna geliyor. Üyelerini de harekete geçiremeyen sendika, giderek üye kaybediyor.

Sendikal bürokrasi

KESK'in "yasal" sendika statüsü de, örgütlenmenin önündeki önemli engellerden biri. Devletin sınırlarının çizdiği "geleneksel" sendikal örgütlenme modeli, giderek işçileşen ve çalışma şekli enformelleşen kamu emekçilerinin örgütlenmesi için bir engel oluşturuyor.
Eğitim emekçilerinin içinde önemli bir bölümü oluşturan ücretli öğretmenler ve sağlık emekçilerinin üçte birini oluşturan taşeron sağlık emekçileri, KESK içinde "örgütlenemiyor". Bu durum, sonuçta, KESK'in bazı siyasi bileşenlerin toplamı olmaya doğru daralmasına yol açarak, "güçlü" siyasi bileşenlerin bazı taraftarlarının sendika "bürokratları" olmasına yol açıyor.
KESK'in durumunun en açık ifadesi "Toplu Sözleşme" sürecinde görülmektedir. Hükümet 223 lira zam vermesine rağmen, Memur Sen'in 123 lirayı kabul etmesine basın açıklamaları dışında tepki veril(e)medi.

Yeni KESK'i inşa etmek

Önümüz seçim süreci. Bu süreç KESK'i yeniden inşa etmek için önemli bir adım olabilir. Delegelik ve siyasi ittifaklar hesabına girilmeden, yerelleri ve üyelerinin seçimlerini dikkate alarak ve "çoğunluğu" içererek kurulacak olan yeni bir KESK, kamu emekçilerinin mücadelesi için önemli bir adım olacaktır.
Haziran Direnişi sadece yeni bir toplumun değil, aynı zamanda yeni bir siyasetin, yeni bir mücadele tarzının, yeni bir örgütlenmenin de doğumunu sağladı.
Bu durum KESK için de bir fırsat oluşturuyor. Kurulduğu günlerdeki gibi fiili, meşru ve militan mücadeleyi sokakla birleştiren, yasaların sınırlarına bağlı kalmadan kamu emekçilerin bütününe değen bir KESK'i yeniden inşa edebilmek, şimdi hem mümkün hem de zorunlu.

EMEK

Emekçi gençlik örgütleniyor!

Bize anlatılan masallardaki cennetin yaşamda karşılığı yok! Ret ediyoruz, masallarınız sizde kalsın! Korku eşiği aşıldı, sıra örgütlenmede, ekmeğimiz ve onurumuz için mücadele etmekte! Emekçi Gençlik Derneklerini kuruyoruz! Şimdi, kapitalizmin ipliğini pazara çıkarma zamanı!

1 sayfadan devam

Bazılarımız, şimdi öğrenci olsa da, biliyoruz, yarının işçisi olacaklar.
Sermaye, genç nüfusu doğrudan ve erken yaşta iş gücü piyasasının içine çeken bir vakum gibi çalışıyor.
Değdiği herkesi işçileştiriyor, ucuz ve niteliksiz iş gücü kaynağı haline dönüştürüyor.
Yarın ne olacağımızı bilemeyişin, geleceksizliğimizin yakıcı ateşiyle her an kavruluyoruz.
Patron "bulunmaz hint kumaşı" olmadığımızı sürekli kulağımıza fısıldarken…
Yarın bir işimiz olacağından emin miyiz? Hayır.
Üniversite mezunlarının bile iş bulamayacağını en yetkili ağızlardan duyduk.
Beyaz yakalı" ve "garanti kadrolu" iş rüyaları sona erdi.
Kabus görmüyoruz, kabusun içinde yaşıyoruz.
Biz emekçi gençler, sermayenin av alanı olan emek piyasasının can damarıyız.
"Esnek" , yarı-zamanlı ve geçici işlerde, düşük ücretlerle ve en sert koşullarda çalıştırılıyoruz.
Peki, bu ağır koşulları kabullensek bile, iş güvencesi ve düzenli gelir imkanına sahip olabiliyor muyuz?
Hayır.
Sürekli olarak iş değiştirmek zorunda kalıyor ve sıkça işsizlik cehenneminde yanmaya sürükleniyoruz.
İş aramak, uzmanlık alanımız oldu.
Hayatlarımız patronların iki dudağının arasında seyrediyor.
Performans kılıcı tepemizde sallanıyor.
Her an yüksek performans ve verimlilik için denetleniyoruz.
İşsizlik, namlu gibi üstümüze doğrultuluyor.
Sermaye emekçi gençliğe "diz çök" diyor; o da yetmiyor, yerlerde süründürüyor.
Yetmiyor! Para gideceğine işçi ölsün diyor, canımıza kast ediyor.
"İşçilerimiz güzel öldüler", "Ölmek, işçinin kaderinde var" sözlerini, sermayenin uşağı tuzu kuru bakanların ağzından duymadık mı?
Kuralsız, kayıt-dışı çalıştırma, taşeronlaşma ve güvencesizleşme biçimleriyle denetlendiğimiz iş yerlerimiz mezardan farksız.
Her an işsizlik ve ölüm tehdidiyle burun buruna, katlanamadığımız işlerde çalışıp, karombole yaşıyoruz.
Bizler kendi yaşamımızdan iyi biliyoruz ki, patronun tek hedefi var: Karını arttırarak, kendisini büyütmek.
Patronlar hep daha ileri sıçrayan hedeflerine doğru hareket ederken, hiçbir engelle karşılaşmadan hızlanmak ve doymak bilmez bir iştahla sürekli daha fazla sömürmek istiyorlar.

Neden Emekçi Gençlik örgütlenmesi?

Her an değişime hazır, hızlı hareket

eden, risk alabilen, verimli, dinamik, enerjik olma yeteneğine doğal olarak sahip olan biz genç işçiler, sermayenin çıkarlarının dayattığı yeni üretim koşullarına en uygun yapıda görülüyoruz.
Bugün bu işi yarın başka işe koşturuluyoruz. Özgürlüğümüz sermayenin ellerinde rehin.
Sermaye, daha fazla kar için zıp zıp zıplatacağı, oraya buraya dileği gibi koşturacağı, dilediğinde de kapının önüne koyacağı emekçi gençliği keşfetti, vazgeçer mi?
Evet, doğrudur, biz gençler enerjiğiz, dinamiğiz, hareketliyiz, risk alırız, değişime çabuk uyum sağlarız.
Ancak, unuttukları bir şey var. Biz emekçi gençler, aynı zamanda yaratıcı, öfkeli, isyankar ve gözü karayız. Sözün özü, kapitalizm için karlı olduğumuz kadar çok da tehlikeliyiz.
Bizi dinleyin, sözümüz kararımızdır:
Giderek yoksullaşan ve yoksunlaşan bir hayatı yaşamak istemiyoruz!
Yaşadığımız kabustan çıkış var mı? Yok!
Peki, umut? O da yok!
Öyle kahredici bir sistem kuruyorlar ki, bütün çıkışları kapatıyor, o sistem içinde kaldığımız sürece hiçbir umuda da yaşam hakkı vermiyorlar. Buna da "emekçinin kaderi" diyorlar.

Emekçi gençliğe buyrulan cehennemi kaderi reddediyoruz!

İktidarın zehir zemberek yalanlarına karnımız tok! "Her şey daha güzel olacak, yarın bambaşka olacak" palavralarına da.
Sermayenin anlattığı masallarda vaat edilen cennetin gerçek yaşamda karşılığı yok!
Karşımızda bizi tanımayan bir iktidar var.
Saat gibi işleyen, her an planlı programlı çalışan ve örgütlü bir iktidar.
Her yeni sömürü hamlesinde biz emekçi gençlere yeni masallar "müjdeleyen", ama ne hikmetse her "müjdesinde" yeni bit yenikleriyle karşımıza çıkan şarlatan-hokkabaz bir iktidar.
Emekçi gençliğe reva görülen cehennemi hayatlar, uyduruk hülyalı masallarla allanıp pullanıyor.

Ret ediyoruz! Masallarınız sizde kalsın!

Sermayenin örgütlü gücünü ve sahte umut dünyalarını alaşağı edecek ana güç, sürekli bataklığa sokup çıkarılarak bazen yaşadığına bile pişman ettirilen biz emekçi gençleriz.
Haziran ayaklanmasından gördük; haklarımızı ancak örgütlenerek kazanabileceğimizi biliyoruz.
Örgütlenmekten ve birbirimizle dayanışmaktan başka çare yok!
Kaybedecek vakit de yok!
Korku eşiği aşıldı, sıra örgütlenmede, ekmeğimiz ve onurumuz için mücadele etmekte!
Haklarımız için Emekçi Gençlik'te örgütleniyoruz!
Emekçi Gençlik Dernekleri'ni kuruyoruz!
Şimdi kapitalizmin ipliğini pazara çıkarma zamanı!

Çağrı merkezi çalışanları örgütleniyor

Gerçeğe Çağrı Merkezi'nden Utku Dinç ile çağrı merkezi çalışanlarının sorunları ve örgütlenme pratikleri üzerine güzel bir sohbet yaptık.

Röportaj:
Perihan KOCA

Gerçeğe Çağrı Merkezi nasıl bir araya geldi?

Çağrı merkezleri, kapitalizmin hayal ettiği çalışmanın Türkiye'de optimum uygulanan biçimidir. Çünkü hem güvencesizler, düşük ücretli çalışıyorlar, çalışanların bordroları düzgün düzenlenmiyor, bu yüzden çalışma saatleriyle ücretleri arasında denklik yok, aslında fiilen bir kayıt dışılık var.
Bu sektör çok fazla istihdam sağlıyor, emeğin en ucuz olduğu, iş gücünün en ucuz olduğu yerlerde çağrı merkezleri açılıyor.
Devlet de çağrı merkezi firmalarına ciddi teşvikler sunuyor, sektörün gelişim haritasına baktığınızda görüyorsunuz. İnanılmaz yıpratıcı koşullarda çalışıyorsunuz, iş sağlığınız hiçe sayılıyor, yoğun olarak meslek hastalıklarına yakalanıyorsunuz. Sektörün meslek hastalıkları sistit ve nodül. Çok konuşmaya bağlı boğazda nodül oluşuyor, tuvalete gitmek izne bağlı olduğu için özellikle kadınlarda sistit oluşuyor, çok oturmaktan ve çok çalışmaktan kaynaklı depresyon ve bel omur sorunları görülüyor. Daha çok iş sağlığı, güvenliği, ücret, güvence talepleri üzerine bir araya geldik.

Çağrı merkezlerinde daha çok gençler istihdam ediliyor. Neden?

Çünkü ucuza çalışıyorlar, deneyimsizler patron açısından yönetmesi kolay, beklentileri düşük, bir aile geçindirmek zorunda değiller.
35 yaşında çağrı merkezine girseniz, muhtemelen bir iki ay içinde yapamaz hale gelirsiniz. Genç insanların enerjileri daha fazla, daha verimliler bu yüzden gençler tercih ediliyor.
İş kanunu, günde sekiz saat gibi kurgulanmış ama o sekiz saate, bu yoğunlukta bir çalışma ön görülmüyor ki şöyle düşünün, çağrı merkezlerinde verimli çalışma ömrü işveren kaynaklarına göre bile 2.5-3 sene. Yani bir işçi o zaman içinde işte artık verimli çalışamaz hale geliyor.
Neredeyse maden sektörüyle eş değer bir yıpranma gerçeği var. Bunu işverenler de biliyor, ama genç işgücü kaynağı tükenmediği için bu düzen sürebiliyor. Bizden bir direnç olmadığı sürece sürecektir de.
İnsanlar genç ve bu hayat onlara sahte bir şeyler vaad ediyor. Reklamları izliyorlar, ev, otomobil ve bir şekilde onlara kavuşma umutları var. Bunun için kariyer planları yapıyorlar. Oysa kariyer denen şey, performans ve verimli çalışmak için uydurulmuş bir şey.

Gezi direnişi, çağrı merkezi çalışanlarını nasıl etkiledi?

Bir kere insanlar, büyük, muazzam bir şeyin parçası oldular.
Türkiye'yi değiştirebileceklerini gördüler, özellikle gençliğin öncülüğünde diyelim.
Çağrı merkezi çalışanları da oradaydı. Gezi, direkt birebir işverenle veya burjuvaziyle karşı karşıya geliş değildi belki ama en nihayetinde bir özneleşme yaşandı ve bu da tabii bizim için ivme kazandırıcı bir şey oldu.

Gerçeğe Çağrı Merkezi'nin örgütlenme modellerinden ve yol haritanızdan bahseder misiniz?

Bugüne kadar dernek olarak örgütlendik, değişen sendikalar yasasıyla beraber yeni bir iş kolu ortaya çıktı iletişim iş kolu.
İletişim iş kolunda bir sendika kurduk, öncelikle iş kolundan arkadaşlarımızı örgütleyeceğiz, sendikanın barajı aşmasını yetkiye kavuşmasını sağlayacağız. Bunlar mümkün çünkü iş kolumuz çok kalabalık bir iş kolu.
Bir sene içinde yetkiyi alıp bazı sendikalarla da toplu sözleşme yapmayı planlıyoruz, alt yapıyı buna dahil kuruyoruz.
Yeni bir şey keşfetme arayışında değiliz aslında işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyoruz.
İşçiler örgütlendikten sonra, haklarını kazanabilecekleri bir form arıyoruz.
Sonuçta sendika, dernek böyle bir formda. Ama içini nasıl doldurduğunuz önemli.
Çağrı merkezlerini arama eylemleri yaptık mesela, çok etkili oldu. Bazı çağrı merkezleri kilitlendi.
Ki, bu da ciddi bir rahatsızlık yarattı, sonuçta grev yapmak kolay birşey değil, ama dışarıdan aramayla sekteye uğratabiliyoruz.

Ne kadar esnek o kadar tehlikeli

Üretim parçalanıp, taşeronlaşma arttıkça kapitalizm, ilk evresi olan 'eve iş verme' dönemindeki esnekliğe doğru gidiyor.

Kader ORTAKAYA

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre Ekim ayında 110 işçi, 2013'ün ilk 10 ayında ise en az 1018 işçi, iş cinayeti sonucu öldürüldü. (Bu yazı yazılırken, ev işçisi Rukiye Şimşek, kapitalizm tarafından katledildi.) Üstelik bu rakamlara kayıt dışı yaşanan, iş cinayetleri dahil değil. Fabrikalar, atölyeler vd. parçalanıyor. Yoksul semtlerin bodrum katları, sokakları, güvencesiz işçilerle doluyor. İşçi sınıfının kolektif iradesini parçalamaya dönük faaliyetler devam ediyor. Taşeronlaşma, geçici işçilik, kıdem tazminatının tasfiyesi, AKP'nin işçilere "müjde" paketi...
Üretim alanları parçalandıkça -taşeronlaşma arttıkça- kapitalizm, ilk evresi olan "eve iş verme" dönemindeki esnekliğe doğru adım atıyor. On binlerce işçi, sayıları her gün artarak, iş güvenliğinden yoksun çalışmaya devam ediyor. Bu durum da iş cinayetlerini arttırıyor.
Taşeronlaşma arttıkça iş güvenliği azalıyor ve işçi ölümleri artıyor. İşçi haklarına dönük her saldırı üretimi daha esnekleştiriyor.
Sendikaların etkisiz kaldığı, işçilerin kollektif iradeden yoksun bırakıldığı, sınırsız sömürü koşulları oluşturulmak isteniyor. Kapitalizmin bu hali, sermaye için ucuz emek gücü cenneti, işçiler için iş güvenliği ve iş güvencesinden yoksunluk, modern kölelik demek!
Esneklik ve güvencesizliğin inşa edilmesinde, doğrudan etkili olan taşeron sistem, üretimin tamamına yayılmak isteniyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının 27 Eylül'de yaptığı Çalışma Meclisi'nde, taşeronlaşmanın yasaya tabi tutulduğu, birkaç düzenleme dahi AKP tarafından kaldırılmak isteniyor.
AKP, "İşçi-memur" ayırmını ortadan kaldırmak istiyor. İşçi sınıfı, esneklik düzleminde eşitlenmeye çalışılıyor.
50 den az işçinin çalıştırıldığı "az tehlikeli işler" ve "çok tehlikeli işler"e göre iş güvenliği uzmanı bulundurma zorunluluğu, getiren yasal düzenleme, AKP tarafından, patronların itirazları sonucu şimdilik bir yıl sonrasına ertelendi.
İş güvenliğini sağlamak, üretim maliyetini arttırıyor. Devlet, patronun karını olumsuz etkileyecek düzenlemelerden kaçınıp işçiyi ölüme mahkum ediyor.

Risk yükü başka bir işçiye yükleniyor

Üretim alanında ve dolaşım alanında, risk almaktan kaçınan burjuvazi, iş güvenliği meselesinde de, iş güvenliği riskini, iş güvenliği uzmanına yüklüyor. Kendisi de işçi olan bu uzmanlar, iş cinayetlerinin günah keçisi oluyor.
İş güvenliğinin, iş güvenliği uzmanının vereceği, -10 dakikadan, 6 dakikaya düşürülmüş-kısa eğitimlerle sağlanamayacağı ortadır.
Meslek hastalıkları ve iş kazaları iş güvenliği kapsamında olmalıdır.
İş güvenliği sorununu ancak, iş cinayetlerinde görünür olabiliyor. İş cinayetleri olağanlaştırılıyor, meslek hastalıkları ve iş kazaları, perdeleniyor.
İş süresince ortaya çıkan meslek hastalıkları, uzun vadede iş cinayetlerinin en önemli sebebidir. Önlenmeyen her iş kazası da işçiyi, daha da tehlikeye atıyor.

Dibe doğru yarışta bir adım daha ileri!

Herşey, -sermaye birikiminin kaynağı- karşılığı ödenmemiş emek zamanını arttırmak için yapılıyor.
Küresel ölçekte yaşanan kapitalist rekabet sonucu, özellikle Türkiye gibi geç kapitalistleşmiş ülkeler, sermaye için daha karlı yatırım alanları oluşturmak için, işçi hakları nı gasp ediliyorlar. Ne kadar ucuz emek gücü, o kadar çok sermaye birikimi demek!

EMEK

Sınıf hareketinin yeni dinamikleri

Yapısal krizin Türkiye'ye yansımasından sonra, sınıf hareketi üç düzeyde gelişti. Birinci düzey yaygın lokal eylemler şeklinde biçimlendi. İşçi sınıfı işyeri kapatmalarına, tensikatlara, hak gasplarına, ücret politikalarına karşı harekete geçti.

1 sayfadan devam

Volkan YARAŞIR

Kriz sonrası ikinci tip eylem şekli Türkiye işçi sınıfı tarihinde pek rastlanmayan bireysel direnişler oldu. Ağırlıkta tekstil, metal, deri, tersane, büro sektöründe yaşanan bu direnişler sınıfın muhteşem gücünü ortaya koydu. Direnişin ve mücadelenin kadınlaşmasına sahne olan bu eylemler içinde Saliha Gümüş, Emine Aslan, Türkan Albayrak, Cansel Malatyalı, Aynur Çamalan, Didem Sorhun, Gülistan Kobatan, Zeynel Kızılaslan, Muharrem Subaşı gibi model kimlikler doğdu. Bir kişi olarak azimle direndiler ama kolektif güç gibi etki yarattılar. Sınıfın onurunu kendi kimliklerinde ve ruhlarında bayraklaştılar.

Kent grevleri ve direnişleri

Üçüncü tip eylem biçimi, kent öfke hareketleri olarak doğdu. Bursa'da Bosch pratiği ve Gaziantep tekstil işçilerin fiili grevi bu tarz eylemlerin zirveleri olarak dikkat çekti. Bosch pratiği metal sektöründe faşist ve korparatist sendikal ablukayı kırma potansiyeli taşıdı. Metal sektörünün merkezi olan kenti bütünüyle tutuşturabilirdi. Bir öfke patlaması olarak doğan Gaziantep tekstil işçilerin grevi, 6 bin işçiyi harekete geçirdi ve 11 gün sürdü. Grev, fiili bir grev mahiyeti taşıdı.
Bosch pratiği ve Gaziantep tekstil işçileri grevi, taşıdığı potansiyellerle kent grevleri ve direnişlerinin ne derece olanıklı olduğunu gösterdi. Şimdi bu dinamikler İstanbul ayaklanmasında ortaya çıkan kent direnişleri senkronlarıyla daha da besleniyor.

Sınıfın 'gerilla eylemleri'

2013 yılına, kriz yıllarının sınıf üzerinde yarattığı yıkıma ve AKP'nin finans kapitalin en militan siyasal yapısı olarak sistematik saldırına karşı gelişen, grev hareketleri damgasını vurdu. İşçi sınıfı son 20 yılın en kapsamlı grevlerini gerçekleştirdi. Engels'in tanımlamasıyla sınıf, finans kapitale "gerilla eylemleriyle" yanıt verdi. Büyük tekstil grevi, Hava- İş grevi, Darphane grevi ve Çaykur grevi sınıfa moral ve güç kazandırdı. AKP iktidarı grev hareketlerini bastırmak için bütün yöntemleri denedi. Grevleri fiilen kırmak için devreye girdi. Tekstil grevinin sendikal bürokrasinin blokajlarına rağmen gerçekleşmesi bile önem taşıdı. Grevin yapılması ve grevin kısmı iyileştirmelerle bitirilmesi sınıfa ve sınıfın önemli bölüklerinden birini oluşturan tekstil işçilerine güç ve deneyim kazandırdı. Hava-İş grevi ve direnişinin bütün operasyonlara karşı sürmesi başlı başına önem taşıyor. Sendikal yapının bürokratik niteliği ve 2007 sözleşme döneminden beri süreci okuyamamasının yansımaları olan politikaları başlı başına ayrı bir yazı konusu olduğundan burada girmiyoruz. Ama direngenliğini selamlıyoruz. Çaykur grevi siyasi iktidarın fiilen grevi kırmasıyla yenilgi yaşadı. Tek-Gıda-İş sendikasının bürokratik ve kamu sendikacılığı refleksleri ve patronaj ilişkileri ve sınıfın bilinç ve kimliğini inşa etmedeki zafiyetleri yenilginin farklı nedenlerini oluşturduğu bilinmelidir. Benzer şeyleri Basın- İş içinde söyleyebiliriz. Grev kırıcı operasyonlara rağmen grevin kısmi iyileştirilmelerle bitirilmesi önemlidir.

Grev silahı yeniden kuşanıldı

Grev hareketi sınıfa "unuttuğu" bir silahı, yeniden eline alması açısından son derece önem taşıyor. Sınıfın bu gerilla eylemlerinin, yukarıda sözünü ettiğimiz eylemlerle birleşmesi ve bir rezonans oluşturması, sınıfın bügün yaşadığı atomizasyona ve amorfe oluşa en net yanıttır.

Ateş ve alev olmak

İşçi sınıfı 2013 yılında son derece yaygın lokal eylemler gerçekleştirdi. Özellikle finans kapitalin sistemli güvencesizleştirme, taşeronlaştırma, işsizleştirme, sendikasızlaştırma gibi karşı devrimci saldırılarına karşı, sınıf giderek direnci artan bir şekilde tavır sergiledi. İçinde radikal bir karekter taşıyan bu direnci, kolektif ve militan bir savunmaya dönüştürmek gerekiyor.Ve bunun için deneyimleri biriktirmek ve sınıfın kolektif hafızasına almak yaşamsal önem taşıyor. Kapitalizmin yapısal krizinin sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirmesi ve İstanbul ayaklanmasının yarattığı ülkeyi saran ve sarsan kolektif ruh hali ve direniş manifestosu direnci, militan savunmaya dönüştürdüğü gibi savunmayıda hızla militan saldırıya dönüştürebilir. Türkiye artık böylesi bir atmosferin içindedir. Onun için sınıfın içinde ısrarla olacağız, büyük bir sabırla biriktireceğiz, biriktireceğiz. Sınıfla ontolojimizi kaynaştıracağız. Patlama anı geldiğinde patlamanın parçası, yani ateş ve alev olacağız. Ve patlamaya en hazır güç olarak devreye gireceğiz. Tarih bizden yana, tarih bizi göreve çağırıyor.

Sınıfın içinde ısrarla olacağız, büyük bir sabırla biriktireceğiz. Sınıfla ontolojimizi kaynaştıracağız. Patlama anı geldiğinde patlamanın parçası, yani ateş ve alev olacağız.

Bir özgürleşme pratiği: Feniş

Feniş işçileri iki ayı geçen eylemleriyle sınıf tarihine yeni sayfalar ekliyor. En başta direnişin kendisi öğretiyor.

Feniş işçileri iki ayı geçen eylemleriyle sınıf tarihine yeni sayfalar ekliyor. En başta direnişin kendisi öğretiyor. İşçilerin nesnel ve öznel şekillenmesini sağlıyor . İşçiler kapitalist sistemi, kapitalist devleti, sermaye hukuk ilişkisini, sistemin işleyişi ve kolluk kuvvetlerinin temel işlevini yaşayarak görüyor ve kavrıyor.
Direniş ve işgal eylemi sınıfın mücadeleci ruhunu besliyor. Feniş direnişcileri, üretim araçlarının fabrikada olması, kalıpların patent hakkının bulunması, fabrika binası ve fabrika arsasının patrona ait olması gibi son derece pozitif olanaklara sahipler. Sayılan şeylerin hacizli olmasının işgal karşısında bir hükmü yoktur. Ayrıca patronla yapılan protokolle, fabrikanın gayri menkulunun ve iki makinanın işçilerin alacaklarına karşılık gösterilmesi nispeten olumlu bir gelişmedir.
Feniş direnişi ve işgali her ne pahasına olursa olsun sürmeli ve uzun soluklu bir mücadelenin hazırlıkları yapılmadır.Bütün sınıf dostları bu mücadelenin sürmesi için seferber olmalıdır. Aslında Feniş işçileri, yaşanan süreçte acemiliklerini attı. Feniş'te kavga daha yeni başlıyor. Unutulmasın, fabrika işgal eylemi sermayenin kalbine sokulan bir hançerdir.
Bu muazzam eylem biçiminin her günü işçiyi besleyecek ve yeniden şekillendirecektir. Zaten bütün işçiler, iki ay önceki işçiler olmadıklarına kendileri tanıktır. Sınıfı eylem şekillendirir, eylem güçlendirir, ruhunu silahlandırır, kimliğini inşa eder. Fabrika işgal eylemi sıradan bir günü olağanüstü bir güne çevirir. İşçiye safını gösterir, yıkıcı gücünü hissettirir. Feniş bunu her gün yaşıyor. Çünkü mücadele ve direniş bir özgürleşme pratiğidir.

'Yarını bugünden kurtarmak' ve ateşi tutuşturmak: Kazova deneyimi

Marx'ın Felsefenin Sefaleti'nde yaptığı eleştirilere dikkat eden Kazova işçileri kooperatifleşmenin olası risklerini bütün boyutlarıyla tartışıyor ve başından önlemler alıyor. Özellikle deneyimin başarısı için her türlü fedakarlığı yapmaya hazırlar.

Kazova deneyimi işçi sınıfının direncinin, kararlığının, yaratıcı zenginliğinin her şeyden önemlisi muktedir olma gücünün simgesidir.
Uzun bir direniş sonrasında, patronsuz üretime geçen Kazova işçileri, mücadelerinde yeni bir aşamaya ulaştı. Alacaklarına karşılık dokuma makinalarını mahkeme kararıyla el koyan işçiler, makinaları taşıyarak kiraladıkları yerde patronsuz üretimi sürdürecekler. Bir üretim kooperatifi şeklinde örgütlenmeyi hedefliyen Kazova işçileri, halka ucuz ve kaliteli kazak ulaştırmayı önlerine koydular.

İşçi denetimi

Marx'ın Felsefenin Sefaleti'nde yaptığı eleştirilere dikkat eden Kazova işçileri kooperatifleşmenin olası risklerini bütün boyutlarıyla tartışıyor ve başından önlemler alıyor. Özellikle deneyimin başarısı için her türlü fedakarlığı yapmaya hazırlar. Bu yönde sınıf bilinci ve kimliğinin gelişmesi için sistemli faaliyet yürütüyorlar.
Kazova işçileri bügüne kadar direnişi kitlelere maletmeyi başardılar.Yeni süreçte kitle desteğine daha fazla ve daha yoğun ihtiyaç olacak.
Kazova deneyimi Türkiye işçi sınıfı tarihinde pek rastlanmayan yeni bir özyönetim deneyimi olarak dikkat çekiyor. İşçi denetimi anlamında ilk pratik 1923 yılında mürettipler grevinde yaşandı. Ardından 1969›da Alpagut işgali ve işçi denetimi geldi. Alpagutu 1970›te Günterm kazan fabrikası izledi. 1977›de Aşkale ve 1980'de Yeni Çeltek'te maden işçilerinin özyönetim deneyimi yaşandı.*

Kazova'nın öğrettiği

Kazova, sınıf tarihinde mücevher kadar değerli bu pratiklerin bir devamıdır. İşçi sınıfı bu pratikleriyle nasıl bir dünya istediğini somut olarak gösterir. Ve bu dünyanın kurucu öznesi olduğunu yaparak öğrenir. Bu pratikler sınıfa şunu öğretir; "İşçi sınıfının kurtuluşu, onun kendi eliyle olacaktır."

** Türkiye'de ve dünyada işçi denetimi yada işçi özyönetimi pratikleri hakkında daha geniş bilgi için bkz., Volkan Yaraşır, Sokakta Politika; Gendaş Yay., 2002.*

Üniversite gençliğinin gelişen isyana geniş ve aktif katılım göstermesinde üniversitelere uygulanmak istenen politikalara karşı biriken tepkiler belirleyici önem taşıyor.

Bak yine yükseliyor dalgalar

AKP'nin, üniversiteleri kokuşmuş neo-liberal politikaları ile sermayeye teslim etme planlarını, dayattığı çürümüş muhafazakar yaşam biçimi ile genç kadınları hedef almasını ve Gezi'den beri uyguladığı kitleyi bölme/ ayrıştırma/ karşı karşıya getirme hamlelerini boşa düşürmesini iyi biliyoruz. Hesaplarına katmadıkları bir şey var, hatırlatalım. Rüzgar, şimdi bizden yana!

Juliana GÖZEN

Üniversite gençliğinin Haziran ve sonrasındaki isyana geniş ve aktif katılım göstermesinde üniversitelere uygulanmak istenen politikalar öne çıkmakta. Nedir bu politikalar? Üniversite yaşamına dayatılan piyasacı yeni düzenlemeler, muhafazakar politikaların üniversitelere uygulanmak istenmesi ve faşist baskılar.

Bu politikaları yeni hamlelerle derinleştirmesi ve gücünü pekiştirmesi, gençliğin AKP'ye karşı öfkesini kat be kat arttırdı. Bu politiklar, üniversitelilerin AKP karşısında direnişle birlikte daha fazla belirginleşen ve keskinleşen politik saflaşmasının tarihsel ve toplumsal koşullarını oluşturmaktadır.

Şimdi, biraz geriye gidelim. Geriye, ama çok değil. Gençliğin barikatların en önünde olduğu günlere. Oradan yapacağımız çıkarımların hepsi, bugüne ışık tutacak ve yeni direnişlerin tariflerini verecektir bizlere.

31 Mayıs- 1 Haziran günlerinde direnişin tam içinde yer alan üniversiteliler, direnişin nefeslendiği zamanlarda isyanı üniversitelere taşıdı. Üniversite açılışları, direnişe katılan halkta bir beklenti, AKP tarafında ise korku yarattı. "Eylül korkusu" nasıl bir şeyse, AKP' yi uslu bir çocuk misali yerine oturttu.

Bu süreçte kitlesel eylemlilikler yaşanmamasında, elbette ki AKP' nin üniversitelerden bir süreliğine elini çekmesinin payı büyük.

En ufak bir saldırının kitlesel eylemlere dönüştüğünü de, İzmir' deki yurt eylemlerinde, Mersin' de kadınların yurttan sokağa inmesiyle, ODTÜ' de yol yapımına karşı çıkan üniversiteliler ile mahalle halkının ortak direnişinde gördük. Direnişin öğrettiklerini iyi kavrayan gençlik hareketi, "yaptırmama, kabul etmeme" karekterini, yaşam alanlarına yapılmak istenilen saldırılar karşısında sürdürüyor.

AKP' nin, üniversiteleri kokuşmuş neo-liberal politikaları ile sermayeye teslim etme planlarını, dayattığı çürümüş muhafazakar yaşam biçimi ile genç kadınları hedef almasını ve Gezi'den beri uyguladığı kitleyi bölme/ ayrıştırma/ karşı karşıya getirme hamlelerini boşa düşürmesini iyi biliyoruz. Hesaplarına katmadıkları bir şey var, hatırlatalım: Rüzgar, şimdi bizden yana!

Gençlik hareketinin direnişin öğrettikleriyle nitelik kazanarak başka bir noktaya geldiğinin hakkını verdikten sonra, şimdi de bu siyasallaşma sürecinde yeni nitelikler kazanarak daha ileri bir noktaya evrilebileceğini söylemeliyiz. Gençliğin devrimci bir güç olarak yeniden tarih sahnesine çıkacağı bir süreç gelişiyor.

Yapılması elzem olan birkaç şey önümüze çıkıyor.

Politikleşen ve militanlaşan gençlik kitleleri, kendi eylem tarzını, kültürünü ve dilini yaratmakta. Bu dili ve kültürü kapsayan ve yeniden üreten bir çizgi izlemek, bu hattı güçlendirmek gerekmektedir.

Bundan böyle gençlik hareketinin her adımının AKP iktidarına yansıması farklı olacaktır, bunu bilmeli, buna göre davranmalı.

Şimdi zaman, olası ve fiilen yükselen dalgaları dikkatli izlemek, o dalgaların öncüsü-taşıyıcısı olmak ve dalgalarla yükselmek zamanı..

Gençlik Gezi'nin artçılarıyla geliyor!

Bugün Gezi'nin öğrettikleri toplumsal koşulları ve onun içerisinde bulunan bütün öznelerin şeklini değiştirmeye devam ediyor. Buna direnişin gücünü ondan aldığı, gençlik de elbette ki dahil.

Asım Umut AKARCA

Gezi diyerek başlamak gerekiyor sanırım. Çünkü, Gezi'nin öğrettikleri, toplumsal koşulları ve onun içindeki bütün öznelerin şeklini değiştirmeye devam ediyor. Bu değişime, direnişin güç aldığı gençlik de elbette dahil. Gençlik, ilerici, devrimci ve demokrat dinamiklerini yeniden şekillendirerek, bu misyonunu üniversitelerde, liselerde ve mahallerde hissettirmeye adım adım başlamış durumda.

Oluşan "sıcak" politik ortamı soğutma hamleleri, henüz okullar açılmadan kendini gösterdi. Bülent Arınç'ın Eylül sendromu ve hazırlanan lise yönetmelik değişimleri, üniversitelerde yeni YÖK disiplin yönetmeliği ve üniversitelere koruma memuru adı altında polis girişi hamleleri, aslında gençliğin Gezi'de nasıl bir rol oynadığını kabaca gösteriyor. Daha doğrusu, gençlikten nasıl korktuklarını gösteriyor.

Gençliğin tipolojisi değişiyor!

AKP' nin gençlik üzerindeki baskıları, sermayenin girdiği her alanı talan etmesi ve 4+4+4 gibi "asimilasyoncu" ve kendi tipolojisini üreten politikalar, Gezi ile birlikte bardağı taşırdı, biriken sular da dışarı taştı.

"Klavye devrimcileri" denerek küçümsenen gençliğin aniden sokağa çıkmasıyla, AKP, gençlik üzerindeki tüm planları yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı.

Forumlar ve 6 Kasım

Üniversitelerin açılması ve forumların başlaması, solların hiç yaşamadığı bir ittifak zeminini ve güç odağını yarattı. Forumların, üniversitedeki sermayenin önünün açıldığı alanlara karşı tepki örmesi ve bunlara alternatif üretmesiyle, halk forumları kampüslerde de yeşermeye başladı.

Canlanmanın üniversitelilerin "1 Mayıs" ına yansıması gerekiyordu, öyle de oldu.

Haziran-ertesi 6 Kasım diyoruz, çünkü bu seneki 6 Kasım geçmiş yıllarda belli bir hattın dışına çıkamayan YÖK protestolarına göre farklı bir yerde duruyor. Forumların üniversitelere yansımasıyla birlikte, ülke genelinde başlayan üniversite forumları, 6 Kasım'ın alt yapısını oluşturdu.

Şimdi, 6 Kasım geçtikten sonra, diyebiliriz ki, şimdiye dek örgütlerin yan yana gelemediği 6 Kasım'ların üzerini kapatıp, yeni bir sayfa açmak gerekiyor galiba. Nicelik ve nitelik açısından daha güçlü, herkesin kendini ifade edebileceği, her yerde sokağa çıkan bir irade… Yaklaşık 30'a yakın üniversitede, büyük küçük yürüyüşler, bileşenlerin ve forumların çağrısıyla yapıldı. Özellikle Beyazıt, bütün üniversite forumlarının ortak çağrısıyla ve öğrencilerin yanı sıra eğitim emekçilerinin de katılımıyla, birleşik ve güçlü bir gençlik mitingine tanık oldu.

ODTÜ'de ise, 6 Kasım'ın, AKP'nin ve Melih Gökçek' in özel olarak hedef aldığı ve tamamen Başbakanın ODTÜ'den kovulma protestolarının hesaplaşmasına girmişken Gezi dinamiğinin çok altında profil çizilmiş olması gözlerden kaçmış değil. Böylesi önemli bir süreçte yaşanan bu zaaf, ODTÜ tarihinin yeniden gözden geçirilmesi gerekliliğini gösteriyor.

Gezi sonrası tehlikeyi üniversitelerde ve gençlikte gören AKP, gözlerini kampüs kapılarına dikmiş durumda.

Şimdi, sıra 6 Kasım' ın enerjisini sırtlayıp, AKP' nin cinsiyetçi ve faşist saldırılarına, orantısız zeka, yaratıcılık ve pratikle karşılık vermekte!

Liselerde yeni dönem

Toplumsal kabarma ve birikme sonucu girdiğimiz bu muazzam halk hareketinin açtığı isyan bayrağı geri dönülmez bir direnişe sahne oldu.

Zeki GÜNCAN

Toplumsal bir kabarma ve birikme sonucu girdiğimiz bu muazzam halk hareketinin açtığı isyan bayrağı, geri dönülmez bir direnişin simgesi oldu. "Gezi'den önce" ve "Gezi'den sonra" olarak ayırdığımız ve önceki yaşamı bizlere unutturan bu süreç, bizlere, yeni bir yaşamın ve özgürlük kokan bir dünyanın kapılarını açtı.

Gezi sonrasında, AKP hükümetinin Gezi'nin öcünü alma arzusuyla kıvrandığını hepimiz biliyoruz.

Ne yaptılar? Gezi'de öne çıkan ve şüphesiz ki direnişe rengini katan, umudun ışıklarını yakan, baskıların, dayatmaların her türlü kirli politikaların önünde etten duvar ören kesim, üniversiteli ve liseli gençlerdi. İşte, bu durum, hükümetin üniversitelere, özellikle de liselere uyguladığı baskıcı ve dayatmacı politikaların artmasına sebep oldu.

Okulların kışlaya dönüştüğü bu süreçte, gençlerin, dinamik enerjileri boşaltılmaya çalışılıyor. Ezerek ya da korkutarak, "Sinin, diz çökün, teslim olun!" diyorlar.

AKP'nin 11 yıldır iktidar olduğu dönemde, eğitim tamamen metalaştırıldı. Her şey gibi eğitim de, alınıp-satılan bir mala dönüştürüldü. Sermaye odaklı kirli politikalar ve artan baskılar, bizleri sosyal yaşam alanlarından mahrum bırakıp, 'itaat' etmeye zorluyor. Üzerimizde sallanan devamsızlık kılıcı ve yıldırıcı sınav sistemi ile, hayattan bağlarımızı koparmamız isteniyor. 4+4+4 sistemi ile, imam hatip liselerinin önü açılmış, dindar ve kindar nesil yetiştirmeyi hedef seçilmiştir.

Zorunlu din dersleri ile, kendilerinin mensup olduğu inançtan başka inançlıları ya da inançsızları yok saymış, herkesi aynı kalıba girmeye zorluyorlar. "Demokrasi Paketi" adı altında yaratılan beklentiler boş çıktı. Alevilere yeni haklar tanınmadı, hatta yok sayıldılar.

Mücadele alanı genişliyor

Gezi ruhu, tüm alanlara ve o arada liselere de nüfus etti.

Hükümetin sönümlendirmeye çalıştığı, baskılarla 'susturabileceğini' sandığı dönemde, liseliler, hükümetin baskıcı politikalarına karşı, örgütlenerek ve omuz omuza mücadele vererek demokrasi mücadelesini sürdürecekler.

Bizler liselerde demokratik mücadelemizi nasıl büyüteceğiz ?

Sistemin bencilleştirici, asimile eden politikaları karşısında, örgütlenip, özgürlük mücadelemizi sonuna kadar götüreceğiz.

Sistemin bizleri tutsak etmek, bilincimizi örtmek ve irade olmamızı engellemek için kullandığı eğitim alanlarında, bizler özgürlüğümüze sahip çıkmalıyız.

Okuyarak, tartışarak ve sorgulayarak, okullardaki ezberci eğitimin ve papağanlaştırmanın zincirini kırmanın zamanıdır şimdi.

Okullarımızda kendi bağımsız meclislerimizi kurarak, düzenli olarak ülke gündemini değerlendireceğimiz toplantılar düzenleyerek ve ülke sorunlarına karşı çözüm üretmek adına örgütlenerek, tüm alanlarda birlikte hareket edilmeli, ortak fikirlerin ışığında etkinlikler, gösterimler, yeri geldiğinde eylemler düzenlenmelidir.

KADIN

Kampüs cadıları kimler?

Kampüs cadısı Elif Demirel, "Kampüs Cadıları, üniversiteli genç kadınların kampüslerde kadın olmaktan ötürü yaşadıkları sorunlar karşısında örgütlenen bağımsız bir kadın topluluğu."

Elif DEMİREL
Kampüs Cadısı
İ. Ü. İletişim Fakültesi

Toplusal Özgürlük: ***Kampüs Cadıları kimlerdir?***

Kampüs Cadıları, üniversiteli genç kadınların kampüslerde kadın olmaktan ötürü yaşadıkları sorunlar karşısında örgütlenen bağımsız bir kadın topluluğu.
Yurtlarda, dersliklerde, kampüsün her köşesinde yaşam bulabilen bu sorunlar, çoğu zaman cinsiyetçi algıdan kaynaklanıyor. Cinsiyetçi, eril söylemlere maruz kalmak, erkeklere oranla kısıtlanan özgürlükler, kadın olduğumuz için önümüzün kapatılması… Şimdi birde yeni bir moda, her gün bir başka siyasetçinin diline sakız olan bedenlerimiz hayatlarımız var. Yetmezmiş gibi bu sorunlar çoğu zaman şiddet, taciz, tecavüz gibi sonuçlara varabiliyor.
Bizler de, Kampüs Cadıları olarak; kadınların kampüslerde yaşadıkları bu problemler karşısında bir uğrak olmayı hedefliyoruz. Üniversiteli genç kadınlarla bu sorunlar etrafında dayanışmak, örgütlenmek, sesimizi duyurmak ve üniversiteleri, kadınlar için erkeklerle eşit, yaşanılabilir ortamlar haline getirmek isteyen cadılarız biz.
Kadına şiddet ve ayrımcılık hayatın her alanına o kadar yayılmış durumda ki, bir araya gelip bir şeyler yapmadan olmaz diye düşündük. Dayanışma ve kız kardeşlik duygusuyla hareket etmek bizim için önemli.
Türkiye'de son süreçlerde AKP iktidarında somutlaşan erkek, sunni ve müslüman değilsen, ötekisin. Kampüs Cadıları'na katılan katılmayan, cadılık yapan ya da susup bekleyen herkes de bu acımasız ötekileştirmeden nasibini almıştır muhakkak.
Yani bu da demek oluyor ki sessiz kalmayan ve bu gidişe bir dur diyen herkes bizimle aynı yolda yürüyor.
"Kadınlar temeldir, yerleri doldurulamaz; bu yüzden, başka toplumsal gruplarla aynı şekilde sömürülmezler. Onların kaderlerini ölümcül kılan da bu çelişkili konumlarıdır; temel bir önem taşımanın ve fiilen kenarda köşede kalmanın bir ve aynı zamanda gerçekleşiyor ve gerçekleşmekte olmasıdır." demiş Juliet Mitchell.
İşte bizler de; "Bir bütünün yarısını oluşturan kadınları nasıl görmezden gelmeye yeltenebilirsiniz, nasıl kenara köşeye iteleyebilirsiniz" diye sormayı görev edinen üniversiteli kadınlarız.

TÖ: ***Kampüs Cadıları'nın taleplerinden, çalışmalarından bahsedebilir misiniz?***

Aslına bakılırsa talep edilen şey çok basit, bugünlerde sık sık dile getirildiği gibi, hayat tarzımıza müdahale edilmemesini talep ediyoruz.
Son dönemde kadınlara, politikacıların çirkin üsluplarıyla dayatmaya çalıştıkları o kadar çok şey var ki…
Bir söylem diğerini normalleştiriyor ve insanlar olanları yadırgamamaya başlıyor. Belki de en kötü şey alışmak, normal saymak.
Bizler de yaşamlarımızın her alanına müdahale edilmesine alıştık belki, ama bu susup oturacağımız anlamına gelmiyor. Ne kadar çok kulak ardı edilse de, kadınlara kampüsler de dar ediliyor ve kadınlar erkek egemen sistemin kampüslerdeki puslu havasında da nefes almakta güçlük çekiyorlar.
Cinsiyetçi eğitim, kampüslerdeki şiddet ve taciz olayları, yurt problemleri... Bizler öncelikli ve çözülmesi gereken sorunlar olarak bunları görüyoruz ve bu doğrultuda bir şeyler yapmaya çalışıyoruz.
Yazarak, çizerek, konuşarak, dinleyerek, sokağa çıkarak, bir şeyler üreterek… Kısacası ''kızlara yakışmayacağı düşünülen şeyler"i yaparak.

TÖ: ***AKP'nin son dönem, genç kadınlara yönelik saldırı politikaları karşısına nasıl bir şey koyuyorsunuz?***

Namus, ahlak, iffet, el alem ne der gibi kalıplaşmış ve çok can yakmış kelimelerden üstümüze biçilmiş olan bu elbiseyi, artık çıkarıp atmak istiyoruz. Bir kadın tecavüze uğrayınca "o saatte o elbiseyle dışarıda ne işi varmış" denmesin istiyoruz. Kadınlar, ayrımcılığın boy gösterdiği alanlara girdikleri andan itibaren bu konular hakkında bilinçlendirilsinler istiyoruz. Bizim söz söylememiz gereken yerlerde takım elbiseli adamlar konuşmasın istiyoruz. Kadın, aile kavramı dışında da anılsın istiyoruz. Üniversiteli kadınlar olarak, ataerkil sistemin bizleri sarıp sarmalamasından sıkıldık. Muhafazakâr iktidarın, elini böğrümüzden, evlerimizden, yurtlarımızdan çekmesini istiyoruz.
Ne giyeceğimize, nasıl ve kiminle yaşayacağımıza, kaç çocuk yapacağımıza karışılmasın ve bedenlerimize uzanan eller çekilsin istiyoruz. Talep ettiklerimiz öyle normal, öyle olması gereken şeyler ki, verdiğimiz mücadeleyi çok meşru ve onurlu bir zemine taşıyor.

Cadılar bu oyunu bozar

Bizi düşündüğünü iddia eden iktidara, katilleri, tecavüzcüleri yargıla diyoruz. Çocuk gelinlere, enseste çözüm üretmeye çalış diyoruz. Herkes haddini bilsin diyoruz. Sizin anlayacağınız biz cadılar bu oyunu bozarız diyoruz.

AKP hükümetinin kadınlara yönelik saldırı politikaları dur durak nedir bilmeden devam ediyor.
Bakanından, vekilinden, genel başkanından, valisinden, polisinden tutun da okul müdürlerine kadar herkes kadınlar için söz söylemeye ve onları kısıtlamaya çalışmaya çok meraklı gözüküyor.
Herkesin kendinde kadınlar için söz söyleme hakkı bulması, iktidarın kadınları aşağılayan tutumundan da kaynaklanıyor. Bu manzara biz kadınlar için mide bulandırıcı. Çünkü artık bu kadarını da yapamazlar dediğimiz şeyleri yapmaya başlıyorlar.
Şu kızlı-erkekli aynı evde kalma meselesi. Kampüs Cadıları olarak bu konunun üzerinde durduk, durmaya da devam edeceğiz.
İmza kampanyası başlattık, bir basın bildirisi hazırladık. Hazırladığımız metinde derdimizi anlatmaya çalıştık.
Bu son mesele pek çok kadının tepkisini çekti. Kadınlar için bardağı taşıran son damla.
Tüm bunlar yaratılmak istenen muhafazakâr toplumun ve bu muhafazakâr toplumda kadının yalnızca aile içinde var olabileceğinin sinyalleri.

Kızlı-erkeklinin arkaplanı

Kızlı-erkekli kalma meselesinin, ne gibi sorunlar doğuracağının bizler farkındayız. Var olan mahalle baskısı giderek artacak, öğrenciler ev bulma konusunda çok büyük sıkıntılarla karşılaşacak ve bu oyunun en büyük kaybedeni yine kadınlar olacak.
Yurtlardaki problemleri halletmeye çalışmak ve yeni yaşam alanları inşa etmek yerine ev denetlemek yalnızca bu zihniyetin sahibi bir iktidara yakışabilirdi. Ayrıca kızlı-erkekli kalınsa ne olacak? Karşı cinslerin bir araya geldiklerin de seksten başka bir şey yapamayacaklarını düşünüyorlar. Ne kadar komik… Birçok kadın ve erkek gazeteci köşelerinde bu konuya dair cevaplar verdi. Biz de kendi bildirimizi basına servis ettik.
Bizler bu zihniyetin çürümüş, yozlaşmış bir zihniyet olduğunu düşünüyoruz. Kadınlarla erkeklerin aynı ortamlarda sevişmek dışında neler paylaşabilecekleri hakkında bir fikri olmayanların, kendi hayatlarını nasıl yaşadıkları gerçek bir soru işareti.
Liselerde evlilik yasağının kaldırılması, evlenen öğrencilerin kredi borcunun silineceğinin açıklanması, yurtların haremlik selamlık olarak ayrılması, evlerde kızlı-erkekli kalınamayacağının söylenmesi...
Dile getirilmek istenen, olması hayal edilen şey şu; kadınlar okumasınlar, okuyup da ne yapacaklar? Evlensinler, 3 çocuk yapsınlar, vatana millete hayırlı evlatlar yetiştirsinler, etliye sütlüye de karışmasınlar. Yakında bunlar açık açık dile getirilecek bekli de...
Kadın düşmanı iktidarın utandığı, sıkıldığı yok neticede…
Bizler kısasa kısas diyoruz.
Sesimizi kısmalarına izin vermedik, vermeyeceğiz, şimdi daha gür bağırmaya devam edeceğiz.

Sesimize ses katın!

Tüm kadınları da sesimize ses katmaya çağırıyoruz. Nitekim bu hepimizin meselesi… Nasıl yaşayacağımız yalnızca bizi ilgilendirir.
Çok fazla bizi düşünüyorsan katilleri, tecavüzcüleri yargıla diyoruz. Çocuk gelinlere, enseste çözüm üretmeye çalış diyoruz. Herkes haddini bilsin diyoruz. Sizin anlayacağınız biz cadılar bu oyunu bozarız diyoruz.

Kadın istihdam paketi kime müjde?

Kasım ayında yasalaşması beklenen kadın istihdam paketine karşı, DİSK, KESK ve TTB'nin çağrısıyla, pek çok sendika, kadın örgütü ve siyasi partilerin bir araya gelmesiyle, Kadın Emeği Platformu(KEP)'nu kuruldu.

Sibel YILMAZ

Bir kadın, kaç farklı şekilde sıralanabilir?
Doğurganlığıyla gelecek bir neslin devamını sağlayan, dolayısıyla toplumun üretici gücünün teminatı, erkeğin cinsel objesi(!) bütün, bir "vazgeçilmez ".
Aileyi ayakta tutan, aile içindeki hasta, çocuk bakımından sorumlu sosyal hizmet uzmanları.
Kadınlara yüklenen roller her çağda farklı koşullarda aynı kurguya hizmet eder. Bu kurgu aile, devlet, sermaye üçgeninde birbirini sürekli besler ve sürekli devinim halindedir.
Kadınlara yüklenen ve onların hayatlarını köleliğe çeviren bu zihniyeti; ev içinde patriyarka, kamusal alanda ise sermaye her an yeniden ve yeniden üretir.
Maddi hayatı, üretim ve yeniden üretim süreçleriyle temellendirdiğimizde kadın emeğinin buradaki konumu ciddi önem kazanıyor.
Kadın emeği, yeniden üretim süreçlerinde ev içinde, üretim süreçlerinde de ev dışında bir çifte sömürüye maruz kalıyor.
Bu çifte sömürü, iş ve aile yaşamını uyumlulaştırma politikaları kapsamında, katmerlenerek her çalışma yasasında farklı biçimleriyle öne sürülüyor.
AKP hükümeti 11 yıllık erkek iktidarlığından iyi bilinir ki, kadına ve emeğine pek bir önem verir, kadınları hiçbir "müjde"sinden mahrum bırakmaz.
Kadınların dikkatine : "Kadın istihdam paketi/doğum teşvik yasası" geliyor...

Kadın İstihdam Paketi

Şu sıralar gündemde olan ve Kasım ayı içinde yasalaşması beklenen doğum teşvik paketi ile doğum yapan kadınlara yarı zamanlı çalışma izni getirilerek, her çocuk başına doğum izni ve fazla maaş müjdesi veriliyor(!) İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanacak olan "müjdelenen" maaşlar ise, elbet yine çalışanların, halkın ceplerinden kesilecek.
Doğum teşvik yasası ile iktidar, kadınları evlere hapsederken, orta ve uzun vadede çocuk ve genç işçi nüfusu artıracak planlar yapıyor.
Güvencesiz istihdam alanlarında, ucuz ve niteliksiz emek olarak kullanılan kadınlar, evden/uzaktan, yarı zamanlı ve geçici işlerde konumlandırılarak, güvencenin, örgütlenmenin kapıları da kapatılıyor.
Kadını erkeğe bağımlılaştıracak, sosyal ve çalışma hayatından koparacak , yaşamını gebelik,annelik ve bakımla geçirecek kadınlar için gelecek belirsiz bir hal alıyor…
AKP iktidarı ile birlikte emeğin kadınlaşması ve kadına dönük saldırıların şiddetlenmesi, kadın hareketininde de farklı boyutlarını açığa çıkardı.
Kadınlar açısından emek mücadelesi, daha acil bir hal aldı.

Kadın Emeği Platformu kuruldu

Kasım ayında yasalaşması beklenen kadın istihdam paketine karşı, DİSK, KESK ve TTB'nin çağrısıyla, pek çok sendika, kadın örgütü ve siyasi partilerin bir araya gelmesiyle, Kadın Emeği Platformu(KEP)'nu kuruldu.
Kadınlar, "Kadın İstihdam paketi kime müjde?" sorusuyla, "Özel istihdam büroları, geçici iş sözleşmesi, esnek/kısmi/keyfi çalışma, evden/uzaktan çalışma, sendikasız, güvencesiz çalışma, ev işleri, çocuk ve yaşlı bakımı, kreş sorunlarını tartışarak, ortak bir mücadele zemininde buluştular.
Kadınların isyan sesleri, evlerden sokaklara taşıyor. AKP'nin paketlerine karşı, onun erkek zihinlerini paketlemeye koşaradım geliyorlar.
Gezi ayaklanmasında kadınları gördük ve biliyoruz ki;
Tencere tava sesleri her sokak başında daha gür duyulacak, birilerinin bu seslerden uykusu kaçacak!

EKOLOJİ

Gıdaya erişim hakkı

Daha az insan emeğine dayalı, daha fazla tarımsal girdiye dayalı bu yeni üretim biçimi doğa üzerinde onulmaz yaralar açmakla kalmıyor, binlerce yıllık geleneksel tarımı öldürüyor ve en vahimi geri dönüşü olmayan süreçleri başlatıyor.

Kenan DAĞAŞAN

Tarımsal nüfus çözülüyor, hem de büyük bir hızla. Ama tam tersi bir süreç işliyor ve tarımsal üretim hızla artıyor. Bu sürecin devam etmesi durumunda, bugün dünya üzerinde üç milyar köylünün halen toprağı işleyerek gerçekleştirdiği geleneksel tarımsal üretim miktarını, otuz milyon kapitalistin yapacağı hesaplanmıştır.
Bu durumun yaratacağı işsiz kitlenin kentlerde hizmet sektörü ya da sanayi üretimi içerisinde istihdam edilip emilmesi mümkün değildir.
Daha az insan emeğine, daha fazla tarımsal girdiye dayalı bu yeni üretim biçimi, doğa üzerinde onulmaz yaralar açmakla kalmıyor, binlerce yıllık geleneksel tarımı öldürerek, geri dönüşü olmayan süreçleri başlatıyor.

Sağlıklı organik ürün ütopya mı?

Henüz değil, ama bu durumu tersine çevirmek için az zamanımız ve şansımız var. Çünkü yeryüzündeki ekilebilir alanların hemen hepsi çok yönlü saldırı altında. Öncelikle yeryüzünde küçük miktarda kalan küçük temiz tarım alanları kimyasal gübrelerden kurtulsa da genleriyle oynanmış tohumlardan kurtulamıyor. Yüzde yüz organik tohum kullanılması durumunda bile, polen kaçışları nedeniyle çevredeki GDO'lu ürünlerin genlerini taşımaya başlıyorlar. Organik tarım sonucu üretilen gıdanın pazarda dolaşan gıda miktarının yalnızca yüzde 2 civarında. Yani piyasaya sunulan gıdaların yüzde 98'ini tarım ilaçları kullanılarak, genetik yapısıyla oynanarak üretilmiş gıdalar oluşturuyor. Bu çok korkunç bir oran olmakla birlikte, organik tarım üretiminin neredeyse bitme noktasına geldiğini görüyoruz.

Güvenli gıda demokratik haktır

Gıdaya ulaşmak, en temel canlı hakkıdır. Üretim ilişkileri sonucunda farklılaşan ve doğadan farklı bir düzlemde evrimsel yoluna devam eden insanlığın, üretim ilişkileri açısından bugün geldiği noktada, tek başına gıda hakkının savunulması yetersiz. Bugün dünya üzerinde yaşayan milyarlarla ifade edilen yoksul insanlar, mücadelelerini tek yönlü sürdüremiyorlar. Tek başına gıdaya erişim hakkı yeterli bir mücadele alanı değil.
Daha temelde güvenli gıda hakkını savunmak, insanlığı daha doğru bir zemine oturtuyor.
Nedir güvenli gıda?
Öncelikle genetiğiyle oynanmamış gıdadır. Genetik yapılarıyla oynanmış gıdaların kanserden birçok ölümcül hastalığa yol açtığı somut bir gerçeklik. Ancak genleriyle oynanmış gıdalar git gide hükümetler tarafından serbest bırakılıyor.
Güvenli gıda, toprakta herhangi bir kimyasal bileşenin kullanılmadığı üretim şekli sonucu ortaya çıkan ürün için kullanılır. Toprağın milyonlarca yıllık döngüsel hareketini hiçe sayan, topraktan gelenin toprağa gitmesiyle yetinmeyerek, toprağa laboratuar ortamında üretilmiş kirleticilerin bolca sürüldüğü bu üretim biçimini reddetmektir. Kirlenen topraklar, kullanılamayacak duruma gelirken, tarım alanları bu yöntem yüzünden hızla yok oluyor.

Güvenli gıda, öncelikle genetiğiyle oynanmamış gıdadır.

Mutfak direniş alanıdır!

Güvenli gıdaya ulaşma mücadelesi, çeşitli aşamalardan geçerek demokratik halk hareketinin bir bileşeni olma potansiyelini fazlasıyla taşımakta.
Kanser insanlığın kaderi değildir, zehirli gıdalar tüketmek zorunda değiliz, ne tükettiğimizi bilmek istiyoruz türünden sorgulama ve çıkışlar sonunda, kapitalizmin işleyiş mantığıyla yüzleşmek zorunda kalacak, kapitalizm karşıtı direnişin önemli bir öznesini inşa edecektir.
Ancak, istenmeyen bir ihtimal daha var. Sistemin doğa ve insan üzerinde yarattığı hasarların kalıcılaşarak doğal hayata öldürücü bir darbe vurma ihtimali.

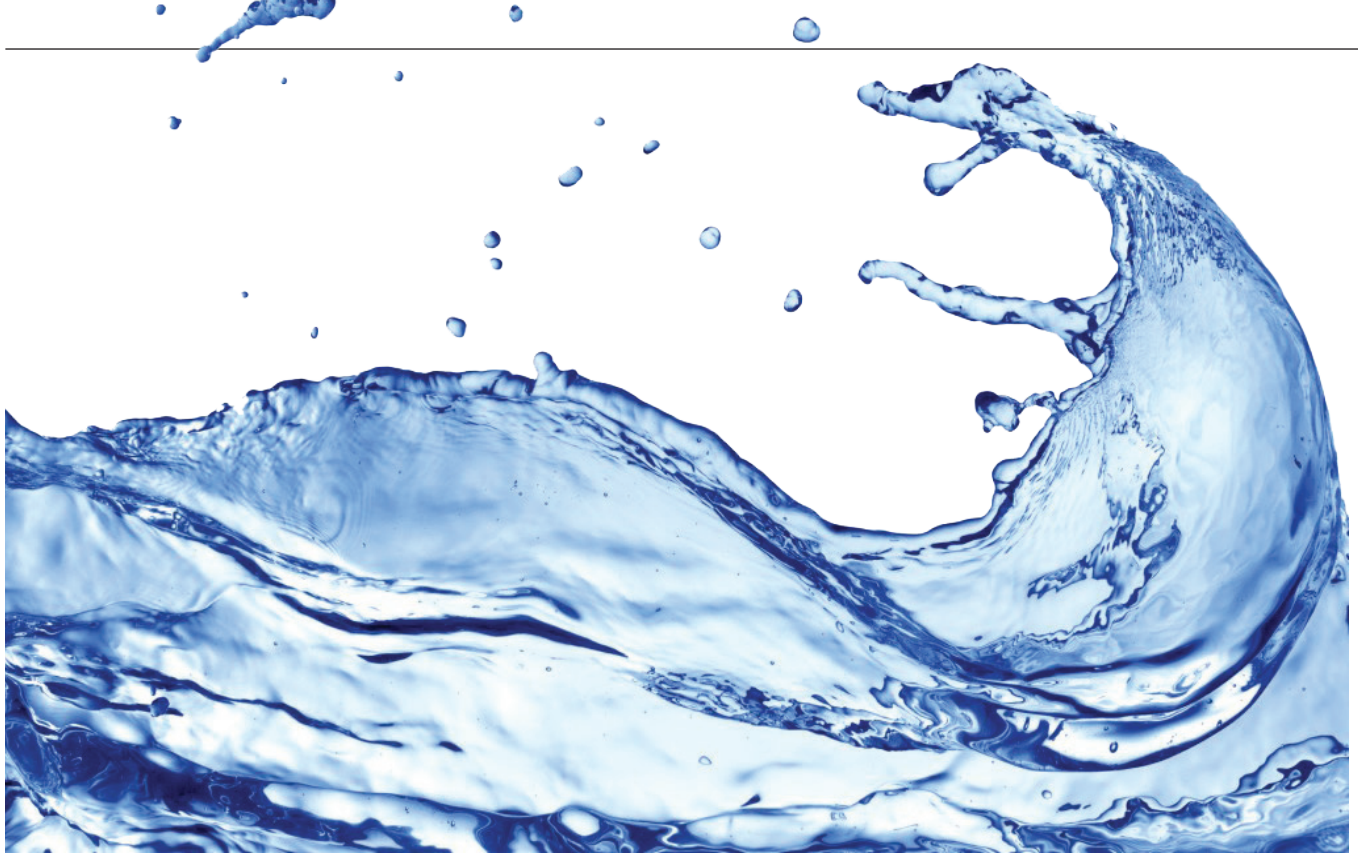

Suyun metalaşma sürecine bakış

Çevre Etki Değerlendirme raporu olmaksızın yapımına başlanabilen bu mikro HES'ler; hem bölgedeki canlılar için bir tehdit oluşturmakta hem de bu çayların geçtiği toprakları işleyen köylünün geçim olanaklarını ortadan kaldırmaktadır.

Doğan HATIRNAZ
Burak DUMAN

Yüzde 70'i suyla kaplı dünyamızda, sadece yüzde 3'ü kullanılabilir ve içilebilir durumda. Tatlı su kaynaklarının yaklaşık % 70'i buz veya buzulların içine hapsolmuş halde. Kalan % 29'unu yeraltı suları oluşturuyor. Nehir ve göl gibi yerüstü sularının oranı % 1'in altında.
Kapitalizmin küresel ekonomik krizinin derinleşmesiyle, başta Ortadoğu bütün enerji sahaları, emperyalistlerin paylaşım konusu haline gelirken, su kaynakları da hedef oldu.
BM 1977 yılında suyun insan hakkı olduğuna, 1992' de ise suyun alınıp satılabilir bir meta olduğuna karar verdi.
1996 yılında oluşturulan Dünya Su Konseyi, suyu, şirketler ve yerel yönetimlerin işbirliği ile tüm dünyada sermayenin talanına açtı.
Tarımdaki kapitalistleşme süreciyle birlikte işleyen suyun metalaşma süreci, dünya genelinde milyonlarca köylü ve çiftçiyi topraklarından koparak büyük kentlere göç etmeye zorluyor.

Dünya Su Forumu

Dünya Su Konseyi(WWC) ve Dünya Su Forumu (WWF) 'nin 65 ülkeden 340 üyesi var. Oluşumun temel amacı su kullanımı bilincini geliştirmek, su varlığının korunması... vd.şeklinde gösterilse de, bu yanıltıcı bir söylem. Asıl amacın suyun piyasaya açılması, su üzerinden sermaye birikiminin sağlanması olduğu geçen 17 yılda fazlasıyla açığa çıktı. Dünyadaki en büyük yatırım bankaları, en büyük su şirketleri ve hükümet kuruluşları Konsey'in üyeleri arasındadır. Avrupa Yatırım Bankası, Afrika Yatırım Bankası, Lyonnaise des Eaux, Group Suez, Price Waterhouse Coopers, Suez Environment, AREVA bu üyeler arasında göze çarpanlardandır. Bu bileşenler bile oluşumun amacını ortaya koymaya yeterli.
2000 yılında Lahey'de 2. kez toplanan DSF'nun suyun ticarileştirilmesi konusunda en önemli kararı "Bütünleşik Su Kaynakları Yönetimi" olmuştu. Bu kavramla, doğal su kaynaklarının kendi doğal coğrafi sınırları içerisinde yönetilmesi ve bu yönetimde tekelleri egemen kılmak hedeflenmiştir.

Türkiye'de süreç

Neoliberalizmin yılmaz savunucusu AKP hükümeti elbette ki süreçten geri kalmadı. Neoliberal politikaların bir ürünü olarak özellikle ağır sanayi kuruluşlarının enerji ihtiyacını karşılama amacıyla sermaye; su ve rüzgâr gibi doğal kaynaklara yönelim gösterdi.
Bu enerji ihtiyacı Türkiye'de büyük oranla, kurulan HES'lerle karşılanmaya başladı. Türkiye'de özelleştirmelerin ivme kazanması sonucu HES'lerle üretilen elektrik enerjisinin % 70'i ağır sanayinin enerjisini karşılarken, ancak % 30'luk bir kısmı hane tüketimi için kullanılmaktadır. Mevcut verilere göre Karadeniz'de yapılması planlanan 750-800 HES projesinin yanı sıra, akarsuları besleyen küçük çaylar üzerine 0,5 m.w'ın altında enerji üretim kapasitesine sahip mikro HES projesi vardır. ÇED raporu olmaksızın yapımına başlanabilen bu mikro HES'ler; hem bölgedeki canlılar için bir tehdit hem de bu çayların geçtiği toprakları işleyen köylünün geçim olanaklarını ortadan kaldırmaktadır.
Suyun metalaşma sürecinin bir diğer ayağını ise halka dağıtılan suyun özel şirketlere devredilmesi oluşturuyor. Bunun ilk örneğini İzmit'te Thames Water adlı şirketle yaşadık. Şirket içme suyu dağıtımında, ön ödemeli sayaçlar kullanarak, suya erişimin ön şartı olarak parayı devreye sokmuştur. Su fiyatlarına yapılan zamlar da cabası.

Nükleer tehdidi üzerine

Tayyip Erdoğan milyonda bir de olsa kaza olabileceğini, uçakların da düştüğünü ama uçaklara binmeye devam ettiğimizi söyleyerek olası nükleer kazayı uçak kazasına indirgedi.

Seda ADEMOĞLU

Kapitalizm doğa ve insan emeği sömürüsü üzerine kurulu bir sistem. Ve sürekliliğini sağlaması için bu sömürü çarkını devam ettirmeli. İnsanlar ya kendiliğinden olan bitenlere razı olup gözlerini yumarlar ya da sistem yalanlarıyla insanların gözlerini kapar, zihinlerini uyuşturur.
Nükleer santrallerde de aynı mekanizma işliyor. Resmi kurumlar, nükleer enerji hakkında yanlış bilgilendirme yaparak, bu süreçte gözlerimizi kapatmaya çalışıyor.
Nükleer santral dayatmasında kullanılan ilk yalan, artan enerji ihtiyacı ve mevcut kaynaklarla bu talebin karşılanamayacağı. Nükleer enerjiye mecburmuşuz gibi bir resim çizilir.
Kapitalistlerin kar hırsları nedeniyle artan enerji ihtiyacı onların sorunu. Nüfus artışı nedeniyle toplumun ihtiyaç duyduğu enerjideki artış, yenilenebilir kaynaklara yapılacak yatırımlarla ve etkin bir enerji planlamasıyla karşılanabilir.
En sık karşılaştığımız bir başka yalan, nükleer enerjinin ucuz, temiz ve güvenli olduğudur. Oysa ki nükleer enerji ucuz değil, güvenli olmadığı için temiz de değil. Dünyada pek çok ülke bu nedenle nükleer enerjiyi terk ediyor.

Enerji ihtiyacına çözüm değil!

Hem kurulum, hem üretim-işletim hem de güvenlik maliyetleri çok yüksek. 35-40 yıllık ekonomik ömürleri içinde sıkça arıza yapıyorlar. 15-25 yılı bulan uzun yapım süreleri göz önüne alındığında, acil bir enerji ihtiyacına çözüm olamazlar.
Nükleer santraller güvenlik ve özellikle atık sorununu çözemiyor.Atıklar milyarlarca dolarlık ek maliyet getirmesinin yanında, çevre açısından çok ciddi bir tehdit. Kapitalist şirketler maliyetten kaçarlar.
Çok yakın bir zamanda gördük. Aslan Avcı Kurşun Fabrikası nükleer atıklarını İzmir Gaziemir'de gömdü. Sonuç: yaklaşık 10.125 m^3 atık içerikli bir kirlenme saptandı. Atıkta Europium 152[1] ile toprakta kurşun, arsenik, çinko ve mangan gibi toksik elemventler bulundu. Atık sahası içinde ve çevresindeki sularda yüksek konsantrasyonlarda ağır metal (arsenik, kurşun ve çinko) tespit edildi.

Santrallere hayır

Fukuşima'daki nükleer kazanın yol açtığı sorunlarla başa çıkamayan Japonya ile Sinop'a nükleer santral kurması konusunda ekim ayında anlaşma imzalandı. Fukuşima'daki nükleer kazayı değerlendiren Tayyip Erdoğan milyonda bir de olsa kaza olabileceğini, uçakların da düştüğünü ama uçaklara binmeye devam ettiğimizi söyleyerek olası nükleer kazayı uçak kazasına indirgedi.
Bütün nükleer yanlısı kurumlar nükleer kaza riskini 1 milyon reaktör yılında bir olarak açıkladılar. (1/1000000). IAEA[2] çernobil kazasından sonra bu riski 1/1000 olarak yeniden belirledi. Dünya üzerinde ~400 santral olduğu da hesaba katıldığında, bu her 2,5 yılda bir nükleer santral kazası olasılığını haber veriyor.
Yapılan bir çalışma[3], 1988-1993 yılları arasında işletmede bulunan toplam 419 nükleer santralde 1500'ü çok ciddi olmak üzere toplam 6000 kaza kaydının olduğunu saptadı. Bunun karşılığı, reaktör başına yılda ortalama 2 kaza!
Biz nükleer santrallerin güvenli olmadığını yaşanmış kazalardan ve süregelen etkilerinden biliyoruz ve nükleer santral istemiyoruz.

[1] Nükleer santral ve nükleer denizaltılarda bulunan atom izotopu.
[2] Uluslar Arası Atom Enerjisi Kurumu
[3] 1994 Eylül ayında Ökologie Institut tarafından ulusal raporlar ve IAEA verileri taranarak yapılmıştır.

KENT

Renkleri çalınmış, grinin tüm tonlarında bir kent

Pek yakında sinemalarda: Kapitalizmin kara ütopyası

Giderek grileşen, yeni bir kent ütopyası tasvirlenmiş. Bu ütopyada planlama ve bilimin yeri yok, sürekli bir devinim, değişim ve dönüşüm hali hakim, e tabi, bu denli hareketle tirajlar tavan yapıyor ve yapımcılarının yüzünü oldukça güldürüyor

Perihan KOCA

Karabasan gibi kentlerin üzerine çöreklenen dönüşüm projeleri, kara ütopya filmlerine meydan okuyor.
Kurgu: "Ustanın Hikayesi" filmi ile ünlenen Recep Tayyip Erdoğan'dan…
Yapımcılar: "Çılgın Projeler" yapımlarıyla dikkatleri üzerlerine çeken ünlü"sermaye" grupları…
Kategori : Komedi, Dram, Aksiyon, Gerilim, Belgesel .
Ana slogan : "Her yere Dönüşüm, Her yerde Kentsel Dönüşüm"
+18 yaş altı için sakıncalıdır, şiddet içerir.
Fantastik projelerle hareketlendirilen ve "gerçek kesit" tadında bir belgesel havası da yaratılan kurgusuyla, seyircileri yer yer şaşkına çevirse de, kusursuzca işlenen kara ütopya figürleri takdire şayan.
Renkleri çalınmış, grinin tüm tonlarında yeni bir kent.

Gökdelenler....

Önü sonu görünmeyen gökdelenler, AVM'ler, çok becerili siteler, oteller, iş merkezleri, yeşilsiz parklar, yollar, otoparklar, viyadükler, metrolar ve köprüleri de konu alan, uzun metrajlı bir kentleşme öyküsü…
Giderek grileşen, yeni bir kent ütopyası tasvirlenmiş. Bu ütopyada planlama ve bilimin yeri yok, sürekli bir devinim, değişim ve dönüşüm hali hakim, e tabi, bu denli hareketle tirajlar tavan yapıyor ve yapımcılarının yüzünü oldukça güldürüyor.
Çocuklar yürümeyi toprakta değil, çimentodan griliklerde öğreniyor, hafta sonlarını aileleriyle AVM'lerde plastik şişme oyuncaklarında geçiriyor, sevgililer AVM sinemalarında buyrulan seyirlere dalıyor.

Üç de yetmez beş köprü

Velhasılı kelam;
Hikmetinden sual olunmaz çılgın projelerin, azgın çelişkileri düğümleniyor.
Ayakları havada bir kara ütopya kentin tüm damarlarına yayılıyor.
İstanbul'un iki yakasını birbirine bağlayan yeni yürüme bandımız "Marmaray", yayalaştırılmış insansız hava sahamız ve polis karargahımız Taksim Meydanı halkın hizmetine açıldı nihayet…
Ve müjdeler olsun ki, nur topu gibi de bir köprümüz daha olacak…
Otomobil merkezli ulaşım sisteminin dayattığı ideolojik çıkmaza ,bir yenisi daha ekleniyor. Ki "üç de yetmez beş tane" hesabıyla daha nice köprülere gebe kalacak bu kent bilinmez. "Ah şu İstanbul trafiği" yakınmaları, kıymetli mülkiyetlerimizin dört tekerlekli tepelerinde, araba medeniyeti lafazanlıklarıyla körükleniyor. Çıkmaz kemikleşiyor.
Ülkenin gelişmişliği , yapılan yol miktarı, konut sayısı, her gün trafiğe çıkan araç sayısındaki artış ile ölçülüyor . Ve bunun adına da modernleşme, demokratikleşme deniyor.
"Bizim" demokrasi anlayışımıza, bir sarsıntıyla dağılıveren TOKİ'ler, gecekondu semtlerine yapılan temizlik operasyonları, su kaynaklarını kurutan ve ormanları bertaraf eden projelerle, şansa çevrilen felaketler hakim.
Karşımızda, kanlı, soğuk, gri bir fotoğraf var; Van. Apaçık, henüz taze, yakıcı bir örnek.

Felaket kapitalizmi

Artık minareyi değil, "kenti" çalıp kılıfını hazırlıyorlar, buna da hukuk diyorlar. Felaketleri yolculayıp, yeni felaketleri hukuk yoluyla çağırıyorlar.
Enkazdan sebeplenen, felaketleri bile afili milyarlık projelere çeviren bu aymazlık bir kara ütopyadan başka nereye yerleştirilir?
Tehlike kapımızda… Felaket kapitalizmi yükseliyor.
Çılgın projelerle ütopyanın dağarcığı büyüyor, ama hemen karşısında yeni yarıklar açılıyor.
Kapitalin ütopyasına ilk çomak Haziran ayaklanmasıyla sokuldu.
Grileşen kent, rengarenk boyanıyor.
Pek yakında sinemalarda, başka filmler sahneleneceği aşikar.

Sistem, sermaye birikimi için çalışır

Kapitalizm, ihtiyaç için değil, kar için üretimi amaçlayan tek sistemdir. Bu anlamda da, insanlığın bildiği yegane 'sermaye birikim sistemidir. , ihtiyaç için değil, kar için üretimi tek sistemdir. Bu da, insanlığın bildiği yegane 'birikim sistemidir.

Yrd. Doç. Çiğdem ŞAHİN
İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi

Kapitalizm, ihtiyaç için değil, kar için üretimi amaçlayan tek sistemdir.
Bu anlamda da, insanlığın bildiği yegane 'sermaye birikim sistemidir.
Diğer sistemlere baktığımızda, örneğin ilkel-komünal sistemde üretim toplumsal ihtiyaçların giderilmesi için yapılmaktadır; feodalizmde yine üretim ihtiyaca yöneliktir; sadece küçük bir sınıf ' bugünün burjuvası dediğimiz ticaretle uğraşan sınıf uzak diyarlardan getirdiği lüks tüketim mallarını saraylarda, pazarlarda satarak kazanç sağlayabilmekte ve belli bir düzeyde birikim yapabilmektedir.
Bununla birlikte feodal sistemin hakim üretim tarzı, kar odaklı bir sistem değildir; ihtiyaçların malın malla değişimi ile, yani trampa ticareti ile karşılandığı, topraktan alınan ürün yanı sıra zanaatçıların yani loncaların toplumsal ihtiyaçları karşılamak için atölyelerde, el emeği veya basit aletler kullanarak ürettiği ürünlerin birbirine değiş tokuş edilmesine dayanan bir sistem bulunur burada.

Kesintisiz birikim

Sosyalizm de kar odaklı bir üretim modeline sahip değildir. Bu sistemde de toplumsal ihtiyaçların planlı bir şekilde karşılanması temeline dayanan bir üretim tarzı söz konusudur.
Öyleyse kapitalizm dışındaki diğer bütün sistemler insan ihtiyaçlarını gidermeyi hedef alırlar, yani insan odaklı sistemlerdir; kapitalizm ise, kendini var etme koşulu zaten kar sağlamaya bağlı olduğu için, diğer bir deyişle sermaye birikiminin kesintisiz sürmesi için sistemin sürekli kar etmesi gerektiği için, asıl amacın ihtiyaç gidermek değil, her ne pahasına olursa olsun sermaye birikimini sürdürmek olduğu, yani kar etmek olduğu bir sistemdir.
Kar edilememesi demek, sistemin krize girmesi, yani çöküşe geçmesi demektir…
Bu yüzden kapitalizmde sermayenin kendini yeniden üretme koşullarının sağlanması için her şey feda edebilir: başta insan olmak üzere her varlık, doğa, çevre, tarih, kültür, insanlık onuru bile kolaylıkla feda edilebilir…

Birikimin mekanı kentler

Sermaye Birikimi ilk olarak kentlerde, 'ticari kapitalizm' yoluyla burjuva sınıfı aracılığıyla gerçekleşmiştir; yani kapitalizm kentte doğmuştur…
Bugün neo-liberal kapitalizmde kentlerin yine eski rollerine döndükleri görülmektedir. Bugün artık sermaye birikimi önemli ölçüde kentlerde, kentin metalaştığı bir süreçte, kentin en önemli üretim girdisi haline gelmesiyle gerçekleşmektedir.
Sermaye birikiminin kaynağı bizzat kentin kendi maddi -manevi varlığı ve içinde üretilen hizmetlerdir. Diğer bir deyişle bugün dünden farklı olarak kentler sadece sermaye birikiminin gerçekleştiği mekan veya yerleşim alanı olarak karşımıza çıkmamakta, kentin bizzat kendisi metalaşarak, adeta bir mal gibi alınıp satılarak birikimin esas kaynağını oluşturmaktadır.
Sanayi üretiminde üretim girdilerindeki aşırı maliyet artışı, sanayi kapitalizmi yoluyla artı-değer üretimini zorlaştırmış, sermaye bu nedenle sanayiden uzaklaşarak hizmet sektörüne yönelmeye başlamıştır.
Günümüzde artık ne üretildiğinden çok, malın niteliği ve nasıl pazarlanacağı önemlidir.

Finans ve hizmet kapitalzmi

Malın işlevselliği, kalitesi, ambalajı, tanıtımı, pazarlaması bütün bunlar hepsi hizmet sektörüne ait faaliyetler olduğu için, bu durum günümüzde sermaye birikiminin hizmet sektörüne kaymasını sağlamıştır.
Ayrıca teknolojinin ilerlemesiyle yeni icatlar, elektronik aletler, bunların satışı, eğitimlerinin verilmesi, sigortalarının yapılması, medyadaki gelişmeler, haberleşme ve iletişiminin hizmet sektörünün önemli bir alanı haline gelmesi; piyasadaki mal çeşitliliği ve aşırı rekabetten dolayı, pazarlamada reklamın, tanıtımın öneminin artışı ile, bu faaliyetlerin de hizmet sektörünün önemli bir alanını oluşturması; yine eğitim hizmetleri, dil kursları, kreşler, sağlık hizmetleri, eğlence sektörü, otel, restoran, dinlence merkezleri, estetik güzellik merkezleri, mimarlık, emlakçılık, sanat ve kültür faaliyetleri, hizmetlerdeki bu çeşitlilik hizmet sektörünün günümüz sermaye birikimindeki önemini her geçen gün arttırmış ve bu sektörü günümüz neo-liberal sermaye birikiminin en önemli sektörü haline gelmiştir.
Yani sanayi kapitalizminin sona erişiyle kapitalizmin yeni biçimi artık finans ve hizmet kapitalizmi olmuştur.

Günümüzde ekonominin motoru olarak sektör inşaat sektörüdür.

İnşaat sektörü ekonominin motoru olunca

Hizmet sektörü içinde bugün öyle bir sektör vardır ki, bütün diğer sektörler ondaki hareketlenmeyle hareketlenmekte, ondaki yavaşlamayla durgunluğa girmektedir. Günümüzde motoru olarak bu sektör inşaat sektörüdür.

Hizmet sektörü içinde bugün öyle bir sektör vardır ki, bütün diğer sektörler ondaki hareketlenmeyle hareketlenmekte, ondaki yavaşlamayla durgunluğa girmektedir. Günümüzde ekonominin motoru olarak nitelendirilen bu sektör inşaat sektörüdür.
İnşaat sektöründeki canlanmaya bağlı olarak iş yapan ve kazanç sağlayan öyle çok iş sahası ve meslek grubu vardır ki; bitmeyen bir sürü iş ve meslek grubu inşaat sektöründeki canlılığa göre iş yapabilmekte, geçimini bu sektör sayesinde sağlayabilmektedir.
Durum böyle olunca, İnşaat sektörünün çöküşü demek bütün ekonominin çöküşü anlamına gelmektedir.
O zaman bu sektör ne pahasına olursa olsun yaşatılmalı.

Direnenler susturulur

Bu sektörün önündeki bütün engeller, kısıtlamalar kaldırılmalı, ayak bağı olanlar yol üstünden çekilmeli, direnen, karşı çıkanlar bastırılmalı, susturulmalı, gerekirse cezalandırılmalı, boş alan olan her yere inşaat yapmalıdır; boş alan yok mudur, öyleyse yaratılmalıdır.
Dolu alanlar yıkılarak boşaltılmalı, inşaat sektörüne arsa sağlamak için gerekirse bu uğurda her şey, her değer, her varlık, feda edilmelidir.
Bir mahalle veya semt halkı mı yaşıyor, orayı derhal 'yenileme alanı veya afet risk alanı' ilan etmeli, bu konuda çıkarılan yasaların tanıdığı yetkiyle, bu yetkiler yetmezse de yetkisiz baskı ve şiddet kullanarak halkı ne pahasına olursa olsun oradan çıkartmalı; daha herkes çıkmamışken, hatta çoğu aile hala orada yaşarken, boşaltılan binaları anında yıkmalı ki, etraftaki tahribat ve pislik artsın.
Direnen aileler de bu duruma daha fazla dayanamayarak orayı terk etmek zorunda kalsınlar. Hatta şimdi afet yasasının verdiği yetkiyle elektrik ve suyu da kesebiliyorlar.

Orman ya da tarihi eser, fark eder mi?

Baskı ve tacizle halkın üzerindeki baskıları, daha da arttırıyorlar.
Söz konusu alan orman alanıysa, ayak altında engel olarak görülen, binlerce, on binlerce, hatta bu talan sürerse yüzbinlerce ağcın katledilmesinde hiçbir sakınca görülmemektedir.
Eğer göz dikilen yer tarihi veya arkeolojik sit alanıysa, bunun da önemi yoktur; oralar derhal çöküntü ve yıkıntı alanı ilan edilmeli ve yaşatılması, korunması bahanesiyle oraya girilmeli, bir kez girildikten sonra da tarihi, arkeolojik demeden bütün alan yıkılıp inşaat sahasına dönüştürülmelidir.
Bu arada temel kazıları yasak yollarla, müzeden habersiz uzman denetimi olmadan, gece yarıları gizlice yapılmalıdır.
Ki, yer altından çıkan eserler kimse görmeden, duymadan harfiyatla örtülebilsin, engeller ortadan kaldırıldıktan sonra oraya da gıcır gıcır yeni binalar, oteller, AVM'ler yapılabilsin, önlerine çakma cumbalar gidirilerek soranlara da "tarihe zarar vermedik ki yerine yeni, yeni tarihi binalar yaptık" denerek övünülebilsin!

İnsani yardım projeleri ve göçmenler

Göçmenlerin eğitim, sağlık, çalışma izinleri gibi temel ihtiyaçları devlet tarafından kocaman bir boşluk olarak bırakılırken ulusal ve uluslararası insani yardım dernekleri ve onların projeleri bu boşluğu doldurmaya çalışmaktadır.

Merve ÇAĞŞIRLI

İnsani yardımın akıllara getirdiği resim, pek çok insan için kutsallık ve saygı taşır.
Doğal felaket, coğrafi koşullar, savaş gibi nedenlerden ötürü kimsenin gidemediği yerlere ulaşabilen yardım görevlisinin, "en zor durumda olan"lara yaşamaları(!) için, ihtiyaç duydukları şeyi -barınak, temel gıda malzemeleri, sağlık hizmetleri vs.- sunduğu bir resimdir bu.
Bu resimlerde bizlere anlatılmaya çalışıldığı gibi yardımlar işlevseldir ve yardıma erişebilen insanlar bir ölçüde gerçekten rahatlar.
Bu insani yardımın görünen yüzüdür.
Türkiye son 10 yılda göç alan bir ülke haline dönüştü. Hissedilir boyutlarda yaşanan bu dönüşüm, göçmenler için anayasal düzenleme ve hukuki haklar anlamında ne yazık ki karşılığını bulamadı. Türkiye'de, göçmenlere -etnik grup, geldiği ülke vs. bakılmaksızın- herkese eşit ve uzak mesafede duran, en temel insan haklarına erişimlerinin devlet aracılığı ile sağlanmasını garantisini veren hukuki düzenlemelere ihtiyaç vardır.

Göçmenlerin eğitim, sağlık, çalışma izinleri gibi temel ihtiyaçları devlet tarafından kocaman bir boşluk olarak bırakılırken ulusal ve uluslararası insani yardım dernekleri ve onların projeleri bu boşluğu doldurmaya çalışmaktadır.
AKP hükümetinin son çeyreğinde; partinin neo-liberal politikaların yükselişi ile eş zamanlı olarak insani yardım projelerinin sayısındaki gözle görülür artışa tanıklık ediyoruz.
İHH, Cansuyu, Kimse Yok Mu? gibi dernekler Türkiye'de henüz kurulmuş iken, Caritas, Doctors without Borders, International Medical Corps gibi uluslararası STK'lar faaliyetlerini ya yerel dernekler ile işbirliğine ya da bağımsız çalışarak sürdürmekteler. Bu dernekleri ve projeleri birleştiren önemli birkaç nokta bulunmaktadır.
Öncelikle bu projeler hedef nüfusun hizmetlere erişimde yaşadıkları sıkıntıların yapısal nedenlerini ortadan kaldırmazlar ve bu nedenle soruna kalıcı bir çözüm sunamazlar.
Üretilen çözümler sistemin büyük sorunlarına minik pansuman müdahalelerinden öteye

Tarafların eşit olduğu, hikayelerimizi dinlediğimiz ve farklı hayatlarla kurulan temaslara izin veren aktif ve politik bir dayanışma.

gidemez. Sözgelimi; HIV pozitif bir mültecinin tedavisi bu projeler aracılığıyla karşılanabilir ve o insanın hayatında olumlu bir etki sağlanır. Yardım alan göçmenlerden birisi tedavi imkânı yakalarken diğer göçmenler yasadaki görünmezlikleri nedeniyle bu şansa erişemezler.
-Sorunun kendisi o an için çözüme kavuşturulmuş olsa da, ihtiyaçlar çözüme kavuşmadığından sorunların kısa süre sonra yeniden ortaya çıkması olasıdır.
-Sosyal devletin ihtiyaç halinde vatandaşların sorunlarına cevap bulmasından farklı olarak insani yardım projeleri hizmet vereceği nüfusu öznel kategorilerle belirler. Bu kategorilerden en sık dillendirileni ve bir o kadar da muallak olanı "en zor durumda olan/en ihtiyaç sahibi"dir.
-Başvuru sahibi hizmeti alabilmek adına en çok kendisinin bu hizmete ihtiyaç duyduğunu kanıtlamak zorundadır. Bu durum göçmenler ve hatta yerel nüfus ile yardım alanlar arasında rekabet, öfke, dayanışma eksikliği ve bencillik gibi duygulara sebep olur.
Yardıma en çok ihtiyaç duyanın kendisi olduğunu ortaya koyma çabası bir dizi mağduriyet performanslarının sergilenmesine yol açar. Hayatı boyunca kimseden bir şey isteyememiş bir insan için bilmediği bir ülkede yardım sormak bile yeterince zor iken bir de karşı tarafı ikna etmek için kendi hikayesini kimi zaman defalarca anlatmak zorundadır.
Neoliberal kapitalist düzende, sosyal devletin ikamesi olarak işleyen insani yardım dernekleri "yardıma en muhtaç" kategorisinin belirleyiciliği ve sistemin yapısal sorunlarını çözememesinin sonucu olarak depolitize, pasifize, nesneleştirilmiş göçmenlik hallerinin yaşanmasına sebep olurlar. Böylesi bir göçmenlik algısı ve kurgusu "uysal" ve "bağımlı" göçmenlik hallerinin yaygınlaşmasına sebep olurken kurban kimliği çerçevesi ile pasifize edilip susturulan göçmenler kendi sözlerini kendilerine yardım eli uzatan insani yardım derneklerine devrederler.
İhtiyacımız olan şey ise dayanışmadır.
Tarafların eşit olduğu, hikayelerimizi dinlediğimiz ve farklı hayatlarla kurulan temaslara izin veren aktif ve politik bir dayanışma….

'Ayaklanın ve sessiz kalmayın!'

"Öyleyse konuşmak daha iyi, hatırlayarak hayatta kalmamız öngörülmediğinden."

Ezgi EROL

"Ezilmişliğimizi adlandıramadığımız sürece onunla mücadele edemeyiz. Bu yüzden: Ayaklanın ve sessiz kalmayın!"
Audre Lorde, afro-amerikalı 1934'te, Newyork' da doğmuş, lezbiyen bir şairdir. Şiirleri 60'lı yılların başlarında çeşitli dergilerde yayımlanmaya başlamış, aynı zamanda 1968 kuşağının kadın hareketi ve savaş karşıtı gruplarında da yer almıştır.
Bugün, Audre Lorde' ùn zamana yenik düşmeyen şiirleri, postkolonyal -sömürge ilişkileri üzerine yapılan eleştirel teorilere, eleştirel beyaz çalışmalarına öncülük ediyor.
Onun şiirleri ötekileştirilmeyi, kurbanlaştırılmayı ve bireyin post-kolonyalist sömürgeci gündelik ilişkilerin içinde yer almaya zorlanmasını kavrar ve öfkeyle kınar.
Lorde'un politik mücadelesinin gerek şiirlerinde, gerek politik makalelerinde en önemli kavramları; görünürlülük, öz tanımlama ve özerklik.
Bu mücadelenin pratiği, farklı ittifaklar ve organizasyonlar içerisinde siyah kadın hareketini ve aslında tüm ezilenleri kapsıyor. Çünkü onun şiirleri sadece ırkçılık değil homofobi, transfobi karşıtlığı ve feminizm için de önemli argümanlar sunuyor.
Ayrıcalıklar bağlamında, farklılıkların farkına varmak, bunlar üzerine konuşmak ve tartışmak onun politik angajmanı için önemli yer tutar.
Bu görünürlülük ona göre kişilerin kendi kaderlerini tayin etmeleriyle, kendilerinin tanımlamalarıyla gerçekleşebileceğini dillendirir.
Ezilenlerin, sadece ezilme koşullarını görünür hale getirmekle değil, onların direniş stratejilerini görünür haline getirmekle gerçekleşir.
Lorde, katıldığı çeşitli dinletilere, toplantılara kendini tanımlayarak başlar, çünkü kimlikleri, aidiyetleri, farklılıkları kendi politik angajmanı içerisinde yer alır. Bu anlamda farklı ezilme pratiklerinin farklı mücadele alanları doğurduğu, tezini kurbanlaştırma karşısında örer.
Audre Lorde siyah, feminist, lezbiyen, savaşçı, anne ve şairdir.
O, ötekinin dramasını kurmak yerine, kendinin öfkesini kurar ve kendi iktidarımızın sınırlarını ve kaynaklarını tanımlamayı, kendi gücümüzün farkına varmayı ve sınırlarını keşfetmeyi konu edinir.
Ezilenin kendisini temsil ettiği aktif bir dil edinmek, geliştirmek, aktif olarak konuşmak, yazmak onun eylemliliğinin en önemli parçasıdır. Ve bunu lirik şiirleriyle, müzikal anlatımlarıyla yapar.
"Sessizliğiniz, sizi korumuyor "sözü, onun sessizliğin dile, eylemliliğe dönüşmesinin çağrısıdır.
Şiirleri, Avrupa ve Kuzey Amerika diyasporasındaki, Batı ve Doğu Afrikalı kadınların yaşamlarını şiddete ve sömürü koşullarına karşın ayakta kalma mücadelelerini yenilenen bir dünya vizyonu içinde tanımlar.

Bir tahakküm biçimi olarak heteroseksizm

Heteroseksüel birliktelikleri tek ve doğru ilişki biçimi saymakla beraber, kadınlık ve erkeklik rollerini belirleyen de heteroseksizmin ta kendisi.

Çirusk ARAT

Heteroseksizmin, bugün sadece sınırlı çevreler içerisinde tartışılıyor olması geç kalınmış bir durum olsa da bir yanıyla da umut verici. Zira heteroseksizm, sadece bunun üzerine düşünen ve kafa yoran LGBTİ ve Feminist hareketi değil, toplumsal tüm tabakaları ilgilendiren bir kavram olarak karşımızda duruyor.
Hetoeroseksizmin gelişimini insanlık tarihiyle bir tutabiliriz. Yerleşik yaşamla beraber yani avcı toplayıcılıktan tarımcı toplumuna geçiş, heteroseksizmin doğuşu olarak tabir edilebilir.

Heteroseksizm nedir?

Gordan'ın sosyoloji sözlüğündeki tanımına göre; "Karşı cinsten insanların ilişkiye girdiği heteroseksüelliğin karşıtı olarak, aynı cinsten insanların ilişkiye girdiği homoseksüelliğin yer aldığı bir dizi toplumsal arenada heteroseksüelliğe ayrıcalıklı rol atfedilen, çok çeşitli toplumsal pratikleri-anlatan bir terim, ancak tek başına eşcinsellik karşısında konumlanmıyor."
Tabi bu kavramın yarattığı tahakküm sadece LGBTİ bireyler için değil, heteroseksüeller için de geçerli.
Heteroseksüel birliktelikleri tek ve doğru ilişki biçimi saymakla, kadınlık-erkeklik rollerini belirleyen de yine heteroseksizmin kendisi. Bu rolleri kabul etmeyen herkes, heteroseksizmin doğal hedefi. Yani LGBT'ler, feministler, bekar yaşayanlar, boşananlar, erkek egemenliği sorgulayanlar, başkaldıranlar, nikahsız yaşayanlar, tek başına eğlenmeye çıkan kadınlar…
Tüm bu sebeplerle, tahakküm biçimi olarak heteroseksizmin dar bir çevrede tartışılıyor olması üzücü.

Heteroseksizm kimi nereden vurur?

Kadını; eve kapatır, üretim ilişkilerinde ucuz iş gücü olarak görür, yuva kursun ister, belirli bir yaşa kadar babaya – bir yaştan sonra da kocaya bağımlı kılar, edepli olmasını ister, erkeğin belirlediği sınırların dışına çıkmamasını tembihler.
Devlete işçi ve asker yetiştirmesini ister. Giyiminden tutalım da saç kesimine, vücut kıllarına kadar birçok normu belirler.
Erkeğe; güç merkezini verir. Namusu sahiplenmesini, evlenmesini, erkini korumasını salık verir.
Hazlarını bile belirler.
Ailenin yegane kurucusu ve kollayıcısı olmasını ister.
LGBTİ'leri ise dayatılan ve norm olarak kabul edilen heteroseksüel ilişkiler üzerinden baskılar. Hasta ve sapkın olarak gösterir.
Toplumsal yaşamı kapatıp, nefret kültürünü yayarak öldürür, yok sayar.
Barınma,sağlık ve hatta yaşam hakkını gasp ediyor.
Hakkıyla tartışıldığında görüyoruz ki, heteroseksizm toplumsal yaşamı cehenneme çeviren bir ideoloji.
Heteroseksüel ilişki biçiminin beslediği ve binlerce yıl öncesine kadar uzanan bir iktidar biçimi. Üstelik sadece belirli kesimleri değil, kamusal alanla birlikte özel alanı belirleyen ve biçimlendiren yine heteroseksizm.
Bu sebeple üretim ilişkilerinden, bulunduğumuz coğrafyanın sosyo-ekonomik yapısına ve dinsel şekillenişine kadar bir çok noktadan tartışabiliriz. Zira binlerce yıllık bir ideolojiden bahsediyoruz.
Erkeği sürüne sürüne erkek yapan, kadını mülk haline getiren, LGBTİ'leri baskı ve zulmün cenderesine hapseden ideolojiye karşı, yeniden düşünme vakti geldi de geçiyor.
Peki sizce?

Sanat ve kadın

Sanatsal üretimin had safhada olduğu Rönesans döneminde bile kadın sanatçılar birçok baskıya maruz kaldılar. Sadece portre çizmelerine izin verilirken nü ve dinsel konu işlemeleri, kamusal alanda çizim yapmaları ve sanat eğitimi almaları yasaklandı.

Berthe Morisot'un empresyonist çalışması "After Luncheonë" 1881

Eda KAYA

Tarih boyunca, hayatın her alanında toplumsal cinsiyet rollerinin etraflarına ördüğü duvara hapsedilen kadınlar, sanat alanında da aynı dertle karşılaştılar.
Sanatsal üretimin ve sanata olan ilginin hat safhada olduğu Rönesans döneminde bile kadın sanatçılar birçok baskıya maruz kaldılar. Sadece portre çizmelerine izin verilirken nü çizmeleri, dinsel bir konu işlemeleri, kamusal alanda çizim yapmaları ve sanat eğitimi almaları yasaklandı.
Çizdikleri oto portrelerde, toplumdaki beklenti yönünde; "hanım hanımcık kadın" imajını sergilemek zorundaydılar. Bu kısıtlamalarla, kadınlar, sanatta üretici olamayıp; üretilen eserlerde (nü çalışmalarda) obje haline geldiler.
Ataerkinin toplumsal yaşamın bütününde var olan sosyokültürel ilişkileri, sanatta da kendini hep var etti.
Sanat asla ataerkiden bağımsız olarak gelişmemiş, aksine erkeğin kadının bedeni üzerindeki hegemonyasını sürdürmek için kullandığı bir araç olagelmiştir.

Baskıların gölgesinde cesur kadınlar

Yasaklara ve toplumsal baskılara rağmen resim sanatında her zaman "aykırı" kadın sanatçılar da vardı. Papa'yı resmetmesiyle ünü Roma'ya kadar ulaşan ve loncada ismi geçen ilk kadın ressam olan Lavinia Fontana bunlardan biri.
Artemisia Gentileschi, geleneksel kadın portre anlayışını protesto eden çalışmalar yaptı. Kamusal alanda resimler yapan Berthe Morrisot, ilk izlenimci koleksiyonunu oluşturan Mary Cassat, kadın ressamlara eğitim veren Elisabetta Sirani ve daha nice kadın sanatçı, baskılara başkaldıran cesur kadınlardır.
Ancak dönemsel koşullar nedeniyle 1960'lara kadar ses getiren örgütlü bir tepki oluşamadı.

Feminist sanat

1960'lardan itibaren ABD'de bir grup feminist sanatçı, sanat tarihçisi ve sanat eleştirmeni örgütsel bir tepki oluşturdu. Kadının sanatta, sanat tarihinde, sanat kurumlarında yeterince ve doğru temsil edilmemesine, hatta çoğu zaman tümüyle dışlanmasına karşı bir mücadele başlattı. Bu akımdan etkilenen tüm kadın sanatçıların çalışmalarını Feminist Sanat olarak değerlendirmek mümkün.
Bu dönemde öne çıkan feminist sanat çalışmalarından bir diğeri ise; Judy Chicago'nun öncülüğünde bir araya gelen birçok kadın sanatçının yaptığı "Yemek Daveti" isimli çalışmadır.
Böylelikle sanat tarihi boyunca erkek sanatçıların gölgesinde kalmış birçok kadın sanatçıya vefa borçlarını ödemiş ve feminist sanat alanında kolektif bir üretim yapmış oldular. Büyük yankı uyandıran bu çalışma, kadın sanatçıların feminist bilincini yükseltti ve geçmişte göz ardı edilmiş birçok değerli kadın sanatçıyı gündeme getirdi.
1985 yılında ortaya çıkan "Gerilla Kızlar" adlı grup; resim sergilerinde, kadın sanatçıların çalışmalarının nicelik bakımından az olmasını protesto ederek, bu konuda tepkisel çalışmalar ortaya koydular.
Gerilla Kızlar, kadının sanat alanında özellikle üreten pozisyonda var olabilmesine imkân sağlanması gerektiğine vurgu yaptılar.1960'larda ki feminist dalgayla beraber bu alanda büyük bir farkındalık yarattıklarına şüphe yok.
Sanat tarihine baktığımız zaman, kadınlar, toplumsal baskıya rağmen, üretmekten hiç vazgeçmemiş; bazen unutulmuş bazen kalıcı olmayı başardılar.
Ancak kadının sanatta hak ettiği yere tam anlamıyla ulaşması, toplumsal olarak net bir kadın-erkek eşitliği ortamının oluşmasına bağlı.

Duende Flamenco

Arda YAMAN

"Biz çılgın değiliz, biz ne istediğimizi biliyoruz. Yaşamı bir düş görürcesine yaşamak, hiç bitmeyen ve zaman içinde yitmiş bir düş ve ben onu aramayı sürdüreceğim"
Flamenco nedir sorusuna cevap vermek bekli de imkansız. Etimolojik kökeni başta olmak üzere üzerinde net bir fikir ortaklığı yaşanamayan karmaşık bir olgu. Flamenco İspanya'nın güneyinde Andalucia bölgesine ait bir dans ve müzik türünün adı. Ancak bu müzik Andalucia sınırlarını aşmış ve dünyanın heryerinde Flamenco'yu seven "Flamenkocular" ın müziğidir. Çingenelere ait olduğu en kabul gören düşüncedir. Bu düşünce bir yanı ile doğru ama diğer yanı ile eksiktir.
Andalucia çok kültürlü bir bölgedir ve bu müziği anlayabilmek için biraz Andalucia tarihine göz atmak yerinde olacaktır.

Andalucia

Dünya'nın en eski yerleşim yerlerinden biri olan "Cadiz" Fenike'lilerce kurulmuştur. Bu bölge uzun bir süre Yunan ve Roma kontrolünde yaşamıştır. 711 yılında Arap, Suriye ve Berberiler tarafından işgal edilen Andalucia 800 yıl boyunca Arap kültürünün etkisinde kalmıştır. Arap müziği etkisi büyük ölçüde hissedilir. Flamenco'nun kökeni tam olarak bilinmiyor. 18. Ve 19. Yüzyıllarda şekillenmeye başladığını söylemek mümkündür. Mağribi istilası, İspanyol kiliselerinin Roma ayinlerinden ödünç aldığı ilahileri, Hindistan'dan Avrupa'ya yayılan Çingenelerle gelen Hint şarkıları Flamenco'nun gelişiminde önemli faktörlerdir.
Çingenelerin bu müzikten çok önemli bir rol oynadıkları hiç kimsenin kuşku duymadığı bir olgu. İster Mağribi, ister Çingene ya da Endülüslü olsun, Flamenco da adlandırılması güç ama kolaylıkla hissedilebilen bir iç güdüsellik var. Flamenko iki yüzyıldır toplumun dışına itilmiş "marjinal" insanların müziği ve dansı.İnsanlar acılarını, mutluluklarını öfkelerini bu müzik ve dans ile ifade ettiler. Şarkı gitar, alkış ve dans bu müziğin başlıca unsurları.
Flamenco samimiyet ve paylaşım. Burjuvazi'nin sanatından farklı bir şekilde salonlara hapsedilmiş değil sokaklarda. Andalucia'da başladı, daha sonra İspanya ve dünyaya yayıldı.
Flamenco için protest bir tür olduğunu söylemek hiç de abartılı olmayacaktır. Günümüz de hala hakların kardeşçe yaşadığı Andalucia tabi ki bu müzik türü için önemini korumaktadır.
Ancak, Flamenco ile ilgili kanımca en yanlış değerlendirme, onu bir bölgeye yada etnik gruba indirgeme çabasıdır. Flamenco, dünyanın her yerinde acılarını, mutluluklarını ve öfkelerini dile getirmek isteyen Flamenco'cuların müziğidir.
"Gitarın çığlığı başlıyor sabahın ilk saatlerinde/ Şarap kadehleri kırılıyor/Gitarın çığlığı başlıyor/ faydasız onu susturmaya kalkmak."
F. Garcia Lorca

Kamusal Sanat Labaratuvarı

Kamusal Sanat Laboratuvarı'nın yola çıkışı 2011 yılları. Manifestomuzda bahsettiğimiz her şey, yakın zamana kadar bir ütopyaydı.

Röportaj:
Perihan KOCA

Kamusal Sanat Laboratuvarı hangi taleplerle bir araya geldi?

Sanatın, "beyaz küplerin" duvarlarını yıkarak, sokaklara, meydanlara taşarak özerkleşmesi, üretim ilişkilerinin bir parçası olması ve yaşam tarzı olarak hayatın içinde yer bulmasının yollarını aramak için buluştuk.
Kamusal Sanat Laboratuvarı'nın yola çıkışı 2011 yılları. Manifestomuzda bahsettiğimiz her şey, yakın zamana kadar bir ütopyaydı. Bu ütopyayı "Gezi Direnişi" sayesinde, iktidar ve sermayenin kestiremediği bir patlamayla deneyimledik.
Sanatçıların, sanatçı kimliklerini bir kenara bırakıp, oradaki üretim ilişkileri içinde bir birey olarak yer aldığı bu süreçte, yaratıcılık, yaşamın bir parçası haline gelmişti.
Sadece Gezi Parkı'nda değil, Türkiye'nin bütün şehirlerinde bir anda ses buldu, milyonlarca kişi iktidarın ve sermayenin söylemlerini alaşağı edecek binlerce görsel üreterek, gerçek ve sanal alanda yaratıcılıkların sınırlarını zorladılar.
Sermaye, toplumsal tepkinin büyüklüğünü gördükçe, özlemleri arasında bir "direniş" varmış gibi bu sürece açıklamaya ve kucak açmaya çalıştı.

Bienal tartışmalarıyla, protestolarıyla adınızı sıkça duyduk, Bianel'i nasıl okumak gerek?

Bienaller, halka yönelik değildir. Şirketlerin kendi gerçek amaçlarına, sanat kılıfı geçirdikleri ve sanatı araçsallaştırarak kullandıkları bir alandır. Dünya ölçeğinde, bienallerin konseptlerine ve işledikleri konulara bakarsanız, farklı şekilde aynı konuların işlendiğini görürsünüz. Bu bir tesadüf değildir; büyük bir planın parçasıdır.

"Soylulaştırma"ya, kentsel dönüşüm projelerine karşı "sanatın buluşma noktası galeri-müze-atölye değil, kentsel kamusal alanlar" diyorsunuz, kamusal sanat ve sokak sanatı kentlerin dönüşüm projesinde nerde duruyor / durmalı?

13. Bienal'i, sermaye-sanat-iktidar kenetlenmesinin en iyi örneğini veren bir organizasyon olmasına karşın, özgürlükçü, önderlikçi, sanatsal başkaldırı örneği olarak lanse edilmesi, bu anlamda işleyen sistemin ne kadar kusursuz olduğunu göstermektedir.
Hatta öyle kusursuzdur ki; ülke silah sanayisinin kendisi olan, Hes'leri inşa eden, kentsel dönüşümlerden katmer katmer kar elde eden ve bunun yasal zeminini hazırlayanlar aynı elin bilekleriyken, Bienal sponsorları bu şirketlerken, "Gezi Direnişi" Bienal temasını tamamlamış gibi gösterilmiştir.
Küratör Fulya Erdemci manifestosunda, "Gezi direnişiyle birlikte açılan özgürlük alanında ortaya çıkan yaratıcı eylemlerin...altını çizerek, desteklemeyi amaçladıklarını" belirtiyor.
Bienal organizasyonu, merkezin dışında yer alan toplumsal muhalefetin sayısal çokluğu karşısında sanatı takip eden, sosyal olarak besleyen ve sanat takipçilerinin "Gezi Direnişi"nde olan insanlar olması nedeniyle böyle bir açıklamayı yapacak kadar ileri gidiyor.
Kaldı ki gündemi az çok takip edenler hatırlayacaklardır ki, Bienal etkinliklerinin başında, "Kamusal Sermaye" başlıklı Bienal toplantısında yaşananlar, Gezi'den çok öncesine dayanır.
Fulya Erdemci, kentsel dönüşüm mimarları ile bienal finansörlerinin aynı olmasını protesto eden Kamusal Sanat Laboratuvarı aktivistlerini "Vandal,terörist" olarak görmüştü. Ve hatta bu değerlendirmeyle yetinmemiş, polise teslim etmişti.
Suyun başını tutanlar da, bu organizasyondan kartvizit elde edenler de, kendilerini kamuoyu önünde aklayan sermaye de gayet memnundu. Ama hemen ardından bir toplumsal direniş baş gösterince onu da kucaklamaya(!) başladılar.
Öyle ya, dünyadaki sanat akımları ve sanatçılar böyle bir gelişmeye "Vandal" ya da "Terörist" dememiş ve sanatın yol göstericiliğinde, halk hareketlerini kanalize etmişlerdi.
O halde 13. Bienal de tarihsel göreve soyunmalıydı. Ve şimdi de, bütün bu direnişle özdeşleşme edebiyatına rağmen, bakıyoruz. Bienal onuruna İstanbul Contemporary'nin verdiği parti, Demiröreen AVM'de düzenleniyor.
Gezi Direnişinden sonra sermayenin, sanatta inandırıcılığını arttırabilmek için, muhalif sanatçıların en kaypakları ile işe başlayacağını düşünüyoruz.

‘Şimdilerde haber beklemiyor’

Kent Hakkı mücadelesinin yürekli gazetecisi, güçlü kalemi, Radikal’den Elif İnce, Şehir Plancıları Odası’nın Dünya Şehircilik Günü kapsamında verdiği ödüle layık görüldü, Elif İnce’yi tebrik ediyoruz.

Röportaj: Perihan KOCA

Basın Türkiye’de hiçbir zaman tam anlamıyla özgür ol(a)madı. Ama özellikle Gezi Direnişi ve sonrasında yaşananlarla, basın tümüyle teslim alınmak isteniyor. Medyada bu durum nasıl bir süreci doğurdu?

Hepimizin malumu baskı, sansür hikayelerini geçip kendi deneyimlediğim kadarıyla ilginç ve umut verici bulduğum bir durumu anlatayım. Çoğunlukla kent haberleri yapıyorum, Gezi’den önce bir haber olduğu zaman tanıdığım aktivistler, mahalle temsilcileri arayıp haber verirdi. Gazeteciliğin yarısı haberi ilk vermektir ya, haber kaynağıyla o ilişkiyi kurmak ve korumak da beceridir. Yani bir haber olduğunda kaynağının ilk seni aramasını önemsersin. Şimdilerdeyse haber beklemiyor, bize kalmıyor. Bir bakıyorum ki Twitter’da ve Facebook’ta yaymaya başlamışlar, hem de tanıdık tanımadık bütün gazetecilerin twitter adreslerini mesajın sonuna ekleyip! Bir yandan da onlarca gazetecinin dahil olduğu email gruplarında duyurmuşlar. Ana akım medyadan da, hatta bazı ‘ana akım olmayan’ medyadan da umut kesildi bence. Çok duyuyoruz, ‘yandaş’ olmayan birçok gazeteyi aramışlar, kimse gelmemiş, uğraşmamış. Büyük sadakatle takip edilen, evden eksik edilmeyen o gazeteler de dahil buna! Mahalleli de ipleri eline almış, kendi haberini kendi yayıyor. Çok güzel değil mi? Kimseden bir şey beklememe durumu söz konusu. Tabii ki hep böyle olmuyor. Haberi derinleştirmek için, ‘resmi’ kaynaklardan cevap almak için maalesef biz gazetecilere ihtiyaç var hala.
Gazeteciler arasında da bir kenetlenme durumu söz konusu sanki... Örneğin benim de bir parçası olduğum ‘Kadın Gazeteciler Takipte’ oluşumu, Gezi’den önce ortaya çıkmıştı aslında. Sakarya’da 34 erkek sanıklı bir cinsel istismar vakası olan Ö.C.’nin davasını takip etmiştik, 8 Mart’ta açıklama yapmıştık beraber.
Başbakanın kızlı erkekli gündemi üzerine, geçtiğimiz günlerde bir kadın gazeteciye yönelttiği ahlak sorusuna ‘Kadın Gazeteciler Takipte’ oluşumu olarak cevap vermeye karar verdik. Eskiden bir basın açıklaması yazılıp yollanırdı. Bu sefer ses kaydı mı olsun, video mu diye tartışırken bulduk kendimizi. Herkes cep telefonlarıyla kendisini çekip yolladı, ‘bizce uygun’, ‘neden olmasın’ ‘pek tabii’ diye cevap verdik. Cevabımız anında sosyal medyada yayıldı. Video sayesinde gruba katılmak isteyen birçok kadın gazeteci oldu.
Bu arada söylemeden de geçemeyeceğim, etrafımda çok sayıda genç kadın gazeteci var, hepsi de zehir gibi. Sıkıntıya, baskıya, berbat çalışma koşullarına, örgütsüzlüğümüze rağmen kadınlara sonuna kadar tavsiye ediyorum bu mesleği. İnsanı çok güçlü kılan bir meslek. Kadına toplumda hep yapmaması söylenen şeyleri, hesap sormayı, ses çıkarmayı, soru sormayı, eleştirmeyi öğretiyor. En azından bana öğrettiği kesin!

Kadın gazeteciler olarak en yakıcı gündemleriniz neler?

Adında kadın kalmayan bakanlığımız ‘20 bin evliliği kurtaracağını’ anonslarken kadınlar, öldürülmeye devam ediyor. ‘Esnek çalışma’ adı altında pazarlanan, kadını eve kapatma politikaları bir yandan…
Diğer yandan her gün kadın gazeteciler olarak, kendi iş yerlerimizde karşılaştığımız ayrımcı politikalarla, içinde kreş olmayan, ama spor salonlu, helikopter pistli plazalarda, kadınları dekupe yapıp ilk sayfaya çakma meraklısı erkek editörler ve patronlarla uğraşıyoruz.

Alternatif sosyal medya arayışları konusunda ne düşünüyorsunuz?

Sonuna kadar destekliyorum! Yavaş yavaş öğreniyoruz neyi nasıl kullanacağımızı. Anneciğim bile twitter’a girdiyse bu iş oluyor demektir. Aslında benden haber almak için girdi ama olsun.
Bu daha başlangıç, mücadeleye devam deyip bitirelim madem.

ERT’de işgal ve özgür yayıncılık

Erkan GÖKBER

Yunanistan’da geçtiğimiz 5 ay boyunca medya çalışanları örnek bir mücadele sergiledi. Yunanistan Devlet Televizyonu (ERT) çalışanları, hükümetin televizyonu kapatma ve 1200 kişiyi kapı önüne koyması karşısında 11 Haziran günü, işgale başladı. 5 ay süren işgal, 7 Kasım günü Yunanistan polisinin baskını ile sona erdirilse de, ERT işgali Yunanistan isyan hareketinin odak noktalarından birisi oldu ve sesini bir şekilde duyurmaya devam edecek.

Ön süreç ve işgal

ERT’ye yönelik tehditler 2011 yılından itibaren yoğunlaştı. Hükümetin satış listesine giren kanal çalışanları, ERT sendikası Pospert’in birkaç günlük grev ilanlarıyla ilk tepkilerini vermişlerdi. Yunanistan seçimlerinin ardından yeni hükümetin, 11 Haziran 2013 günü ERT’nin kapatacağı ve çalışanların işine son verileceğini açıklaması üzerine çalışanlar ERT’yi işgal kararı aldı.
İşgalin ilk günlerini ERT’de Radyo programı yapımcısı olan Maria Koutsimpiri şöyle anlatıyor; “İlk günleri tarif etmek için kullanacağım tek kelime ‘kaos’ olur. Tüm binalarda işgal vardı, ama polis şimdiki binamız dışında hepsini boşalttı. Binlerce kişi bizi desteklemek ve olası bir polis saldırısına engel olmak için binamıza gelmişti. Biz de çalışanlar olarak 7/24 binadaydık. Her gün bize destek için gelen gruplarla konserler, film gösterimleri gibi etkinlikler yapılıyordu ERT’nin bahçesinde. Bebekli ERT çalışanları kucaklarında bebekleriyle yayına giriyorlardı bazen. Zamanla işleyiş de oturmaya başladı. Böylece ilk ayın ardından ilk defa bir günlük hafta sonu izni yaptım.”*

Özgür yayıncılık

İşgalle birlikte ERT, sansür ve denetim zincirinden kurtulmanın da özgürlüğü içinde yaptıkları yayınlarla Yunan halkını hükümet politikaları karşısında aydınlattı. Radyo yayını ve internet üzerinden haber programlarına devam etti.
Özellikle radyo programları Yunanistan’ın kırsal bölgelerindeki insanlar için çok önemli bir haber kaynağı, çünkü ERT çoğu bölgede tek çeken radyo kanalı. Bu yüzden radyo vericilerini sökmeye gelindiği zaman önemli direnişle karşılandı.
ERT çalışanı Maria Koutsimpiri’nin aktarımına göre ERT’nin günlük işleri şöyle, “Günde 2 haber programı yapıyoruz ve bu programlarda daha önce devlet televizyonunun hiç yer vermediği konuları işliyoruz, hükümetin geçirdiği yasaları, yaptıklarını açıkça anlatıyoruz. Burada sansür yok, gerçek habercilik var.” Ayrıca işgalin ardından başlayan İngilizce 1 saatlik haber bültenleri ile Yunanistan’daki gelişmeler her gün paylaşıldı.

Hükümet tam gaz gidiyor

Hükümet ise bu süreçte öncelikle işgal eylemini Agia Paraskevi’deki merkez binasıyla sınırladı. Sonra EDT adıyla yeni bir televizyon kurdu ve işten çıkardığı 1200 kişinin 600’ünü burada çalışmaya ikna etti ve direnişi böldü. En sonunda da 7 Kasım günü polis gücüyle saldırarak işgali kırdı.
Fakat Yunanistan’daki toplumsal hareketin yarattığı deneyim, pek çok alanda olduğu gibi medya alanında da geleceğe uzanmanın yollarını bulacaktır. Yunan hükümetinin ise, halk isyanını bastırmak ve eşitsizlikleri ayyuka çıkaran neoliberal politikaları uygulamaktan başka reçetesi yok. Yani Türkçesi, duvara karşı tam gaz gitmeyi çare görüyor.

* Birgün Gazetesi, 18 Ekim 2013

Sporda Gezi yasakları

Malumunuz, Gezi Olayları spor sahaları da dahil tüm ülkeyi kastı kavurdu. Ve hemen arkasından, bir sürek avı başladı. Bu avdan sürecin asli katılımcıları, futbol seyircileri de payına düşenleri almakta.

Haluk KOŞAR

Malumunuz, Gezi Olayları spor sahaları dahil tüm ülkeyi kastı kavurdu. Ve arkasından, bir sürek avı başladı. Bu avdan sürecin asli katılımcıları, futbol seyircileri de payına düşeni aldı. Buyrun bakalım sahalarda görmek istemediğimiz yasaklar toplu listesi:

1- Pankart yasağı

Taraftarların kendini ifade ettiği, en yaratıcı araçlar pankartlardır. Düşündüğünü en yaratıcı ve doğrudan pankartlarla ifade eder tribün. Bu yüzden son yıllarda kimi şehirlerde (Ankara gibi) ve pek çok stada pankart sokmak ve asmak başlı başına derttir. Gezi Olayları ister istemez, bu yasakları tekrardan gündeme getirdi. Artık stadlara pankart sokmak, asmak daha da zor. Hele protest pankartlar için ek cezalar bile gelebiliyor. Bu konuda Adana Demirspor, Beşiktaş ve Fenerbahçe tribünlerinde yasakların fiili hali işletilmekte geçikilmedi.

2- Döviz yasağı

Döviz, daha bireysel bir ifade aracıdır. Basittir. Bir karton ve kalem ile ifade etmek istediğinizi yazarsınız ve maç esnasında kaldırırsınız. Şanslıysanız, televizyon ya da gazeteye çıkar, söylemek istediğinizi daha fazla insana yansıtabilirsiniz. Ama Gezi ve benzeri olaylara dair protestonuzu ifade etmek isterseniz işte o yasak. Adana Demirspor taraftarı bir kadının açtığı ‘Sahaları Hackledik Redhack’ yazılı döviz bu taraftarın ceza almasına yetti.

3- Formaya yazı yazmak yasak

Taraftar, hemen kıvrak zekasını sahalara yansıtıveriyor. O yasak, bu yasak derken çözümü buluveriyor. Ve forma arkasına hemen ifadesini basıyor. Önce Gezi Olayları sırasında öldürülenlerin isimleri yazdırılıyor, sonra da Gezi sloganları. Ama yasak hemen devreye giriyor ve bir Galatasaray taraftarı formasının sırtına yazdığı ‘Her yer Taksim her yer direniş’ yazısından dolayı maç çıkışında resmi yazı ile uyarılıyor.

4- Slogan yasak

Gezi olayları sonrası, liglerin başlamasıyla beraber maçların 34. Dakikası artık gelenekselleşmiş bir biçimde Gezi protestolarına ayrıldı. Hükümet vakit kaybetmeden bu protestoları mevcut 6222 sayılı yasaya dayandırarak yasakladı. Ama mümkün mü? Yasak, belki de 2-3 hafta sürüp sonlanacak protestoları daha da şiddetlendirdi. Ama fiilen stadda slogan atmak yasak.

5- Protesto yayınlamak yasak

Esasında böyle bir yasak yok. Ama maçları yayınlayan işgüzar kuruluş, maçların 34. Dakikası geldiğinde protestolar başlayınca ses düğmesine sarılarak yayının sesini kısarak, stadda herkesin bildiği gerçeği izleyicilerden gizlemeye çalışıyor. Mümkün mü? Envai küfürün sesi yasaya aykırı olmasına rağmen sesi kısılmazken Gezi protestolarının sesinin bir de maç yayınlarından çıkarılmaya çalışılması esasında komik bir görüntü...

6- Demeç yasağı

Bu pek sık rastlanan bir durum değil ama anmadan geçmeyelim. Olayların yaşandığı o en etkin günlerde Galatasaray basketbolcusu Cenk Akyol televizyonlara demeç verirken NTVSpor mikrofonunu demeç verdiği mikrofon demetinden ayırarak yere koyar ve Gezi Olayları esnasında gözlerini kapatan kanalı protesto eder. E sporcuya neyi yasak edeceksiniz? Tabii ki milli takıma seçilme hakkını. Formunun zirvesinde ve şampiyon takımdayken düzenlenen şampiyonada yerini vermeyerek diğer sporculara da elaltından bu yasağı en güzel şekilde vermiş oldunuz.

7- Ali İsmail Korkmaz yasağı

Esasında şimdilik böyle bir yasak yok ama olması için TV’lerde çalışmalar sürüyor. Fenerbahçe taraftarının Ali İsmail Korkmaz için bestelediği insanı ağlatan beste yaygın bir şekilde tribünlerde söyleniyor. Bir grup gazeteci ise bunun da bir suç olduğunu kanırta kanırta tartışıyorlar ki, bize göre komik bir durum ama yarın yasaklanmayacağının garantisi yok.

Peki neler serbest?

Mesela siyasetin diğer yanından slogan atmak serbest. Yani hükümeti destekleyip, polisi öven sloganlar bir kovuşturmaya uğramıyor, sesleri kısılmıyor. Trabzonspor, Bursaspor ve Kasımpaşa seyircisi bu konuda el üstünde tutuluyor.
Maçlarda Gezi için pankart döviz yasak, Mursi için Rabia pankartları ve dövizleri serbest. Yani o siyaset değil demeye getiriyor hükümet.
Gezi karşıtı ve ırkçı demeçler serbest ve üstelik milli takımlardan men edilenlerin aksine, milli kortejlerin önünde bayrak taşıyarak onurlandırılıyorlar. (Ogün Samast sendromu)
Kısaca stadlarda ve sporda Gezi yasak tersi serbest.

HABERLER

Alevi mitinginde onbinler buluştu

3 Kasım 2013 Cumartesi günü, 50'ye yakın Alevi örgütü, siyasi parti, sendika ve cemevlerinin "İnkara, asimilasyona karşı, eşit yurttaşlık ve inanç özgürlüğü" sloganı ile Kadıköy Meydanı'nda düzenlediği mitinge on binlerce kişi katıldı. Siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, Çerkesler, direnişçiler, Gezi park forumları ve Gezi şehitlerinin aileleri ve pek çok şehirden gelen aleviler de Kadıköy'de sokaktaydı. "İnkarcı ve asimilasyoncu politikalara karşı eşit yurttaşlık ve inanç özgürlüğü", "Cemevleri ibadethanedir", "Devletin Alevisi olmayacağız", "Sivas'ta yakıldı, Maraş'ta katledildi, Gezi'de öldürüldüler", "Cami-Cemevi projesi asimilasyon demektir" pankartlarının taşındığı mitingde, on binlerce kişi, Sivas'ta, Maraş'ta, Roboski'de, Gezi'de, Lice'de, Diyarbakır cezaevinde katledilenleri andı.

Kent hareketleri, Forumlar arası Kentsel Dönüşümle Mücadele Çalışma Grubu ve Kuzey Ormanları Savunması İstanbul Mitingi Ortak Çağrısı

Kuşdili Çayırı'ndan Haydarpaşa Garı'na; Cevizli Tekel'den Haliç'e; Kuzey Ormanları'ndan temel insan haklarına, uluslararası hukuka ve anayasaya aykırı 6306 sayılı Afet Yasası tarafından tehdit edilen mahallelerimize; hepimizi tehdit eden ve kente karşı birer suç haline dönüşmüş olan anti-demokratik ve bilimdışı mega "ulaşım" projelerinden kentsel-kamusal-tarihsel-doğal alanlarımızı yağmalama planlarına karşı çok çeşitli alanlardaki mücadeleleri yürüten İstanbul halkının Gezi İsyanıyla yarattığı birlik ve dayanışma ruhunu sürdürüp güçlendirecek; yaklaşan yerel seçim ortamında İstanbul kenti hakkındaki kırmızı çizgilerimizi ortak bir kent manifestosu ile görünür hale getiriyoruz, 22 Aralık pazar günü İstanbul Mitigi'nde buluşuyoruz.

Armutlu direnişçileri özgürlüklerine kavuştu

Armutlu'da Haziran Direnişi sırasında gözaltına alınarak 14'ü tutuklu toplam 26 direnişçinin duruşması Adana Adliyesi'nde görüldü. Duruşma' da 14 tutuklu direnişçi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.
Haklarında hazırlanan fezleke ise film senaryolarını aratmıyor. Halkı galeyana getirmek, devleti devirmeye çalışmak, örgütl üyesi olmak, yardım yataklık, kamu malına zarar vermek ve hatta adam öldürmeye teşebbüs suçlamaları yer alıyor.
Direnişin yargılanarak marjinalize edilmesini, meşru halk hareketinin kriminalize edilmesini reddediyoruz.
Hükümetin ceberut saldırılarına, Gezi Direnişi'nin dayanışmacı ruhuyla cevap verdik 19 Kasım'da Adana Adliyesi'nden yargılanan 14 arkadaşımızı gidip aldık.
Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Hepimiz Mehmetiz öldürmekle bitmeyiz!

2 Haziran gecesi 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Gezi eylemlerinde mahallelinin üzerine süren otomobilin çarpmasıyla hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş'ın davası 21 Kasım'da İstanbul Kartal Anadolu Adliyesi 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.
19 yaşındaki Mehmet Ayvalıtaş'ın yaşamını yitirdiği eylemde, 17 yaşındaki kuzeni Seyit Kartal da yaralanmıştı. Olayda iki araç kitlenin üzerine sürerken biri Ayvalıtaş'a çarptı. Ayvalıtaş'ın ölümü kayıtlara trafik kazası olarak geçerken Gezi eylemleri için toplanan mahallelerin üzerine araçlarını süren sürücüler Mehmet Görkem Demirbaş ve Cengiz Aktaş tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı.
Ethem Sarısülük davasında aynı hukuksuzlukla, Ethem'e sahip çıkanlar yine gaza boğulmuş. kolluk kuvvetlerince püskürtülmek istenmişti.
Mehmet'in davasında da, adliye girişinde polis ailelere biber gazı kullanarak saldırdı. Dava sürerken dışarıda da yüzlerce kişi bir forum gerçekleştirdi. Forum sırasında konuşmalar yapıldı ve sık sık "Hepimiz Mehmet'iz öldürmekle bitmeyiz" sloganları atıldı.
Sanıkların tutuksuz yargılanmasına ve davanın 5 Şubat 2014'e ertelenmesine karar verildi. Kararın ardından, adliye önünde aileyi bekleyenlere yine polis saldırdı.
Türkiye'de iç hukukun olmadığı, muktedirlerin çatışmayı şiddetlendirdiği aşikar. Ancak Gezi ruhu baskılara, zulme inat şehitlerine sahip çıkıyor.
Ayvalıtaş ailesi tarafından "Devletin adaletine inanmıyoruz, adalet gelecekse halk getirecek" diyerek gezi şehitlerine sahip çıkalım çağrısı yapıldı.

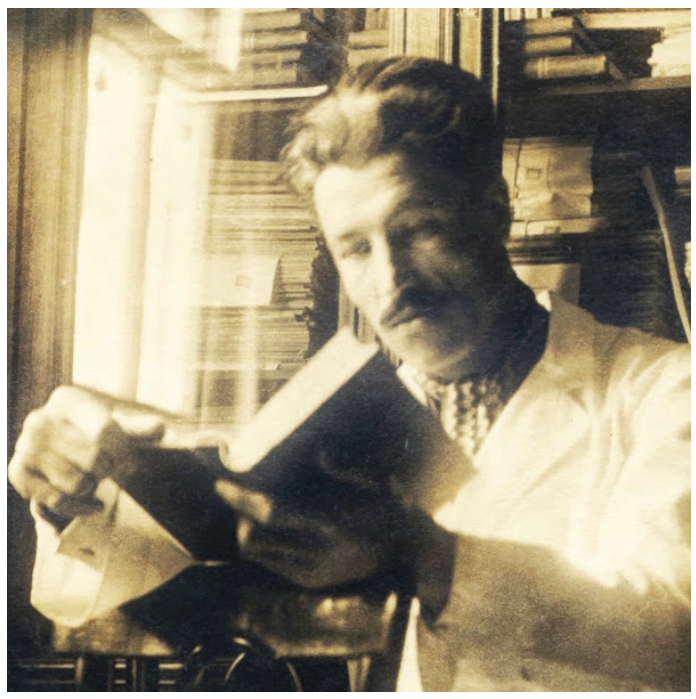

Doktor Hikmet Kıvılcımlı yaşıyor savaşıyor

Teorik cesaret ve devrimci iradesiyle önderleşmiş Doktor Hikmet Kıvılcımlı, ölümünün 42. Yıldönümün de dostları tarafından saygıyla anıldı.
Hayatını sosyalizm mücadelesine adayan Kıvılcımlı'nın teorisi, eserleri, devrimci iradesi, üzerine SDP Genel Başkanı Rıdvan Turan, Türkiye Gerçeği yazarı Mehmet Güneş, Kıvılcımlı kitaplarının yayınında emeği geçen Ahmet Kale ve TÖPG sözcüsü Oğuzhan Kayserilioğlu'un sunumları gerçekleşti. Sunuşlar ardına söyleşilerle zengileşen panel yoğun ilgi gördü.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde kadınlar her yerde sokakta!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü İstanbul park forumlarının çağrısıyla kurulan İstanbul Kadın Dayanışması,
24 Kasım saat 12.30'da Kadıköy Boğa heykelinde buluşarak büyük bir kadın yürüyüş gerçekleştiriyor.
"Kadın düşmanlığına, şiddete, AKP'ye meydan okuyoruz" sloganıyla tüm kadınları Büyük Kadın Yürüyüşü'ne çağırıyor. Dayanışma AKP'nin iktidarını kadınların bedenine, emeğine, kimliğine saldırarak güçlendirmeye çalışmasına karşı tüm kadınları sokağa çağırdı.
25 Kasım'da İstanbul'da ve her yerde alanlardayız!

Yeni dönemde, çeşitli yerellerde kurumsallaşan örgütlenme faaliyetlerini selamlıyoruz!

- Eskişehir'de Özgürlükçü Gençlik Derneği(ÖGD),
- Mersin'de Özgürlükçü Gençlik Derneği(ÖGD),
- Antakya merkezde Özgürlükçü gençlik Derneği (ÖGD)
- Serinyol kampüste Özgürlükçü Gençlik Derneği(ÖGD),
- Antakya'da Mor Dayanışma Kadın Derneği,
- Antakya'da Emekçi Gençlik Derneği,
- İstanbul Gazi Mahallesinde Emekçi Gençlik Derneği,
- Adana'da Karşıyaka Kültür ve Dayanışma Derneği.

#DirenİşçiKıdem tazminatı işçinin ödenmemiş ücreti, iş güvencesidir ve bu nedenle kırmızı çizgimizdir" diyerek tepkisini ortaya koyan DİSK;
"Köleliğe Karşı #DirenİşçiKampanyası başlattı.

Avusturyalı direnişçilerden Erdoğan'a 'Kızlı-Erkekli Sıkış Tıkış' Eylemi

Avusturya Viyana'da Gezi Direnişi'ne destek vermek için kurulan Direniş için Sanat (Kunst für Widerstand) grubu Tayyip Erdoğan'ın kadın ve erkek öğrencilerin bir arada yaşamasına karşı yaptığı açıklamalara tepkisini video ve metinleriyle ortaya koydu.
"…… Haydi adını koyalım, erkek arkadaşlarıyla aynı evde kalan kadınlara 'orospu' diyorsunuz hiç yüzünüz kızarmadan… Erkeklere 'ahlaksız' diyorsunuz. Aklınızca hem dayatmacı ahlak anlayışınızı ince ince işleyecek, hem de bizi birbirimizden izole edeceksiniz – ki bir 'Gezi' daha yaşanmasın!
Bu çürük genel ahlakınızda da, emek sömürüsü üzerine inşa ettiğiniz dünyanızda da bize yer yok. Orası açık. Ama biz varız, buradayız! Sıkış tıkış olsa da beraberiz. Ve boyun eğmeye de hiç niyetimiz yok. Böyle biline! "

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No:15/3 Beyoğlu -İstanbul
Baskı: Karmen Matbaacılık Litros Yolu 2.Matbaacılar Sitesi B Blok 2NB3 Topkapı-İstanbul (0212) 523 37 37